

Panika

LAUREN OLIVER

Versta iš:

Lauren Oliver, *Panic*

Harper, an Imprint of

HarperCollins Publishers, New
York, 2014

Iš anglų kalbos vertė *Zita*

Marienė

Redaktorė *Marijona Treigienė*

Viršelio nuotraukos autorius

Michael Frost

Viršelio dizaino autorė *Sarch
Nichole Kaufman*

Viršelį lietuviškam leidimui
pritaikė *Albertas Rinkevičius*
E. knygą maketavo *Ligita
Plešanova*

ISBN 9786090115015

Copyright © 2014 by Laura
Schechter

Cover photograph © 2014 by

Michael Frost

Cover design by Sarch Nichole
Kaufman

© Vertimas į lietuvių kalbą, Zita
Marienė, 2014

© Leidykla „Alma littera“, 2014

*Skiriu savo
nuostabiajai redaktorei
Rosemary Brosnan.
Dėkui už tavo išmintį,
paramą, o
svarbiausia –
draugystę. Jei ne tavo
padrąsinimas, būčiau
metusi šią knygą.
Dėkui, kad padedi man*

tapti geresne rašytoja.

Birželio 18, šeštadienis

Heter

Vanduo buvo toks šaltas, kad jai užėmė kvapą. Paplūdimyje ir pakrantės seklumoje kirbėte kirbėjo vaikų, mojuojančių rankšluosčiais ir savadarbiais plakatais, šūkaujančių ir valiuojančių dar nešokusiems šuolininkams.

Giliai įkvėpusi, ji paniro.

Balsai, šūksniai ir kvatojimas
kaipmat prislopo.

Ausyse skambėjo tik vienas
balsas.

Aš to nenorėjau.

Tos akys, tos ilgos
blakstienos, apgamėlis po
dešiniu antakiu.

Tačiau ji kažko turi.

Kažko turi. Vadinasi, tu
neturi nieko.

O ji ketino šįvakar pasakyti

jam, jog jį myli.

Kūną nutvilkę siaubingas
šaltis. Džinsiniai šortai traukė
žemyn lyg prikrauti akmenų.
Laimė, kelerius metus pratinusis
įveikti upelį ir su Bišopu
lenktyniavusi skaldykloje, Heter
Nil tapo gera plaukike.

Vandenyje knibždėjo daugybė
plaukiojančių, besispardančių ir
besitaškančių kūnų – šuolininkų
ir žiūrovų, susirinkusių į šventinį
plaukimą, subridusių į skaldyklą

su visais drabužiais, nešinių
alaus skardinėlėmis ir su
cigaretėmis dantyse. Ji girdėjo
tolimą ritmą, silpną dundesį ir jo
nešama nuplaukė – be jokios
minties, be baimės.

Panikos žaidime svarbiausia
nebijoti.

Iškilusi į paviršių pamatė, kad
jau perplaukė siaurą vandens
ruožą ir pasiekė kitą krantą:
bjaurią nelygių akmenų
sangrūdą, slidžią nuo juodų ir

žalių samanų, riogsančią it
pamestą „Lego“ kaladėlių
krūsnis. Išraižytas plyšių ir
sprogymių, kalnas dunksojo
aukštai iškilęs virš vandens.

Jau nušoko trisdešimt vienas
žmogus, vis Heter draugai ir
buvę klasiokai. Tik mažas
būrelis tebestovėjo gūbrio
viršūnėje – ant dantytos
keturiasdešimties pėdų aukščio
uolos, styrančios šiaurinėje
skaldyklos pusėje tarsi

milžiniškas krūminis dantis.

Tamsoje buvo sunku juos
įžiūrėti. Žibintuvėliai ir laužas
apšvietė tik kranto liniją ir
kelias tamsaus vandens pėdas,
taip pat veidus tų, kurie nušokę
pergalingai tebeplūkavo
vandenyje, iš laimės nejausdami
šalčio ir erzindami varžovus.
Gūbrio viršus skendėjo tamsoje:
ant jo grūdosi medžiai, o gal
miškas uolą lėtai tempė į save
arba vyko ir tai, ir tai.

Tačiau Heter žinojo, kas ten stovi. Visi varžovai užlipę turėjo pasisakyti vardą ir pavardę, tada Diginas Rodžersas, šiūmetis žaidimo vedėjas, juos garsiai paskelbdavo per ruporą, kuri buvo pasiskolinęs iš vyresniojo brolio, dirbančio policininku.

Dar turėjo šokti trys: Merlas Treisis, Derekas Klygas ir Natali Veles. Nata. Geriausia Heter draugė.

Įsikabinusi į plyšį, Heter prisitraukė ir išlipo. Visai neseniai, taip pat ankstesniais metais, ji matė, kaip kiti žaidimo dalyviai ropštėsi į krantą nelyginant didžiuliai šlapi vabalai. Kasmet visi varžydavosi, kad tik pirmam nušokus į vandenį, nors už tai negaudavo nė vieno papildomo taško. Garbės dalykas.

Ji skaudžiai užsigavo kelį į aštrią iškyšą. Pasilenkusi

pamatē kraujā. Keista, bet
skausmo nejuto. Nors visi
tebešūkavo ir tebeplojo,
triukšmas kažkur nutolo.

Visus kitus balsus nustelbē
Meto žodžiai.

*Klausyk, mums nieko
nesiklijuoja.*

Ji kažko turi.

*Bet mes galime likti
draugais.*

Pakilęs vējas ošē senuose
medžiuose, gūdžiai dejavo

miške. Oras buvo žvarbus, bet ji nebejautė šalčio. Gerklėje lyg pašėlusį plakė širdis. Sangrūdos paviršiuje užčiuopusi dar vieną iškyšą, ji įsispyrė į slidžias samanas ir pasikėlė aukščiau. Nuo pat aštuntos klasės matydavo taip darant kitus žaidėjus.

Ji neaiškiai girdėjo ruporo iškreiptą Digino balsą:

– Pavėlavęs į žaidimą... dar vienas varžovas...

Tačiau pusę jo žodžių nunešė
vėjas.

Ji vis kopė nepaisydama
paskaudusių rankų ir kojų
pirštų, laikydama si gūbrio
kairiojo krašto, kur statmenai
vienas kitam susigrūdę akmenys
sudarė atsikišusią briauną, ant
kurios galėjai nesunkiai
užsikarti.

Staiga žemyn smigo tamsus
pavidalas. Ji vos nepaslydo.
Tačiau spėjo tvirčiau atsistoti

ant siauros iškyšos ir įsikibti
pirštais. Nuaidėjo griausmingas
„valio“, ir Heter toptelėjo:
Natali.

Tada sududeno Digino bosas:

- Štai ir jis, ponios ir ponai!

Merlas Treisis, trisdešimt
antras žaidėjas!

Ji jau beveik pasiekė viršų.

Įsidrąsinusi žvilgtelėjo sau per
petį – išvydo nelygų skardį,
juodą vandenį gūbrio apačioje.
Regis, už milijono mylių.

Ją ėmė pykinti, akimirką išsisklaidė galvoje susitvenkęs pykčio ir nuoskaudos rūkas, ji panūdo šliaužti žemyn, į saugų paplūdimį, kur laukia Bišopas. Galėtų dviese užsukti į Dot užkandinę pasilepinti vėlyvais vafliais su papildoma porcija sviesto ir kalnu plaktos grietinėlės. Galėtų važinėti po miestą atsidarę visus langus, klausydamiesi, kaip vis garsiau čirškia žiogai, arba sėdėti ant jo

mašinos gaubto ir plepėti
visokius niekus.

Bet jau per vėlu. Ausyse
sukužda Meto balsas, ir ji vėl
ima kopti aukštyn.

Niekas nežino, nei kas sugalvojo
Panikos žaidimą, nei kada jis
prasidejo.

Esama trijų teorijų. Vieni
sako, jog priežastis – popieriaus
fabriko uždarymas, nes kitą rytą

keturiasdešimt procentų Karpo miesto Niujorko valstijoje suaugusiųjų liko be darbo. Pradininko garbę mėgsta prisiskirti ir Maikas Dikinsonas, suimtas už prekybą narkotikais tą pačią naktį, kai buvo išrinktas išleistuvių pobūvio karaliumi, o dabar dvidešimt antrame plente, „Tepalai per akimirką“ mechaninėse dirbtuvėse keičiantis stabdžių trinkeles. Štai kodėl jis, net praėjus

ketveriems metams nuo mokyklos baigimo, ateina pasižiūrėti žaidimo atidarymo – Šuolių į vandenį.

Tačiau visos teorijos meluoja. Panika prasidėjo kaip ir daugelis kitų dalykų Karpe, varganame dvylika tūkstančių gyventojų turinčiame užkampio miestelyje, – todėl, kad vasarą daugiau nebuvo ko veikti.

Taisyklės paprastos. Kitą dieną po išleistuvių vyksta

atidarymas – šuoliai į vandenį, ir žaidimas trunka visą vasarą. Po paskutinės rungties laimėtojas pasiima prizą.

Kiekvienas Karpo vidurinės mokinys moka įnašus į tą prizą. Be jokių išimčių. Įnašo dydis – vienas doleris per dieną. Už kiekvieną mokslo metų dieną nuo rugsėjo iki birželio imtinai. Atsisakiusieji mokėti perspėjami, iš pradžių švelniai, paskui griežtai: išplėšiamos jų

spintelės, išdaužomi automobilių langai, aptalžoma fizionomija.

Ir teisingai. Kiekvienas žaidėjas turi galimybę laimėti. Dar viena taisyklė: Panikos žaidime dalyvauja tik abiturientai; šuolis nuo uolos yra tarsi paraiška. Kartais susidaro net keturiasdešimt dalyvių.

Tačiau laimi tik vienas.

Du teisėjai planuoja žaidimą, skelbia rungtis ir taisykles,

atima taškus ar jų prideda. Be galo slaptai juos parenka praėjusių metų teisėjai. Per visą Panikos istoriją nė vienas žmogus neprisipažino teisėjavęs.

Be abejo, sklando gandai ir visokios spėlionės. Karpas – nedidelis miestas, o teisėjams mokama. Antraip, kokiu būdu Maira Kempbel, amžinai vagiliavusi mokyklos valgykloje, nes namie nebūdavo ko valgyti,

staiga įsigijo pavažinėta honda?
Ji sakė, jog miręs dėdė. Tačiau
niekas nebuvo girdėjęs apie joki
jos dėdę – iš tikrųjų niekas net
neprisimindavo ir pačios
Mairos, kol ji neatūžė mašina
nuleidusi visus langus ir
įsikandusi cigaretę. Priekinis
stiklas taip blizgėjo saulėje, kad
net užtemdė jos šypseną.

Slapčia išrinkti du teisėjai
prisiekdavo dirbti slaptai. Kitaip
negalima. Kitaip prasidėtų

papirkinėjimas ir gal net grasinimai. Štai kodėl teisėjai du – kad būtų išlaikyta pusiausvyrą, sumažėtų pavojus, jog kitas gali apgaudinėti, išplepėti apie rungtį, paskleisti kokių nors užuominų.

Jei žaidėjai žinotų, ko tikėtis, galėtų pasirengti. O tai jau nesąžininga.

Žaidėjus erzina ir po vieną išretina kaip tik netikėtumas, nežinojimas, kas laukia.

Sumokėjus mokesčius ir teisėjams atsiėmus savo dalį, prizo lieka maždaug penkiasdešimt tūkstančių dolerių. Prieš ketverius metus gavęs prizą, Tomis Oharas nusipirko du lombarde užstatytus daiktus, vienas jų buvo citrininės spalvos fordas, juo išdundėjo į Vegasą ir ten visus likusius pinigus pastatė už juodą spalvą.

Kitais metais Lorena Deivis

įsitaisė naujus dantis, naujus
papus ir išrūko į Niujorką. Į
Karpą grįžo prieš trečias
Kalėdas, pasirodė nauja
rankine, dar naujesne nosimi ir
apsisukusi išmovė atgal į
didmiestį. Iš ten miestelį
pasiekė gandai, kad
susitikinėjanti su buvusiu
kažkokio svorio metimo
realybės šou prodiuseriu, kad
atrinkta „Victoria's Secret“
modeliu, nors niekas jos nerado

jokiame kataloge. (O juk dauguma berniukų ieškojo.)

Konradas Sperlokas ėmė gaminti metamfetaminus – prisidėjo prie tėvo versliuko – ir pinigus sukišo į naują namą Melori gatvėje, kai senasis ėmė ir supleškėjo. Bet Šonas Makmenas už laimėtą prizą mokosi koledže ir svajoja tapti gydytoju.

Per septynerius žaidimo metus pasitaikė trys mirtys –

keturios, jei įskaitysime Tomį Oharą, kuris, laimėjus raudonai spalvai, nusišovė antruoju daiktu, išigytu lombarde.

Matote? Net Panikos laimėtojas ko nors bijo.

Taigi grįžkime į dieną po išleistuvių, Panikos žaidimo atidarymą, Šuolių į vandenį dieną.

Pasukime kamerą vėl į

paplūdimį, bet pirma
pažvelkime, kas vyko kelias
valandas prieš tai, kai Heter
atsistojo ant uolos krašto ir
staiga sustingo iš siaubo.

Pasukime kamerą. Vos vos.
Jau beveik pataikėme.

Dodžas

Krante niekas neplojo Dodžui Meisonui – niekas jam neplotu, net jei patektu į finalą.

Nesvarbu. Svarbiausia laimėti.

Be to, Dodžas turėjo paslaptį: kai ką žinojo apie Paniką, turbūt žinojo daugiau negu visi

susirinkusieji prie vandens. Iš tikrųjų turėjo netgi dvi.

Dodžas mėgo paslaptis. Jos įkvėpdavo jam energijos, teikė galios jausmą. Būdamas mažas net fantazuodavo turįs savo atskirą, slaptą pasaulį, asmeninį šešėlių sodą, kuriame galėdavo pasislėpti. Netgi dabar, – juodomis dienomis, kai Deinai užeidavo baisūs skausmai ir ji imdavo verkti, kai mama, išpurškusi namus „Febreze“,

pasikviesdavo naujausią savo
šūdausį priegulą ir naktį Dodžas
girdėdavo, kaip lovos rėmas
tranko sieną, ir nuo kiekvieno
dunkstelėjimo jam nusmelkdavo
po krūtine, – jis svajodavo nerti į
tą tamsią ir vėsią slėptuvę.

Mokykloje Dodžą visi laikė
silpnavaliu. Jis tai žinojo. Ir
atrodė kaip silpnavalis. Visada
buvo ištišęs ir perkaręs, viena
oda ir kaulai, kaip sakydavo
mama, – visai kaip tėvas. Kiek

jam žinoma, perkarimas ir dar tamsus gymis buvo vieninteliai dalykai, kurie jį siejo su tėvu, stogdengiu iš Dominikos, Majamyje mamai dovanojusiu vienui vieną karštą valandėlę. Dodžas taip ir neįsiminė jo vardo. Robertas. Gal Rodrigas. Kažkoks panašus šlamštas.

Seniau, jiems ką tik užkliuvus Karpe (šeima naujoje vietoje visada tarsi *užkliūdavo*; jis su mama ir Deina buvo lyg tušti

plastikiniai maišeliai, vėjo gūsių
gainiojami po visą šalį ir
susilaikantys tik retkarčiais –
priplakti prie telefono stulpo ar
nupūsti po kokio vilkiko ratais),
jis tris kartus gavo į kailį: nuo
Grego Oharo, nuo Zevo Kelerio
ir vėl nuo Grego Oharo, mat šis
norėjo įtvirtinti Dodžui
nerašytas taisykles. Ir Dodžas
nė karto neužsimojo atgal.

Dar ne taip yra gavęs.

Tai ir buvo antroji Dodžo

paslaptis ir jo galios šaltinis.

Jis nebijojo. Jam buvo nusispjaut.

O tai jau didelis dalykas.

Dangus buvo išmargintas raudonais, violetiniais ir oranžiniais dryžiais. Dodžui priminė milžinišką kraujosruvą arba išskrosto kūno vidaus nuotrauką. Dar liko valanda iki saulėlydžio – laiko, kai bus paskelbtas prizo dydis ir pradėtos Šuolių į vandenį

varžybos.

Dodžas atkimšo butelį alaus. Pirmą ir vienintelį. Nenorėjo apsvaigti, be to, nebuvo reikalo. Tačiau diena buvo karšta, o jis atėjo tiesiai iš „Home Depot“ ir baisiai norėjo gerti.

Dalyviai ir žiūrovai dar tik rinkosi. Dodžas girdėjo dusliai trinksint mašinų dureles, sveikinimosi šūksnius miške, kažkur toli dundėjo muzika. Už ketvirčio mylios buvo

Vippuervilio gatvė. Taku plūdo
mokiniai, braudamiesi per
tankius krūmokšnius, braukdami
šalin nukarusias nuo šakų
samanas ir vijoklių virkščias, į
vežimėlius prisikrovę
šaltkrepšių, pledų, butelių,
„iPod“ garsiakalbių.

Mokykla baigta, visam laikui.
Jis giliai atsiduso. Iš visų vietų,
kuriose jam teko gyventi, –
Čikagoje, Kolumbijos
apygardoje, Dalase, Ričmonde,

Ohajuje, Rod Ailande,
Oklahomoje, Naujajame
Orleane, – Niujorkas kvepėjo
gardžiausiai. Augimu ir
permainomis.

Pirmi prisistatė Rėjus
Henrahanas su draugeliais.
Nieko nuostabaus. Nors
žaidėjai neskelbiami iki Šuolių
pradžios, Rėjus jau kelis
mėnesius gyrėsi laimėsiąs prizą,
kaip prieš dvejus metus laimėjo
jo brolis.

Lukas vos vos laimėjo paskutinį Panikos turą. Ir nudrožė susižėręs penkiasdešimt tūkstančių. Kitas vairuotojas, tiksliau – vairuotoja, net nepajudėjo iš vietos. Jeigu gydytojai neklydo, ji niekada nebevaikščios.

Dodžas mestelėjo delne monetą, ji pradingo ir vėl atsirado tarp pirštų. Ketvirtoje klasėje mamos meilužis, jis jau neprisimena kuris, nupirko jam

knygą apie magiškus fokusus.

Tais metais jie gyveno

Oklahomos valstijoje,

kažkokioje skylėje vidury laukų,

kur saulė taip išdegindavo

žemę, kad žolė papilkuodavo.

Ten jis visą vasarą mokėsi

ištraukti žmogui iš ausų monetą

ir nepastebimai įkišti į kišenę

kortą.

Tai, kas prasidėjo kaip būdas
prastumti laiką, virto manija.

Iliuzionizmas kažkuo žavus: tuo,

kaip žmonės mato iš tikrųjų
nematydami, kaip sąmonė
prikuria, ko pati ir tikisi, kaip
žmogų išduoda akys.

Jis žinojo, kad Panika tėra
magiškas fokusas. Teisėjai yra
magai, o visi kiti – tik kvaila
žioplių minia.

Paskui atėjo Maikas
Dikinsonas su dviem bičiuliais,
visi trys gerokai įkaušę. Dikas
pradėjęs plikti: kai pasilenkė
padėti šaltkrepšio, per plaukus

švystelėjo rausvi odos lopai. Jo palydovai tempė papuvusią gelbėtojo kėdę – tai bus kėdė vedėjui Diginui, galės per varžybas ant jos sėdėti.

Dodžas išgirdo ploną zyzimą. Negalvodamas pliaukštelėjo, kol uodas dar neįsisiurbė, ir ant nuogos blauzdos liko juoda dėmelė. Uodų jis nekentė. Taip pat vorų, nors kitus vabzdžius mėgo, jie jį domino. Iš dalies panašumu į žmones – tokie pat

kvaili ir kartais, apakinti
godulio, žiaurūs.

Dangus tamsėjo, šviesa
blausėsi, blanko visos spalvos,
pamažu nutekėdamos už miško,
už gūbrio, lyg kas būtų
ištraukęs kištuką.

Tada pakrantėje pasirodė
Heter Nil su Nata Veles, paskui
jas tarsį peraugęs aviganis
laimingas bidzeno Bišopas
Marksas. Net iš taip toli Dodžas
pastebėjo, kad abi mergaitės

susirūpinusios. Heter kažką pasidariusi plaukams. Nelabai aišku ką, bet jie jau nebuvo kaip visada surišti į uodegą, gal net ištiesinti. Taip pat jam pasirodė, jog ji pasidažiusi.

Jis ėmė svarstyti, ar verta keltis ir eiti pasisveikinti. Heter tokia šauni. Jam patiko, kad ji tokia aukšta ir tokia atkakli. Patiko jos platūs pečiai ir tiesi eisena, nors jis matė, kaip jai norėtųsi būti kelias colias

žemesnei, – suprato iš to, kad ji
avėdavo tik batelius be užkulnių
ir sportbačius prakiurusiais
padais.

Bet atsistojus reikės kalbėtis
ir su Natali – o iš tolo pažvelgus
į Natali apsiversdavo viduriai.
Nata nebuvo jam bloga, ne tokia
kaip kiti mokiniai, bet nebuvo ir
gera, ir tai jam nedavė
ramybės. Užklupusi ją kalbantis
su Heter, ji nusišypsodavo, ir iš
to, kaip jos akys nuslysdavo pro

jį arba pereidavo kiaurai, jis suprato, jog ji niekada nepažvelgs į jį tiesiai. Kartą, per absolventų susitikimo vakarą prie laužo, ji net pavadino jį Deivu.

Jis ten nuėjo tik todėl, kad tikėjosi ją pamatyti. Ir staiga pastebėjo ją minioje. Puolė prie jos apkvaitęs nuo klegesio ir karščio, ir nuo viskio gurkšnio, nuryto automobilių aikštelėje dėl drąsos, nes tikėjosi su ja

pasikalbėti, pirmą kartą
pasišnekėti rimtai. Jau norėjo
paliesti jai alkūnę, kai ji
žengtelėjo atatupsta ir užmynė
jam koją.

- Oi, Deivai, atsiprašau, -
sukikeno ji. Nuo jos dvelktelejo
vanile ir degtine.

Jo skrandis neišlaikė, viskas
pliūptelejo tiesiai ant batų.

Dvyliktokų buvo tik šimtas
septyni, tiek liko iš šimto
penkiasdešimties devintokų,

įstojusių į Karpo vidurinę. O ji net neprisiminė jo vardo.

Taigi jis liko stovėti kur stovėjo, mindžikavo laukdamas tamsos, laukdamas švilpuko, skelbiančio žaidynių pradžia.

Jis pasiryžęs laimėti Paniką.

Dėl Deinos.

Ir iš keršto.

Heter

- Bandyamas, bandymas. Viens, du, trys... – tikrino Diginas savo ruporo garso kokybę.

 Senoji skaldykla už
Vippuervilio gatvės,
nenaudojama nuo devyniolikto
amžiaus pabaigos, šeštame
dešimtmetyje buvo užtvindyta,

paversta plaukymo tvenkiniu. Pietinėje pusėje buvo plažas: siaura smėlio ir akmenų juosta, į kurią sutemus neva draudžiama eiti, nors dieną beveik niekas ten nevaikščiodavo. Tikras šiukšlynas – visur pilna nuorūkų, sumaigytų alaus skardinėlių, tuščių maišelių, pasitaiko ir prezervatyvų, šlykščiai suglebusių ant žemės lyg pailgos medūzos. Šįvakar čia nėra kur pastatyti kojos, visur pledai,

paplūdimio kėdės, trenkia
purškalu nuo uodų ir alkoholiu.

Heter užsimerkusi giliai
įkvėpė. Panikos kvapo, vasaros
kvapo. Prie pat vandens staiga
kažkas sprogo, plykstelėjo
spalvų fontanas, visi ėmė
spiegti. Petardos. Raudonos ir
žalios spalvos blyksnyje Heter
spėjo pamatyti, kaip Keitlina
Frost ir Šeina Lembert
susirietusios kvatoja, o Patrikas
Kalbertas bando uždegti dar

vieną petardą.

Keista. Išleistuvės buvo tik vakar, bet Heter iškilmėse nedalyvavo, nes Krista, jos motina, nesiteikė ateiti, o šiaip nebuvo prasmės apsimesti, jog didelė garbė užbaigti ketverius privalomų pamokų metus.

Vidurinė jai jau atrodė nutolusi per kelis dešimtmečius, lyg visa būtų buvę ilgas, bet niekuo neįsimintinas sapnas. Gal, pamanė ji, todėl, kad žmonės

nesikeičia. Visos dienos
paprasciausiai susiliejo ir dabar
prasmegs praeities žiotyse.

Karpe niekada nieko
nevyksta. Jokių staigmenų.

Digino balsas permušė minios
triukšmą:

- Ponios ir ponai, turiu
pranešti - mokykla uždaryta
vasaros atostogų.

Visi ėmė ploti. Vėl
suspragsėjo petardos. Jie buvo
tarp miškų, iki artimiausio namo

penkios mylios. Gali triukšmauti kiek patinka. Šūkauti. Žviegti. Niekas neišgirs.

Heter sutraukė skrandį.

Prasideda. Ji suprato, kad Natai baisu. Žinojo turinti ją kaip nors padrąsinti – Heter su Bišopu atėjo tik dėl Natali, jos palaikyti. Bišopas net atsinešė pasidarytą plakatą: „Pirmyn, Nata!“ Šalia žodžių nupiešė ilgą ir ploną kaip šakaliukas figūrą – Natali suprato, jog, aišku,

pavaizduota ji, nes plonytė
figūrėlė vilkėjo rausvą sportinį
nertinį ir stovėjo ant pinigų
kalno.

- Kodėl gi Nata be
kelnaičių? - paklausė Heter.

- Gal jai nusmuko
vandenyje, - tarė Bišopas ir
šypsodamas atsisuko į Natą. Kai
taip šypsodavosi, akys visada
pašviesėdavo: iš sirupo rudumo
tapdavo medaus spalvos. -
Niekada nemokėjau gerai piešti.

Prie Bišopo ji nemėgo kalbėti apie Metą. Negalėdavo pakęsti, kaip jis užverčia akis, vos ji prašnekdavo apie jį, lyg būtų įjungusi netikusią popso stotį. Bet pagaliau neištvėrė.

- Jo dar nėra, - tyliai, kad girdėtų tik Nata, tarė Heter. - Atsiprašau, Nata, žinau, kad ne laikas... Juk atėjome dėl tavęs...

- Nieko. - Nata abiem delnais suspaudė Heter ranką. Ir keistai susiraukė, tarsi

gurkštelėjusi žaliųjų citrinų limonado. – Klausyk, Metas tavęs nevertas. Aišku? Gali gauti geresnį.

Heter šyptelėjo.

– Nata, tu esi mano geriausia draugė. Tai kam meluoji?

Nata papurtė galvą.

– Manau, jis tuoj pasirodys.

Žaidimas jau prasideda.

Heter gal šimtą kartą patikrino telefoną. Nieko. Kelis sykius visai išjungė ir vėl įjungė

norédama įsitikinti, ar veikia.

Vël sududeno Digino balsas:

- Panikos taisyklës labai paprastos. Dalyvauti gali visi. Bet laimëtojas tik vienas.

Diginas paskelbë prizo dydį - šešiasdešimt septyni tūkstančiai dolerių.

Heter net užëmë kvapą.

Šešiasdešimt septyni tūkstančiai! Tokio didelio prizo dar nėra buvę. Minia sugaudë - išstartas skaičius perbëgo per

visus it elektros srovė. *Velnias, tik beprotis gali nežaisti.* Nata stovėjo tarsi nurijsi didžiulį šaukštą ledų.

Nepaisydamas triukšmo, Diginas varė savo. Jis išvardijo taisykles: šešios rungtys, išskirstytos per visą vasarą ir organizuojamos be galo slaptai; po kiekvienos rungties dalis žaidėjų iškrinta; žaidynėms įpusėjus, kiekvienas likusiųjų dalyvių gauna atskirą užduotį.

Bet jo niekas nesiklausė.

Kasmet ta pati šneka. Heter
žiūri Paniką nuo aštuntos
klasės. Ir pati būtų galėjusi visa
tai pranešti.

Lemtingas skaičius suspaudė
širdį. Nejučia ji ėmė galvoti, ką
galėtų nuveikti su tokia suma, –
kur galėtų nukakti, ką
nusipirkti, kiek laiko išgyventų.
Ar toli pabėgtų nuo Karpo
miestelio...

Bet ne. Jai nevalia palikti

Meto. Jis sakė ją mylįs. Jis yra jos didysis planas. Širdį kiek atlėgo, ir ji atgavo kvapą.

Natali šalia išsinėrė iš džinsinių šortų, nusispyrė batelius.

- Įsivaizduoji? - sumurmėjo.

Drebėdama nuo vėjo, ji nusivilko marškinėlius. Heter negalėjo patikėti, kad ji pasirinko šitą juokingą bikinį, kurį iškart nutrauks vanduo. Bet Natali tik nusijuokė. Pajuokavo,

kad galbūt tada ji laimēs
papildomų taškų.

Tokia ta Natali – užsispyrusi.
Ir tuščiagarbė. Heter vis
negalėjo suprasti, kam ji
apskritai nutarė žaisti. Juk visko
bijo.

Kažkas, gal Bilis Volesas,
švilptelėjo.

– Dailus užpakaliukas, Veles.

Nata nieko nesakė, bet
Heter matė, jog išgirdo ir tik
apsimeta abejinga. Įdomu, ką

Bilis Volesas pasakytų, jeigu ji, Heter, prisidengtų užpakalį tokia skiautele. „Ei, tik pažiūrėkit! Ar tau, Heter, nereikia leidimo nešioti šitą skudurėlį?“

Tačiau Metas ją myli. Ir jam ji graži.

Triukšmas paplūdimyje sustiprėjo: riksmas ir švilpimas, petardos poškėjo it pistoletų šūviai; žiūrovai pašėlusiai mojavo pačių pasidarytomis

vėliavomis ir plakatais, ir ji
suprato, jog laikas. Nuskardės
švilpukas. Ir prasidės Panika.

Tada Heter jį pamatė.

Trumpam prasiskyrus miniai
išvydo jį šypsantį, su kažkuo
kalbantį, bet minia sujudėjo ir
jis vėl išnyko.

- Jis čia. Nata, jis čia!

- Ką?

Nata jos nebesiklausė.

Heter išdžiūvo burna. Bet kai
ji, tarsi traukiama nematomos

jėgos, žengė ton pusėn, –
krūtinę užliejo palengvėjimas,
kad bus galima susitaikyti,
pagaliau deramai pasielgti, –
pamatė, jog jis kalbasi su Delani
Obrajen.

Ne šiaip kalbasi. Kuždasi.
Ir bučiuojasi.

Staiga stojusioje tyloje
nuaidėjo švilpukas – šaižiai ir
spigiai tartum koks
nepažįstamas paukštis.

Heter pasiekė gūbrio viršų tą
akimirką, kada įsibėgėjęs
Derekas Klygas, susirietęs ir
rėkdamas, liuoktelėjo nuo
skardžio. Po kelių sekundžių,
jam pūkstelėjus į vandenį, visi
ėmė ploti.

Natali išbalusi tupėjo už kelių
žingsnių nuo krašto; Heter
pasirodė, jog ji skaičiuoja.
Paskui Nata atsisuko, tankiai
sumirksėjo lyg norėdama
įsižiūrėti į Heter veidą.

Išsižiojo, bet ir vėl susičiaupė.

Heter širdis skaudžiai
daužėsi.

- Štai ir aš... - tarstelėjo, kai
Natali atsistojo.

- Kokį velnią čia veiki? -
burbtelėjo Natali.

Staiga Heter pajuto viską:
kaip skauda rankas ir kojas,
koks geliantis vėjas. Natali
įtūžusi drebėjo lyg nuo šalčio.

- Aš irgi šoksiu, - pasakė
Heter ir suprato, kaip kvailai

nuskambėjo jos žodžiai – kaip kvilai ji elgiasi. Ūmai užplūdo baises šleikštulys, regis, tuoj susivems.

„Aš tau plosiu“, – žadėjo Heter Natali. Be šleikštulio, gerklėje pulsavo ir kaltė. Tačiau viską nustelbė Meto balsas. Skambantis virš lietaus paliktų ratilų lubose, virš parke dusliai bumbsinčių būgnų, virš marihuanos ir cigarečių tvaiko, virš kvatojimo, o vėliau

kažkieno riksmo: „Tu idiote...“

- Tau negalima šokti, - tarė
Nata, žiūrėdama į toli. - Aš
šoku.

- Mes šoksime kartu, -
pasakė Heter.

Natali žengė artyn. Vienodai
gniaužydama kumščius,
pastebėjo Heter.

- Ką čia sugalvojai? - beveik
pašnibždomis paklausė.

Heter neatsakė. Net
nežinojo, ką galėtų atsakyti.

Tiek tesuprato, – ir jautė, – kad tai jos paskutinė viltis. Todėl tik pasakė:

– Aš šoksiu dabar. Kol nesupasavau.

Kai pasisuko į vandenį, Natali siekė jos lyg norėdama atitraukti. Bet nuleido ranką.

Heter pajuto, kaip iš po kojų slysta žemė ir linksta pakinkliai. Staiga išsigando, kad gali neišsilaikiusi nugarmėti nuo uolos ir persiskelti galvą į

akmenis apačioje.

Panika.

Ji žengė kelis smulkius žingsnelius, bet vis tiek per greitai pasiekė kraštą.

- Prisistatyk! - riktelėjo

Diginas.

Heter po kojų juodas it benzinas vanduo tebebuvo pilnas žmonių. Norėjosi sušukti: „Pasitraukite, aš nukrisiu ant jūsų!“ – bet neįstengė. Ji vos kvėpavo. Atrodė, kad plaučiai

suspausti akmenų.

Staiga visu ryškumu išvydo
Krisą Heinčą, kuris prieš
penkerius metus bandė šokti
prisigėręs degtinės, bet paslydo.
Jo galva tyliai suskilo į akmenį,
trekštelėjo it kiaušinis.

Prisiminė, kaip visi bėgo per
mišką, kaip jo kūnas suglebęs
tysojo vandenyje iki pusės.

– Pasakyk vardą! – vėl
pareikalavo Diginas, ir minia
ėmė skanduoti:

- Vardą, vardą, vardą!

Ji išsižiojo.

- Heter, - išgargė. - Heter

Nil.

Gerklę užkišo vėjas.

Aidas tebekartojo:

- Vardą, vardą, vardą...

Paskui minia paragino:

- Šok, šok, šok!

Krūtinėje šaltis, lyg būtų
pripilta sniego. Burnoje vėmalų
skonis. Ji giliai įkvėpė.

Užsimerkė.

Ir šoko.

Birželio 25, šeštadienis

Heter

Kartą Heter internete skaitė straipsnį apie laiko reliatyvumą: kad jis gali eiti greičiau arba lėčiau, nelygu ką veiki. Tačiau ji niekada nesuprato, kodėl jis juda lėčiau tikrai nemaloniomis aplinkybėmis – matematikos pamokoje arba pas dantistą, bet

skuba, kai tik pabandai jį
sulėtinti. Pavyzdžiui, per
egzaminą ar gimtadienį.

Ar, kaip dabar, jei ko nors
bijai.

Kodėl laiko reliatyvumas toks
neteisingas?

Ji dar niekada dėl nieko taip
nesikrimto, kaip krintosi tada
paplūdimyje nutarusi dalyvauti
žaidynėse. Kelias dienas atrodė
tikra beprotybė. Gal ji ten
apdujo per daug prisikvėpavusi

alkoholio garų? Galbūt išvydus Metą su Delani užėjo psichozė? Juk pasitaiko, tiesa? Argi, kai žmogui pasimaišo protas ir jis kirviu užkapoja buvusią žmoną, visa gynyba nesiremia šituo dalyku?

Tačiau dabar pasitraukti jai neleido išdidumas. O pirmosios oficialios rungties diena artėjo. Nors išsiskyrus su Metu jai tik norėjosi tūnoti kur nors įlindus, nors ji baisiausiai vengė visu,

kuriuos bent kiek pažinojo,
naujiena ją pasiekė: ant
vendentiekio bokštų netoli
Koupeiko buvo ištepliotas
varžybų laikas – šeštadienį
saulei leidžiantis.

Tai buvo žinia ir kvietimas
visiems žaidynių dalyviams.

Meto nebėra. Mokykla
baigta. Na, mokyklos ji niekada
nemėgo, bet vis tiek... Vis proga
ištrūkti iš namų, šioks toks
užsiėmimas. Dabar viskas

užbaigta, peržegnota. Jai dingtelėjo, kad jos gyvenimas neteko prasmės, krinta lyg moneta, paleista į bedugnį šulinį.

Ji slankiojo tarsi vėžlys, vakarus prasėdėdavo ant sofos su sesute Lile žiūrėdama televizorių, telefoną įjungdavo tik patikrinti, ar neskambino Metas. Su Bišopu nenorėjo šnekėtis: tas imtų ją mokyti ir aiškintų, kad Metas kvailys.

Nata tris dienas pasipūtusi tylėjo, kol pagaliau pareiškė labai nebepykstanti.

Laikas ritosi kūlversčiais, veržėsi it krioklys, sakytum gyvenimo juosta būtų pagreitintai persukama į priekį.

Pagaliau atėjo šeštadienis, ir neliko kur dingti.

Jai net nereikėjo sukti galvos, kaip vogčiomis išslinkti iš namų. Kiek anksčiau vakare mama su patėviu Bou išėjo į kažkokį barą

Enkreme, vadinasi, parsvyruos namolio tik paryčiui, gal net sekmadienio pavakary – apspangusiomis akimis, pradvisę dūmais, tikriausiai alkani kaip vilkai ir pikti.

Lilei ji padarė makaronų ir sūrio apkepą, niūriai tylėdama, sesutė jį suvalgė priešais televizorių. Lilės plaukai su tiesiu skyrimu per patį vidurį buvo sušukuoti aukštyn ir pakaušyje susukti į kietą mazgą.

Pastaruoju metu ji šitaip ir
vaikščiodavo – atrodydama kaip
senutė, užsilikusi
vienuolikmetės kūne.

Lilė tylėdama ant jos širdo,
Heter nesuprato, už ką, bet
neturėjo sveikatos dėl to
jaudintis. Lilė tokia: čia niršta,
čia šypsosi. Šiomis dienomis ji
buvo labiau linkusi niršti, be to,
surimtėjo, ėmė rūpintis apranga
ir šukuosena, pasidarė tykesnė,
nebeužsijuokdavo taip, kad

prunkštelėtų į pieną,
nebeprašydavo Heter prieš
miegą pasekti pasakos, ir Heter
nutarė, jog ji tiesiog auga.

Karpe nelabai yra iš ko juoktis.
Pušyno kempinge – juo labiau.

Vis tiek Heter ėmė mausti
širdį. Ji pasiilgo senosios Lilės:
nuo „Dr Pepper“ gėrimo lipniais
pirštais, kramtuke dvelkiančiu
burnos kvapu, niekada
nešukuojamais plaukais ir
visada išterliotais akiniais.

Pasiilgo Lilės akių, išplėstų patamsyje, kai pasivertusi ant šono ji prašydavo: „Pasek man pasaką, Heter.“

Bet nieko nepadarysi, turbūt taip sutvarkytas pasaulis, vaikas auga.

Pusę aštuonių Bišopas parašė jau važiuojąs. Lilė įlindo į Kertę – Heter taip vadino jųdviejų miegamąjį: siaurą užkaborį, kur stovėjo suglaustos dvi lovelės, be vienos kojos

komoda, kuri atidaroma
baisiausiai siūbuodavo, įskilusi
lempa ir nagų lako dėmelėmis
nusėtas naktinis stalelis. Visur
kūpsojo drabužių pusnys.

Lilė gulėjo tamsoje iki
smakro užsitraukusi antklodę.
Heter pamanė, jog miega, ir jau
norėjo uždaryti duris, bet Lilė
atsisuko, pasirėmė alkūne.
Mėnesienoje, sklindančioje per
murziną lango stiklą, jos akys
žibėjo tartum nusvidinti

rutuliukai.

- Kur eini? - paklausė ji.

Peržengusi džinsų, megztukų, apatinių ir sumautų puskojinių krūvą, Heter atsisėdo ant Lilės lovos. Kaip gerai, kad Lilė nemiega. Ir kaip gerai, kad pagaliau nutarė pasišnekėti.

- Manęs užvažiuos Bišopas su Nata, - pasakė ji, neatsakydama į klausimą. - Pasivažinėsime visi trys.

Lilė vėl atsigulė, apsiklojo lig

ausų. Patylėjo.

- Ar tu grįši? - galų gale
ištare.

Heter pajuto, kaip kažkas
suspaudžia krūtinę. Pasilenkusi
norėjo paglostyti Lilei galvą.
Mergaitė atšlijo.

- Kodėl taip šneki, ožkele?

Lilė neatsakė. Valandėlę
Heter sėdėjo šioje tamsoje
jausdamasi bejėgė ir vieniša.
Išgirdusi lygų Lilės alsavimą
suprato, jog ji užmigo. Heter

pabučiavo sesutei į kaktą. Lilės
oda buvo karšta ir drėgna.
Heter panūdo įlipti į lovą,
pažadinti ją ir už viską
atsiprašyti: už skruzdėles
virtuvėje ir vandens patakus ant
lubų, už dūmų smarvę ir riksmus
lauke; už jūdviejų mamą Kristą
ir patėvį Bou, už skurdų
gyvenimą, į kurią jos išpraustos
nelyginant į ankštą konservų
dėžutę.

Bet, lauke išgirdusi tylų

pyptelėjimą, ji atsistojo ir išėjo.

Heter visada atpažindavo Bišopo mašinos signalą. Jo tėvas kadaise laikė remonto dirbtuvę, todėl Bišopas buvo automobilių maniakas. Jis turėjo auksines rankas: prieš kelerius metus iš vario lapelių padarė Heter rožės žiedą su plieniniu stiebu ir į jį įsriegtais varžtelių dygliais. Jis amžinai knebinėdavo iš kažkur atsitemptus visokius surūdijusius gelžgalius. Jo

naujausia mašina buvo
važinėtas biuikas „Le Sabre“,
kurio variklis kosėjo lyg senas
astmatikas.

Heter atsisėdo priekyje,
Natali – ant užpakalinės
sėdynės. Keista, bet Natali
visada sėdėdavo per patį vidurį,
net jei daugiau niekas
nevažiuodavo. Sakydavo
nemėgstanti rinktis, katron
pusėn sėstis – kairėn ar dešinėn,
nes tada jaučiasi, lyg lažintuši iš

savo gyvybės. Heter jai šimtus kartų aiškino, kad pavojingiausia sėdėti per vidurį, bet Nata neklausė.

- Negaliu patikėti, jog įpainiojai ir mane, - tarė Bišopas, Heter įsėdus. Lijo, bet lietus ne krito lašais, o tiesiog radosi lyg purškiamas iš milžino burnos. Nebuvo prasmės skleisti skėčio ar vilktis plastikinio lietpalčio, nes lietus puolė iš visų šonų, lindo už

apykaklių, skverbėsi po rankovėmis.

- Nereikia. - Ji paveržė gobtuvo raištelį. - Liaukis malėš niekus. Tu visada žiūri žaidynes.

- Aha, bet tai buvo, kol nesukvailiojo ir neėmė žaisti dvi geriausios mano draugės.

- Supratome, Bišopai, - tarė Nata. - Įjunk muziką, gerai?

- Nieko nebus, mano ponija. - Paėmęs iš dėklo, Bišopas padavė Heter indelį atšaldyto

gèrimo, pirkto „7-Eleven“.
Mèlyno. Jos mægstamiausio.
Gurkštelėjusi galvoje pajuto
malonų šaltuką. – Radijas

sugedęs. Aš taisau instaliaciją...

– Tik ne vėl, – pertraukė jį

Nata, teatrališkai sudejuodama.

– Ką galiu pasakyti? Man
patinka meistrauti.

Sukdamas į plentą, jis
padidino greitį ir meiliai
paglostė vairą. Lyg
atsiliepdamas „Le Sabre“ piktai

sužviegė, paskui kelis kartus
įspūdingai trinktelėjo ir
siaubingai subarškėjo tarsi
subyrėjus varikliui.

- Dedu galvą, kad jų meilė
nėra abipusė, - pasakė Nata,
Heter nusijuokė, ir nervai kiek
atsileido.

Bišopui išsukus iš plento ir
bildant siauru suplūktu
žvyrkeliu, juosiančiu parką,
miglotoje žibintų šviesoje
sušmėkščiojo ženklai PRIVATI

VALDA. Kelkraštyje jau stovėjo keliasdešimt automobilių, dauguma kiek įmanoma prisispaudę prie miško, kai kurie beveik palindę po krūmokšniais.

Heter iškart pastebėjo Meto mašiną – senutėlį džipą, paveldėtą iš dėdės, jo užpakalinis bamperis buvo apklijuotas apspurusiais lipdukais.

Ji prisiminė pirmą sykį, kai jie

važinėjosi norėdami atšvęsti, kad jis, tris kartus neišlaikęs egzamino, pagaliau gavo vairuotojo pažymėjimą. Jis stabdė ir pradėdavo važiuoti taip staigiai, jog ji vos neišvėmė jo nupirktų spurgų, tačiau Metas buvo baisiai laimingas, ji taip pat netvėrė iš džiaugsmo.

Visą dieną, visą savaitę ji nežmoniškai troško jį pamatyti, bet ir bijojo, kad niekada jo nebeišvys.

Jeigu Delani čia, ji tikrai
apsivems. Nereikėjo gerti.

- Kaip jautiesi? - tyliai
paklausė Bišopas, kai jie išlipo.
Jis visada atspėdavo jos mintis,
už tai ji mylėjo jį ir kartu
neKentė.

- Puikiai, - piktai atsakė ji.

- Kam tau to reikia, Heter? -
tarė jis, sulaikydamas ją už
rankos. - Kam tau iš tikrųjų to
reikia?

Heter pastebėjo, jog jis

apsirengęs lygiai taip kaip aną kartą paplūdimy, – išblukusiais mėlynais „Lucky Charms“ teniso marškinėliais ir tokiais ilgais džinsais, kad lindo po „Converse“ sportbačiais, – ir kažko suirzo. Iš po beisbolo kepurės su snapeliu styrojo murzinai gelsvos spalvos plaukai. Bet kvapas nuo jo sklido gardus, tipišką Bišopui – kaip iš stalčiaus, pilno senų monetų ir „Tic Tac“ žirnelių.

Ji jau vos neišrėžė jam tiesos:
kad Meto pamesta pirmą kartą
suprato esanti visiškai nulis.

Bet jis viską sugadino:

- Būk gera, tik nesakyk, jog
dėl Metjaus Heplio.

Na štai, jis ir vėl varto akis.

- Nutilk, Bišopai.

Vos susilaikė netrenkusi jam.

Vien išgirdus Meto vardą,
suspaudė gerklę.

- Tada pasakyk priežastį.

Pati milijoną kartų kartojai, kad

Panika – nesąmonė.

– Tačiau Nata dalyvauja, ar ne? Kodėl jai nepamokslauji?

– Nata kvaiša.

Nusiėmęs kepurę, jis pasikasė pakaušį, ir plaukai akimirksniu lyg įelektrinti atsistojo piestu. Bišopas gyrėsi, kad jo supergalia – elektromagnetiniai plaukai. Vienintelė Heter supergalia turbūt slypi nuolat kur nors ant veido išdygstančiame

raudoname spuoge.

- Ji - viena geriausių tavo draugių, - priminė jam Heter.

- Na ir kas? Vis tiek kvaiša.

Draugystės klausimais aš laikausi atvirų durų kvailiams politikos.

Heter nesusilaikė ir nusikvatojo. Bišopas irgi išsišiepė - taip plačiai, jog ji pamatė, kad priekyje vienas dantis šiek tiek užlipęs ant kito.

Bišopas vėl užsivožė kepurę

priplodamas neklusnius plaukus. Jis buvo vienas iš nedaugelio berniukų, aukštesnių už ją, net Metas buvo lygus su ja – penkios pėdos vienuolika colių. Kartais dėl to jausdavo jam dėkingumą, kartais – apmaudą, tarsi ūgiu būtų bandęs įrodyti jai savo pranašumą. Iki dvylikos metų amžiaus juodu buvo lygūs, centimetras į centimetrą. Bišopo miegamajame ant sienos likusios tai įrodančios pieštuko

brūkšnių kopėtelės.

- Aš statau už tave, Nil, -
tyliai tarė jis. - Noriu, kad
žinotum. Tačiau nenoriu, kad
žaistum. Manau, tai visiška
kvailystė. Bet vis tiek statau už
tave.

Jis apkabino ją per pečius ir
spustelėjo, ir staiga jo balsas jai
kažkuo priminė, jog kadaise,
regis, prieš šimtą metų, ji buvo
trumpam lig ausų jį išimylėjusi.

Dešimtoje klasėje kino teatre

Hadsonė jie net nemokėsiškai pasibučiavo, nors jos burna buvo pilna spragintų kukurūzų; po to dvi dienas jie vaikščiojo net nesusikabinę rankomis, nesuregzdami nė žodžio, o juk buvo draugai nuo pat pradinės mokyklos. Paskui jis ją paliko, Heter pasakė suprantanti, nors nieko nesuprato.

Ji nežinojo, kas privertė visa tai prisiminti. Neįsivaizdavo, kad šiuo metu galėtų mylėti

Bišopą. Jis buvo kaip brolis –
įkyrus brolis, visada jaučiantis
pareigą pasakyti, kad tau išdygo
spuogas.

Pro medžius jau negarsiai
aidėjo muzika ir, sustiprintas
ruporo, traškėdamas dudeno
Digino balsas. Vandentiekio
bokštai, prikraiglioti grafičių ir
su vos įžiūrimu užrašu
KOLUMBIJOS APYGARDA, buvo
ryškiai apšviesti iš apačios.
Stypsantys ant metalinių kojų

atrodė lyg milžiniški vabzdžiai.

Ne – kaip vienas vabzdys su dviem metalinių strypų kojomis. Net iš toli Heter matė, kad maždaug penkiasdešimties pėdų aukštyje abu bokštus jungia lenta.

Šį kartą rungtis aiški.

Kol jie pasiekė bokštų papėdę, kur būriavosi žiūrovai, Heter veidu jau žliaugė lietus. Kaip visada, nuotaika buvo šventiška – minia nenustygo iš

susijaudinimo, bet visi kalbėjo pašnibždomis. Kažkas sugėbėjo per mišką atvaryti sunkvežimį. Prie jo variklio prijungtas prožektorius apšvietė bokštus, tarp jų ištiestą lentą ir lietų. Tai šen, tai ten nuolat žybčiojo cigaretės, grojo sunkvežimio radijas – gožiama šnekų gaudesio tyliai skambėjo sena roko daina. Šią naktį reikia būti ramesniems, nes netoli plentas.

– Pažadėkit, kad manęs

nepaliks site, – paprašė Nata.

Heter palengvėjo jai
prabilus; nors ją supo klasiškai,
pažįstami nuo kažki kada, Heter
staiga išsigando, kad minioje
nepasiklystų.

– Žinoma, – tarė Heter.

Stengėsi nežiūrėti aukštyn.

Pajuto tarp susirinkusiųjų
ieškanti akimis Meto. Netoliese
krizeno būrelis dešimtokių.
Šeina Lambert buvo apsisiautusi
pledu ir turėjo termosą

kažkokio karštimo, visai kaip futbolo rungtynėse.

Heter nustebo pastebėjusi atokiau stovinčią Vivjaną Treivin. Jos plaukai buvo susukti virvutėmis, mėnesienoje blausiai švytėjo daugybė visur prisivertų žiedų. Heter iki tol niekur nebuvo jos mačiusi viešumoje – išvis nebuvo mačiusi, kad Viva ką nors veiktų: ji tik praleidinėdavo pamokas ir aptarnaudavo lankytojus Dot

užkandinėje. Keista, tačiau dėl to, jog net Viva atėjo pasižiūrėti, jai pasidarė dar neramiau.

- Bišopai!

Prasispraudusi per minią, Eivrė Volis puolė Bišopui į glėbį, lyg jis būtų ją ką tik išgelbėjęs iš baisios katastrofos. Heter nusisuko, kai Bišopas pasilenkė jos pabučiuoti. Eivrė buvo nedidukė, ir stovėdama šalia jos Heter jautėsi kaip Linksmašis Žalias Milžinas ant kukurūzų

skardinēlēs.

- Aš tavęs pasiilgau, - Bišopui
atsitraukus, sukuždėjo Eivrė. Į
Heter ji kol kas net
negrižtelėjo: sykį išgirdusi, kaip
Heter ją pavadino krevete,
matyt, dar neatleido. Betgi
Eivrės veidas ir buvo panašus į
krevetę, blizgantis ir rausvas,
todėl Heter nejuto jokio sąžinės
graužimo.

Bišopas irgi kažką
sumurmėjo. Heter vėl užplūdo

šleikštulys, širdį užgulė
liūdnumas. Niekas neturi teisės
būti laimingas, kai tau taip
liūdna, – o ypač tavo geriausi
draugai. Privalo būti toks
įstatymas.

Eivė kikendama įsikibo
Bišopui į ranką.

– Aš nueisiu alaus, gerai?

Tuoj grįšiu. Pabūk čia.

Ir apsisukusi dingo.

– Tik nesakyk, – tarė Bišopas,
pakeldamas antakius.

- Ko? - skėstelėjo rankomis
Heter.

- Žinau, ką tu manai, -
pasakė Bišopas, besdamas
pirštu į ją, paskui į Natą. - Ir tu.

Nata nutaisė pačią
nekalčiausią miną.

- Taip nesąžininga, Marksai.
Aš tik pamaniau, kad ji puikus
aksesuaras. Tokia mažutė ir
patogi.

- Tiesiog kišeninė, - pritarė
Heter.

- Gerai jau, gerai, -
sumurmėjo Bišopas,
stengdamasis atrodyti piktas. -
Gana.

- Tai komplimentas, -
pasipiktino Nata.

- Sakiau, gana. - Bet
netrukus Bišopas prisilenkęs
sušnibždėjo: - Žinok, negaliu
nešiotis jos kišenėje -
kandžiojasi.

Jo lūpos brūkštelėjo Heter
per ausį, be abejo, netyčia, ir ji

susijuokė.

Nervų kamuolys krūtinėje bent kiek sumažėjo. Tačiau tada kažkas išjungė muziką, minia nuščiuvo, ir ji suprato, jog prasideda. Ir iš karto ją persmelkė šaltis, sakytum būtų visa apšarmojusi.

– Sveiki susirinkę į antrą rungį, – sududeno Diginas.

– Užsikrušk, Rodžersai! – riktelėjo kažkoks berniokas, žiūrovai ėmė juoktis,

pritariamai šaukti. Kažkas
sudraudė:

- Ššš...

Diginas apsimetė neišgirdęs.

- Tai drąsos ir pusiausvyros
jausmo išbandymas...

- Ir blaivumo!

- Laikykit, nugriūsiu.

Vėl juokas. Heter

neprisivertė net šyptelėti.

Šalimais nerimo Natali -

sukiojosi į šonus, čiupinėjosi

klubus. Heter net nedrįso

klausti, ką ji čia daro.

Diginas toliau porino:

- ...taip pat greičio, nes bus fiksuojamas kiekvieno dalyvio laikas...

- Po velnių, gal gali greičiau!

Diginas neteko kantrybės.

Atitraukęs nuo burnos ruporą sušuko:

- Užsičiaupsi, Li, ar ne!

Vėl užtelėjo juoko banga.

Heter jautėsi taip, lyg žiūrėtų filmą, kai garsas visą laiką

keltas sekundes vėluoja. Jau nepajėgė nežiūrėti į viršų – į tą siaurą, kelių colių pločio lentą, ištiestą tokiam aukštyje.

Šuoliai į vandenį buvo labiau pramoga negu varžybos.

O šuolis ant kietos žemės būtų mirtinas.

Sunkvežimio variklis

užsikirsdamas išsijungė, viską apsėmė tamsa. Susirinkusieji pasipiktinę ėmė šaukti, ir po kelių akimirų variklis vėl

sublerbė. Heter pamatė Metą:
prožektorių šviesoje juokėsi
įkišęs ranką Delani į džinsų
užpakalį.

Ją ėmė pykinti. Keisčiausia,
bet kaip tik šitai, – kad jo ranka
lindi jos džinsuose, – o ne jų
buvimas kartu ją labiausiai
supykde. Jis niekada nėra jos
taip lietuš, netgi piktinosi, girdi,
šitaip išsidirbinėjančias poreles
reikėtų nušauti.

Gal nelaikė jos pakankamai

gražia tokiam dalykui. Gal jam net buvo gėda dėl jos?

Gal nenorėdamas iškaudinti tiesiog jai melavo.

Galbūt ji jo taip ir nepažino.

Ši mintis ją išgąsdino. Jeigu ji nepažįsta Meto Heplio, berniuko, kadaise plojusio jai išpyškinus visą abėcėlę, kuris, kartą pastebėjęs, kad baltų jos šortų kraštelis išteptas mėnesinių krauju, apsimetė nepasibjaurėjęs, vadinasi, negali

sakyti pažistanti šituos žmones ir žinanti, ko iš jų tikėtis.

Staiga ji pajuto, kaip nutilo juokas ir kalbos, visi nuščiuvo tarsi unisonu įkvėpę. Ir ji pamatė, kad aukštai virš galvų lenta slenka Kim Holister, perbalusiu ir išsigandusiu veidu, taigi varžybos jau prasidėjo.

Kim sugaišo keturiasdešimt septynias sekundes, kol peršliaužė lentą visą laiką statydama dešinę koją priešais

kairę. Sėkmingai pasiekusi antrąjį bokštą, ji apglėbė jį abiem rankom, ir visi kaip vienas atsiduso.

Po jos ėjo Feliksas Hartas: jis įveikė lentą netgi greičiau, trumpučiais, tankiais lyno akrobato žingsneliais. Paskui Merlas Treisis. Jam net nespėjus pereiti lentos, Diginas paėmė ruporą ir sutrimitavo:

- Heter Nil! Heter Nil, į sceną!

- Sėkmės, Hetbar^{*}, -
palinkėjo Natali. - Nežiūrėk
žemyn.

^{*} „Heathbar“ - toks pieniško
šokolado ir karamelės batonėlis. -
Vert.

- Ačiū, - negalvodama tarė
Heter, bet suvokė, koks
juokingas draugės patarimas.
Kai esi penkiasdešimties pėdų
aukštyje, kur dar gali žiūrėti,
jeigu ne žemyn?

Ji jautėsi, lyg sėlintų tyloje,
nors žinojo šito negalint būti, -

Diginas nė už ką neatitrauktų
nuo burnos to savo kvailo
ruporo. Taip atrodo tik todėl,
kad ji bijo; bijo ir vis tiek galvoja
apie Metą – idiotiškai,
beviltiškai: ar jis žiūri į ją
tebelaikydamas ranką Delani
džinsuose.

Pradėjus lipti kopėčiomis,
einančiomis rytinio bokšto
siena, sugrubusiais pirštais
kabinantis į šaltus slidžius
skersinius, jai toptelėjo, kad jis

spoksos į jos sėdimąją
glostydamas Delani užpakalį, o
tai išvis nepakenčiama.

Tada jai dingtelėjo, kad
kiekvienas dabar mato jos
storąją, ir ji išsigando, ar per
džinsus nežymu kelnaičių, nes ji
nepakenčia siaurikių ir
nesupranta, kaip galima jas
mūvėti.

Užlipusi pusę kopėčių dar
pamanė: jeigu ji šitaip jaudinasi,
ar nežymu kelnaitės, vadinasi, iš

tikrųjų aukščio nebijo. Pirmą kartą pasijuto šiek tiek tvirčiau.

Bet labai kliudė lietus.

Skersiniai buvo šlapi. Lietaus marška trukdė žiūrėti, sportbačiai slidinėjo. Kai ji pagaliau pasiekė siaurą metalinį apvadą, juosiantį vandens bokštą, ir ant jo užlipo, baimė sugrižo. Nebuvo už ko laikytis, už nugaros tik lygus šlapias metalas, visur kitur – tuštuma. Keli coliai skyrė gyvybę nuo

mirties.

Dilgčiojimas iš aptirpusių pėdų sklido aukštyn, į blauzdas ir delnus, ji jau bijojo ne nukristi, o nušokti, strykteleėti į tamsią tuštymę.

Ji šonu pasislinko prie lentos iš paskutiniųjų spausdamasi prie bokšto, melddamasi, kad iš apačios neatrodytų tokia išsigandusi, kokia jaučiasi.

Aiktelėjimas, delsimas – viskas bus jos nenaudai.

- Laikas! - atsklido įspėjantis
Digino balsas.

Heter suprato turinti eiti,
jeigu nenori iškristi iš žaidimo.
Prisivertusi atsiplėšė nuo bokšto
ir žengė ant lentos, pritvirtintos
prie apvado vos keliais varžtais.
Vaizduotėje šmėstelėjo vaizdas,
kaip medis lūžta nuo jos svorio
ir ji kūliais krinta į prarają.
Tačiau medis laikė.

Nejučia išskėtė rankas, kad
geriau išlaikytų pusiausvyrą, jau

negalvodama, ar Metas, Delani ir Bišopas žiūri į ją, viską pamiršusi, išskyrus tuštumą aplink ir siaubingą dilgčiojimą kojose, knietulį šokti žemyn.

Žengdama normaliai, statydama vieną koją paskui kitą, galėjo eiti greičiau, bet nepajėgė nuo lentos atplėšti pėdų: jei kilstelės koją, kulną ar pirštus, neišsilaikys, nugrius ir žus. Ji veikiau jautė, nei girdėjo spengiančią tylą, tokią slogią,

kad joje išsiskyrė tik lietaus
šnaresys ir paviršutiniškas,
tankus pačios alsavimas.

Apačioje buvo akinamai
šviesu, tokią šviesą regi prieš
mirtį. Visi žmonės susiliejo su
šešėliais, akimirką ji net
išsigando, kad jau tikrai negyva,
vienai viena ant šito siauro
takelio, o iš abiejų šonų – juoda
bedugnė.

Colis po colio ji šliaužė tokiu
spartumu, koku pajėgė

nekilnodama koju.

Ir staiga perėjo – pasiekė antrą vandentiekio bokštą ir pati nepajuto, kaip apglėbė ją lygiai taip kaip pirma Kim, prisiplojo prie jo visa peršlapdama. Minia ėmė šaukti ir ploti, bet jau nuskambėjo kitas vardas – Rėjaus Henrahano.

Ausyse spengė, burnoje – metalo skonis. Baigta. Ji perėjo. Nerangiai lipant žemyn rankos

staiga pasirodė nereikalingos, iš palengvėjimo raumenys atsipalaidavo, ji nušoko nepasiekusi apatinio skersinio ir susverdėjusi atsitiesė. Žiūrovai plojo jai per petį, tapšnojo nugarą. Ji nejautė, šypsosi jiems ar ne.

– Bet tu ir kieta! – pasakė Nata, prasispraudusi per minią. Heter beveik nepajuto, kaip jos rankos apglėbė jai kaklą. – Labai baisu? Išsigandai?

Jausdama įsmeigtus į save visų žvilgsnius, Heter papurtė galvą.

– Nespėjau, – tarė ji. Ir iškart pasijuto geriau. Baigta, perėjo. Ji stovi tarp žmonių, oras atsiduoda šlapia vilna ir cigarečių dūmais. Viskas tikra, patikima.

– Keturiasdešimt dvi sekundės, – išdidžiai pasakė Nata. Heter net neišgirdo, kada buvo skelbiamas jos laikas.

- Kur Bišopas? - paklausė ji.

Nuotaika sparčiai taisėsi.

Apėmė euforija. Keturiasdešimt sekundžių. Neblogai.

- Buvo čia pat už manęs...

Nata nususuko į žmones, bet sunkvežimio žibintai visus pavertė juodais siluetais.

Minia vėl ėmė šūkauti.

Pakėlusi akis, Heter pamatė, kad Rėjus jau perėjo. Digino balsas dusliai pranešė:

- Dvidešimt dvi sekundės! Kol

kas rekordas!

Heter nurijo rūgščią seilę.
Rėjaus Henrahano ji nekentė.
Septintoje klasėje, kai jai dar tik
kalėsi krūtys, ant jos spintelės
jis pakabino sportinę liemenėlę
ir paleido gandą, esą ji gerianti
vaistus, kad taptų berniuku. „Ar
barzda jau dygsta?“ – klausdavo
sutikęs koridoriuje. Ją paliko
ramybė tik tada, kai Bišopas
pagrasino pranešti policijai, kad
Lukas Henrahanas „Pepės“

picerijoje, kur jis dirbo,
pardavinėja žolę: kliento
paprašytas „užberti daugiau
raudonėlių“ pakiša po pica
pakutį marihuanos. Jis tikrai
taip darydavo.

Atėjo Zevo Kelerio eilė.

Heter pamiršo pasigedusi
Bišopo. Lyg užhipnotizuota
žiūrėjo, kaip Zevas žengia ant
lentos. Saugiai stovint ant
žemės vaizdas buvo netgi
gražus: blausi dulksnos migla,

Zevas išskėstomis rankomis –
tamsi figūra debesų fone. Rėjus
nenulipo. Tikriausiai irgi žiūri
užlindęs už bokšto, nes
nematyti.

Sekundės dalelė, ir Zevas
pasviro į šoną, neteko
pusiausvyros. Heter išgirdo
savo riktelėjimą. Pajuto, kaip
širdis lipa pro gerklę, ir tą
valandėlę, kol jis šaukdamas
pašėlusiai mosikavo rankomis,
pamanė: *Niekas nebus taip pat*

*ir nē vienas iš mūsu jau nebus
toks pat.*

Bet jis staigiai atsitiesė.
Kairė koja vėl atsidūrė ant
lentos, kūnas liovėsi svyruoti lyg
švytuoklė.

Kažkas šūktelejo Zevo vardą.
Jam netvirtai žengiant kelis
likusius žingsnius, nugriaudėjo
plojimai. Niekas negirdėjo, kokią
laiką išrėkė Diginas. Ir niekas
nekreipė dėmesio į kopėčiomis
nulipantį Rėjų.

Tačiau Zevas vos nulipęs šoko ant Rėjaus. Jis buvo mažesnis už Rėjų ir smulkesnis, bet stvėręs iš už nugaros Rėjų pargriovė. Šis bemat ėmė nosimi arti žemę.

- Prakeiktas niekšeli, tu kažką metei į mane.

Zevas užsimojo kumščiu, Rėjus pasimuistė ir Zevą nubloškė.

- Ką čia dabar kiedi?

Rėjus svyruodamas atsistojo,

jo veidą apšvietė prožektorius.
Matyt, į akmenį prasiskėlė lūpa,
nes bėgo kraujas. Atrodė įniršęs
ir bjaurus.

Zevas pašoko. Juodos jo akys
degė neapykanta. Minia
nustėrusi tebetylėjo, ir Heter
vėl pasirodė, jog ji girdi lietu,
vienu metu tyškant šimtus
tūkstančių lašelių. Ore tvyrojo
įtampa.

- Nemeluok, - metė Zevas. -
Tu man pataikei į krūtinę.

Norėjai, kad nugriūčiau.

- Išprotėjai!

Rėjus sukosi eiti šalin. Zevas
vėl jį puolė, ir jie vėl ėmė
raičiotis ant žemės. Minia
siūbtelejo artyn, visi šūkavo,
stumdėsi, kad geriau matytų, kai
kas prišokęs mėgino berniukus
išskirti. Heter buvo spaudžiama
iš visų pusių. Kažkas sudavė jai
per nugarą, ji vos nesukniubo.
Negalvodama griebė Natai už
rankos.

- Heter! - išbalusi,

išsigandusi sušuko Nata.

Žmonės išskyrė jų rankas, ir
Nata dingo žmonių maišalynėje.

- Nata!

Heter yrėsi per minią
alkūnėmis skindamasi kelią,
dėkodama likimui, kad tokia
didelė. Nata mėgino atsikelti,
bet, kai Heter prisilietė,
riktelėjo.

- Čiurna! - sudejavo. -

Kažkas užlipo ant kojos.

Heter pasilenkė prie jos ir dabar gavo tikrą smūgį. Bandė apsisukti norėdama pažiūrėti, kas ją pastūmė, bet nespėjo, kniūbsčia nėrė į pliužę. Kojos mindė purvą, taškė veidą tyre. Heter net pagalvojo: gal visa tai, šita linguojanti minia, užplūdusi žmonių banga yra rungties dalis?

Staiga stojo kažkoks atoslūgis.

- Kelkis, - pati sunkiai

atsistojusi paragino ji Nata.

- Skauda, - mirksédama nuo ašarų suinkštė Nata. Bet Heter ją pakėlė.

Ir tada iš miško ataidėjo balsas, iškreiptas, tačiau galingas:

- Visiems nejudėt!

Policija.

Kilo sąmyšis. Šviesos spinduliai švysčiojo minioje nubaltindami veidus, žmonės bėgo, veržėsi į mišką. Heter

suskaičiavo keturis policininkus, vienas jų kažką partrenkė ant žemės, bet nesimatė ką. Burna perdžiūvo, galvoje sumaištis.

Megztuko gobtuvas išsterliotas purvu, į krūtinę smelkiasi šaltis.

Bišopo nėra. O jis turėjo mašiną.

Mašina. Jiems reikia ištrūkti iš čia – arba pasislėpti.

Ji mėgino tempti Natą, bet Nata klupinėjo. Akys buvo pilnos ašarų.

- Negaliu.

- Reikia. - Heter nežinojo, ko griebtis. Kur, po velnių, Bišopas? - Pasilenkusi ji apkabino Natą per liemenį. - Remkis į mane.

- Negaliu, - pakartojo Nata. - Baisiai skauda.

Nežinia iš kur išdygo Dodžas Meisonas. Nesustodamas ir nieko neklausdamas apkabino Natą iš kitos pusės, ir jie abu ją nunešė. Nata iš netikėtumo

aiktelėjo, bet nesipriešino. Kad
kiek Heter būtų jį išbučiavusi.

– Greičiau, – paragino jis.

Klupinėdami jie paknopstom
pasileido į mišką, toliau nuo
griaudėjančių pro ruporą balsų,
klykimo ir prožektorių. Buvo
tamsu. Dodžas išsitraukė
telefoną, ir šis metė silpną
melsvą šviesą ant lapų paklotės
po kojų, šlapių paparčių ir
skarotų apsamanojusių medžių.

– Kur mes einame? –

sušnibždėjo Heter. Širdis daužėsi. Nata kaire koja beveik neprimynė, todėl kas antrą žingsnį sunkiai užguldavo Heter.

- Turime palaukti, kol išsinešdins policija, - uždusęs atsakė Dodžas.

Už kelių šimtų pėdų nuo vandentiekio bokštų medžių tankmėje stovėjo pailgas siurblinės pastatas. Heter per sienas išgirdo viduje užiant

mašinas. Dodžas pastūmē
petimi duris. Jos buvo
neužrakintos.

Patalpa atsidavė pelėsiais ir
metalu. Joje riogsojo dvi
didžiulės cisternos ir kažkokie
aprūdiję elektros įrengimai; ore
aidėjo nepaliaujamas
mechanizmų čirškimas, tarsi
keliamas tūkstančio žiogų.
Riksmų miške jie jau
nebegirdėjo.

- Dieve, kaip skauda, -

sunkiai atsiduso Nata ir
atsargiai atsisėdo ant grindų,
raukydamosi ištiesė kairę koją.

- Turbūt pasitempei
sausgyslę, - tarė Dodžas, irgi
sėsdamasis, bet atokiau.

- Žinok, pajutau, kaip kažkas
trakstelėjo.

Nata pasilenkusi palietė
čiurną ir aiktelėjo iš skausmo.

- Neliesk, Nata, - pasakė
Heter. - Pasistengsime kuo
greičiau surasti ledo.

Jai buvo šalta, staiga apėmė
baisus nuovargis. Buvo
sušlapusi ir alkana, todėl
mažiausiai norėjo pusę nakties
tūnoti kažkokioje kvailoje
siurblinėje. Išsitraukusi telefoną
parašė Bišopui: „Kur tu?“

- Iš kur žinai šitą vietą? -
paklausė Dodžą Nata.

- Radau prieš kelias dienas, -
atsakė jis. - Buvau žvalgyboj.
Neprieštarausit, jeigu
užsirūkysiu?

- Prieštarausim, - atšovė

Heter.

Gūžtelėjęs jis įsikišo pakelį atgal į striukės kišenę. Telefoną laikė pasidėjęs ant grindų, tad jo siluetas buvo melšvas.

- Ačiū, kad padėjai man, - tarė Nata. - Juk neprivalėjai.

- Nėr už ką, - burbtelėjo Dodžas. Heter nematė jo veido, bet balsas buvo keistas, kažkoks pridusęs.

- Noriu pasakyti, mes net

nesam šnekėjęsi, – pridūrė Nata
ir nutilo, gal pamanė, kad
nelabai mandagi.

Valandėlę visi tylėjo. Heter
pasiuntė Bišopui dar vieną
žinutę: „Kur prapuolei?“

Staiga Dodžas prabilo:

– Esame šnekėjęsi. Vieną
kartą. Pernai per absolventų
susitikimo vakarą. Tu mane
pavadinai Deividu.

– Tikrai? – nervingai
nusijuokė ji. – Kaip kvaila.

Turbūt buvau girta. Prisimeni,
Heter? Gėrėm kažkokią
bjaurastį.

- Ahaa...

Heter tebestovėjo.

Atsišliejusi į duris klausėsi
lietaus, barbenančio dar
smarkiau. Ištempusi ausis
bandė išgirsti šūkaujant.

Negalėjo patikėti, kad Bišopas
iki šiol neatsakė. Visada staigiai
atrašydavo.

- Be to, aš kvaiša, - kalbėjo

Nata. – Kiekvienas pasakys.
Tačiau juk negalėjau pamiršti
tokio vardo kaip Dodžas, ką?
Norėčiau turėti tokį šaunų
vardą.

– Man tavo vardas patinka, –
tyliai tarė Dodžas.

Heter nuėjo per širdį.
Dusliame Dodžo balse ji išgirdo
pažįstamą ilgesį ir iš karto
suprato, kad Dodžui Natali
patinka.

Akimirką it replėmis ją

surakino pavydas. Žinoma.
Žinoma, kad Dodžui patinka
Natali. Daili, juki, smulki ir
glaudi tarsi koks mažas
žvėrelis. Kaip Eivrė – nežinia iš
kur atklydo palyginimas, bet ji
skubiai jį nuvijo. Eivrė jai
nerūpi, taip pat nerūpi, ar
Dodžui patinka Natali. Ne jos
reikalas.

Tačiau galvoje tebekirbėjo
mintis, įkyri it lietaus
teškėjimas, – jos niekas

nemylės.

- Kaip manai, kiek čia lauksime? - paklausė Nata.

- Jau neilgai, - atsakė Dodžas.

Kelias minutes jie sėdėjo tylomis. Heter suprato turinti juodu kalbinti, bet buvo per daug pavargusi.

- Kad nors nebūtų taip tamsu, - po kiek laiko sujudėdama prašneko Nata. Heter pajuto, jog jai baigiasi

kantrybē.

Dodžas atsistojo.

- Palaukit, - tarstelējo ir išējo
ī laukā.

Kurī laikā buvo tylu, tik
kažkas caksējo judēdamas
vamzdžiais ir ī stogā teškeno
lietus.

- Aš išvažiuosiu ī Los
Andželā, - staiga išpoškino
Nata. - Jeigu laimēsiu.

Heter atsisuko ī jā. Nata
žiūrējo īžūliai, lyg tikēdamasi,

kad draugė ims iš jos šaipytis.

- O ko? - paklausė Heter.

- Dėl banglentininkų, -
atsakė Nata. - Į Holivudą,
varna. O tau kaip atrodo?

Heter priėjusi atsitūpė šalia.
Nata visąlaik šnekėjo norinti
būti aktore, bet Heter niekada
netikėjo, jog ji kalba rimtai, taip
rimtai, kad imtų ir išvažiuotų, -
jau tikrai ne taip rimtai, kad
imtų žaisti Paniką. Dabar ji tik
kumštelėjo jai petimi.

- Pažadėk, kad, kai būsi turtinga ir garsi, nepamirši varnos, kurią pažinojai.

- Pažadų, - tarė Nata. - O kaip tu? Ką veiksi, jeigu laimėsi?

Heter papurtė galvą. Norėjo pasakyti: „Bėgsiu, kiek užteks kvapo. Kad kuo daugiau mylių skirtų mane nuo Karpo. Paliksiu senąją Heter, sudeginsiu, paversiu pelenais.“ Bet ji tik gūžtelėjo.

- Turbūt kur nors

išvažiuosiu. Už šešiasdešimt septynis gabalus galima gauti baisybę benzino.

Nata palingavo galvą.

- Liaukis, Heter, - tyliai tarė. - Kodėl iš tikrųjų žaidi?

Ir Heter, prisiminusi Metą ir kaip viskas beviltiška, vos neapsiverkė. Bet nurijusi ašaras pagaliau paklausė:

- Ar tu žinotai? Apie Metą ir Delani.

- Girdėjau kalbant, -

atsargiai atsakė Nata. – Bet netikėjau.

– Man sakė, kad ji... su juo...

Heter nepajėgė išstarti tų žodžių. Suprato galbūt esanti pernelyg drovi, ypač jei palyginsi su Nata. Gėdijosi to ir kartu didžiavosi: ji paprasčiausiai nesuvokė, ko jau taip visus traukia kvailioti.

– ...sumautame botanikos sode.

– Ji kekšė, – ramiai pasakė

Nata. - Garantuotai apkrēs jį pūsleline. Arba dar kuo blogiau.

- Blogiau už pūslelinę? - suabejojo Heter.

- Sifiliu. Kuris atima protą. Prakiurdo smegenis, jos lieka akytos kaip šveicariškas sūris.

Heter kartais pamiršdavo, kad Nata visada moka ją prajuokinti.

- Tikiuosi, ne, - tarė ji, prisiversdama šyptelėti. - Jis ir taip nebuvo proto bokštas.

Vargu ar gali paaukoti tiek smegenų.

- Tikiesi, kad taip, nenaudėle. - Nata suvaidino kelianti taure. - Už Delani sifilį.

- Išprotėjai, - murmtelėjo Heter ir nusikvatojo.

- Tegul Meto Heplio smegenis jis paverčia gardžiu minkštu sūriu.

- Amen, - užbaigė Heter, irgi iškeldama ranką.

- Amen.

Ir abi neva susidaužē.

Heter atsistojusi vēl nuējo
prie duru. Dodžas negrižo –
īdomu, kā jis veikia?

– Kaip manai... – Heter giliai
atsiduso. – Ar mane kas nors
pamils?

– Aš tave myliu, – atsakē
Nata. – Bišopas myli. Tavo
mama tave myli. – Heter
susiraukus, Nata pridūrē: –
Myli, Hetbar, tik savaip. Ir Lilē
myli.

- Jūs nesiskaitote. - Suvokusi,
kaip tai nuskambėjo,
nusijuokė. - Nepyk.

- Nepykstu.

Patylėjusi Heter tarė:

- Žinok, ir aš tave myliu. Jei
ne tu, visai nuprotėčiau. Tikrai.
Būčiau kur nors išvežta,
uždaryta ir... nežinau, gal bulvių
košėje pirštu paišyčiau ateivius.

- Žinau, - tarė Nata.

Heter atrodė, tarsi čia,
tamsoje, būtų suplaukę visi

jūdviejū gyvenimo metai, jų draugystė: laikas, kai jiedvi, nuvirtusios ant Natos mamos sofos pagalvėlių, mokėsi bučiuotis; pirmas kartas, kai abi užsirūkė ir Heter po to apšivėmė; visi slapti rašteliai klasėje, po stalu ir už vadovėlių lendantys pirštai. Visa tai buvo jos, jos ir Natos, visi tie metai glūdėjo jų viduje kaip rusiškos matrioškos.

Heter staiga atsisuko ir

springdama išpoškino:

- Pasidalykime pinigus.
- Ką? - sumirksėjo Nata.
- Jei katra laimėsime,

pasidalykime pinigus, - jau

įsitikinusi savo teisumu

pakartojo Heter. - Per pusę.

Daug benzino galima gauti ir už trisdešimt gabalų.

Valandėlę Nata tik spoksojo į ją.

- Gerai, tebūnie per pusę, - pagaliau pasakė. - Sukertam

delnais? Ar prisiekiam?

- Aš tavim pasitikiu, - tarė

Heter.

Pagaliau grįžo Dodžas.

- Kelias jau laisvas, -

pranešė.

Heter ir Dodžas prilaikė

Natą; pro bokštus jie pasuko į

aikštę, dar taip neseniai pilną

žmonių. Dabar čia bolavo tik

šiukšlės: sutryptos nuorūkos ir

marihuanos suktinių liekanos,

suniurkytos alaus skardinės,

popieriniai rankšluosčiai, vienas
kitas skėtis. Sunkvežimis
tebestovėjo purvyne, bet
išjungtu varikliu. Turbūt
policininkai vėliau atvarys čia
vilkiką jo ištempti. Tyla buvo
keista, visa aplinka šurpi.
Heter nenoromis įsivaizdavo,
kad visi buvo kažkur
pradanginti oru.

Staiga Dodžas šūktelejo:

- Palaukit, - liepė ir paliko

Natą pasirėmusią ant Heter

peties. Paėjėjęs į šalį kažką pakėlė nuo žemės – ogi šaltkrepšį. Jam pašvietus telefonu į vidų, Heter pamatė, kad ten tebėra alaus ir ledo.

– Tai bent laimikis, – tarė Dodžas, pirmą kartą tą naktį nusišypsodamas.

Šaltkrepšį jie pasiėmė ir pasiekę dvidešimt antrą plentą aptvarstė Natai čiurną pridėdami ledo. Buvo likusios trys skardinės alaus, kaip tik po

vieną kiekvienam, jie išgėrė jas
kelkraštyje lyjant lietui
laukdami autobuso. Nuo kelių
gurkšnių Nata ėmė krizenti, abu
su Dodžu juokavo, jog reikia
užsirūkyti, tada gal autobusas
greičiau atvažiuos. Heter
suprato turinti jaustis laiminga.

Tačiau skambučiai Bišopui
tebėjo į balso paštą. Metas su
Delani turbūt kur nors įsitaisę
jaukiai, šiltai ir sausai. Ir ji vėl
prisiminė, kaip stovėjo aukštai

vos išsilaikydama ant netvirtos
lentos, kaip rūpėjo šokti žemyn.

Birželio 26, sekmadienis

Dodžas

Dodžas niekada vienu įmigimu nepamiego davo ilgiau kaip dvi tris valandas. Nemėgo prisipažinti, bet jam sapnuodavosi košmarai. Sapnuodavo ilgus baltus kaip kreida vieškelius, netikėtai užsibaigiančius skardžiu, nuo

kurio jis ir nukrisdavo; kai kada per sapną matydavo save įkalintą drėgname rūsyje žemomis tamsiomis lubomis, kuriomis ropojo vorų tuntai.

Be to, po penktos ryto negalėdavo miegoti, nes atvažiuodavo šiukšlių mašina. Ir dieną nepasnausi, nes Dot užkandinėje pats pietų įkarštis, padavėjai laksto pro Dodžo langą nešiodami šiukšles, žvangina konteinerių dangčiais.

Vos prasivėrus užpakalinėms durims, jis išgirdavo mamos balsą:

- Dar kavutės?

Tačiau po vandentiekio bokštų rungties per visą pietų karštymetį Dodžas miegojo kaip užmuštas ir pabudo tik po antros. Užsimovė treningines kelnes, pagalvojo, ar nereikėtų palįsti po dušu, bet nutarė apsieiti.

- Labas, - pasveikino jį

Deina, kai jis įžengė į virtuvę.
Buvo alkanas kaip vilkas. Tas
žaidimas jo viduriuose tarsi
įjungė kokį alkio mygtuką. –
Kaip sekėsi?

Ji buvo įvažiavusi į svetainę,
kad galėtų žiūrėti televizorių ir
pro langą stebėti užkandinės
užpakalines duris. Pro langą
sklido pilkšva šviesa, už Deinos
galvos joje plaukiojo dulkelės.
Akimirką Dodžas pajuto meilę
šitam kambarėliui: įskilusiam

televizoriaus staleliui, plonam
dėmėtam kilimui, kauburiuotai
sofai, nežinia kodėl apmuštai
džinsiniu audeklu.

Ir, žinoma, jai. Savo Deinai.

Per tiek laiko, ypač

pastaraisiais metais, panašumas
tarp jų sumažėjo, ji priaugo
daug svorio, sustambėjo veidas,
krūtinė ir pečiai. Ir vis dėlto
neišnyko, nors jie buvo skirtingų
tėvų, o ji – kur kas smulkesnė:
tie patys tamsiai kaštoniniai

plaukai, atokiai įstatytos rusvos akys, tvirti smakrai ir vos vos pakrypusios į kairę abiejų nosys.

Dodžas atidarė šaldytuvą.

Matyt, mama vakare išeidama paliko kiniško maisto. Jis atidarė dėžutes, pauostė. Vištiena su brokoliais, krevetėmis ir ryžiais. Pusė velnio. Deina žiūrėjo, kaip jis nešildęs suverčia viską į lėkštę ir pastvėręs šakutę puola valgyt.

- Na? - paragino ji.

Jis norėjo pataupyti naujieną, pakankinti ją, bet nepajėgė tylėti. Turėjo kam nors pasipasakoti. Padėjęs lėkštę įėjo į svetainę, atsisėdo ant sofos, kurią abu su Deina praminė Subine.

- Buvo policijos reidas.

Ji įdėmiai pažvelgė.

- Dodžai, tu tikrai šito nori? - tyliai paklausė.

- Liaukis, Deina.

Jis papyko, kad ji drįso taip paklausti. Pasidėjo jos kojas ant kelių. Nuo visiško nejautrumo jas gali išgelbėti tik masažas, ir jis kantriai kasdien trindavo jai blauzdas, nors ji jau seniai kartoja, kad tai beprasmiška. Jau lankėsi pas keliolika daktarų. Ir jau daugiau kaip metai važinėja į fizioterapijos procedūras.

Bet jokių permainų. Jokio pagerėjimo. Ji jau niekada

nebevaikščios. Nebent įvyktų stebuklas.

Nors kasdien masažuojamos, Deinos kojos buvo plonytės kaip šakaliukai ir baltos it bulvių daigai. Veidas suapvalėjo, rankos pastorėjo, bet kojos vyto toliau. Dodžas stengėsi negalvoti, kiek kartų šitos pačios kojos, kai ji buvo maža, lenktyniaujant nešdavo ją kaip vėjas ar užlakdindavo į medį. Ji visada buvo stipri – kieta kaip

stalas, raumeninga peštukė.
Stipresnė ir drąsesnė už
daugumą berniukų.

Visą Dodžo gyvenimą ji buvo
geriausia jo draugė, visų jo eibių
bendrininkė. Vyresnė už jį
dvejais metais, ji *de facto*
vadovaudavo visiems jų
sumanymams ir žaidimams. Kai
jam buvo penkeri, juodu
prieždėjo į butelius ir juos
mėgino parduoti. Kai buvo
septyneri, visą vasarą Dosone

Minesotos valstijoje jie ieškojo
lobio, bet surado tik pašiūrę
sode, o joje – keisčiausio
šlamšto: seną skrybėlę,
vadinamą cilindru, sugedusį
radiją, du dviračio stipinus ir
surūdijusį dviračio rėmą. Juodu
prisigalvodavo nuotykių
kiekviename šunmiestyje, į kuri
motina juos nugarūdavo.

Tačiau dabar jų nuotykliai
baigėsi. Ji niekada nebelaipios
po medžius, nevažinės dviračiu

ir nesilažins su juo iš penkių dolerių, kad laimės lenktynes. Jai visada reikės padėti, kai norės nusimaudyti, reikės pasodinti ant klozeto ir nuo jo nukelti.

O dėl visko kaltas Lukas Henrahanas. Prieš paskutinę rungtį jis prikišo nagus prie Deinos automobilio, pagadino vairą ir privertė ją nusiristi nuo kelio. Dodžas žino.

- Vakar vakare mama buvo

išėjusi į pasimatymą, – pasakė Deina, aiškiai norėdama pakreipti šneką.

– Ir kas? – burbtelejo

Dodžas, vis dar kažko suirzęs.

Taip pat dėl to, kad, nors ir kur jie apsigyventų, mama susiranda kokį naują nelaimėlį.

Deina gūžtelejo.

– Atrodė užsidegusi. Bet man neprasitarė, kas jis.

– Tikriausiai gėdijosi, – pasakė Dodžas. Tyloje jis

išgirdo trinksėjimą – kažkas ėjo
ir daužė konteinerių dangčius.
Deina pasilenkė prie lango.

– Velnias...

– Mažasis Kelis? – paklausė
jis, ir Deina linktelėjo.

Mažasis Bilas Kelis turbūt
buvo trisdešimties metų ir
mažiausiai šešių pėdų ūgio,
tačiau jo tėvas, irgi Bilas Kelis,
iki pensijos dvidešimt metų
dirbo policijos viršininku ir visi jį
vadino Didžiuoju Keliu. Dodžas

Didįjį Kelį buvo matęs vos vieną kartą ir tik sekundę, kai netyčia su dviračiu atsidūrė priešais Bilo automobilį. Bilas supypsėjo ir šūktelėjo Dodžui būti atsargesniam.

Dodžas atsidusęs nukėlė Deinos kojas, atsistojo. Pro langą matė, kaip Mažasis Kelis, pasistojęs ant panaudoto aliejaus statinaitės, rausiasi pilnutėliame konteineryje priešais užkandinės duris, kaip

tik šalia virtuvės durų. Jau trečią kartą per mėnesį jis knisiasi šiukšlėse.

Dodžas net neužsivilko marškinėlių. Jis perėjo cementinį taką, skiriantį jo butą nuo užkandinės, saugodamasis, kad neužliptų ant stiklo šukių, mat virtuvės bernai per pertraukėles kartais čia išgerdavo alaus.

- Ei, vyruti, - tyčia garsiai ir linksmi šūktelėjo Dodžas.

Mažasis Kelis krūptelėjo lyg ant elektros kėdės. Nerangiai nulipo nuo metalinės statinaitės.

- Aš nieko nedarau, - burbtelėjo nežiūrėdamas Dodžui į akis.

Jei ne barzdos šeriai ant smakro, Mažojo Kelio veidas būtų atrodęs kaip didelio kūdikio. Kadaisė jis buvo sporto žvaigždė, geras studentas, tačiau Afganistane jam pasimaišė protas. O gal Irake.

Ar dar kokioj panašioj vietoj.
Dabar jis visą dieną važinėjasi
autobusais ir pamiršta pareiti
namo. Kartą Dodžas pamatė
Mažąjį Kelį sėdintį sankryžoj ir
garsiai verkiantį.

- Ar ko nors ieškai?

Dodžas pastebėjo, kad
Mažasis Kelis prie konteinerio
jau prisidėjęs krūvelę šiukšlių:
aliuminio folijos pakuočių, vielų,
butelių dangtelių, gulėjo ir
nuskilusi lėkštė.

Mažasis Kelis valandėlę
žiūrėjo judindamas žiauną, tarsi
ką kieta kramtydamas. Staiga
nėrė pro jį ir dingo už kampo.

Dodžas atsitūpęs ėmė rinkti
Mažojo Kelio išimtas šiukšles.
Jau užkaitino saulė,
skersgatvyje dvokė. Tada jis
pajuto už nugaros kažką priėjus.
Pamanęs, kad grįžo Mažasis
Kelis, atsitiesė ir atsisukdamas
tarė:

- Tau nereikėjo grįžti...

Ir užspringo savo žodžiais.

Šalia stovėjo Natali Veles,
labiau remdamasi sveikąja koja,
švarutė, išsimaudžiusi ir
gražutė, tačiau su tokia mina,
lyg čia jai ir derėtų būti.

- Labas, - nusišypsojo ji.

Pirmutinis impulsas buvo
mauti į namus, užsidaryti ir
pasikarti. Bet, aišku, jis to
negali padaryti. O siaube. Nata
Veles stovi priešais jį, o jis netgi
be marškinių. Ir nesivalęs

dantų. Nesimaudęs. Rankoj
folijos pakuotė iš konteinerio.

- Rinkau išmėtytas
šiukšles... - bejėgiškai
sumurmėjo jis.

Natos akys nuslydo jo nuoga
krūtine, veidu ir plaukais,
tikriausiai styrančiais į visas
puses.

- O Dieve... - Ji ėmė rausti. -
Reikėjo man paskambinti. Labai
atsiprašau. Tu gal tik dabar
atsikėlei ar ką?

- Ne. Visai ne. Aš tik... -

Dodžas stengėsi kalbėti ne per garsiai ir nekvėpuoti giliai - o jei kartais burnos kvapas negeras... - Klausyk, gali duoti man trupučiuką laiko? Palaukti čia?

- Žinoma.

Paraudusi Nata dar gražesnė. Visai kaip apipiltas glajumi kalėdinis sausainis.

- Aš labai greitai, - patikino ją Dodžas.

Namie jis giliai atsiduso. Kad
tave kur... Nata Veles. Bet jam
net nebuvo kada krimstis dėl to,
jog ji mato jo namus, jo skurdų
butuką, ir tikriausiai turėjo
praeiti pro išpilamą iš
gruzdintuvių aliejų, savo
mažytėmis basutėmis žengti pro
išmetamus sugedusius špinatus,
pro dvokiančius konteinerius.

Vonioje jis išsivalė dantis,
išsiskalavo burną specialiu
skysčiu. Pauostęs pažastis –

pusėtina – dėl visa ko pasitepė dezodorantu. Suvilgė vandeniu plaukus ir apsivilko švarius baltus marškinėlius; iškirptėje tamsavo kraštelis tatuiruotės, dengiančios kone visą krūtinę, dešinę petį ir žastą. Bet plaukai vėl stojosi piestu. Jis užsimaukšlino beisbolo kepurę.

Gerai. Bent jau žmoniška.

Truputį pasipurškė vyrišku tualetiniu vandeniu, kurio mama gavo už dyką „Walmarte“,

jausdamasis kaip visiškai
idiotas, bet galvodamas, kad
geriau jaustis idiotu negu
smirdėti.

Lauke Nata puikiai apsimetė
nepastebinti, jog Dodžas gyvena
sukiužusiame bute už
užkandinės.

- Klausyk, atsiprašau, kad
šitaip užgriuvau, - tarė linksmai
nusišypsodama, ir jis pajuto,
kaip širdis verčiasi kūliais.

- Nieko baisaus.

- Norėjau skambinti, -
teisinosi ji. - Parašiau Heter,
kad atsiųstų tavo numerį. Bet
paskui nutariau pasišnekėti akis
į akį. Atsiprašau.

- Viskas puiku, - griežčiau,
negu ketino, pasakė Dodžas.
Velnias. Jis jau pradeda viską
gadinti. Kostelėjęs susidėjo
rankas ant krūtinės
stengdamasis atrodyti
nerūpestingas. Iš tikrųjų
plaštakos staiga pasidarė

sunkios tarsi kokie kabliai mėšai kabinti, jis tiesiog pamiršo, ką su jomis veikti.

- Kaip tavo čiurna?

Čiurna ir pėda buvo storai aptvarstytos „Ace“ tvarsčiu. Atrodė juokingai, nes šiaip kojos buvo plikos.

- Patempta saugyslė. - Nata susiraukė. - Nemirsiu, bet... - Akimirką veidą iškreipė lyg kokia skausmo grimasa. - Klausyk, Dodžai, ar galime kur

nors užėiti? Na, pasikalbėti?

Nė už ką nesives jos į butą.
Nors sušaudyk. Nenorėjo, kad
Nata spoksotų į Deina arba,
negana to, stengtųsi būti jai
maloni.

- Kaip čia patekai? -
paklausė pamanęs, gal ji
atvažiavo automobiliu.

Nata vėl paraudo.

- Paprašiau tėtį užvežti, -
atsakė.

Jis neklausė, kaip ji sužinojo,

kur jo namai. Karpe viską – jo
adresą irgi – galima lengvai
išklausti. Visa bėda, kad nėra
kur jos nusivesti. Į užkandinę
negalima eiti, ten dirba mama.
Lieka gatvė.

Nata žengė lėtai,
tebešlubčiodama, nors jai,
matyt, skaudėjo mažiau negu
naktį. Bet ji iškart atsisėdo, kai
tik pasitaikė proga: ant
surūdijusio beračio biuiko
gaubto. Visi langai buvo

išdaužyti, sėdynės apdirbtos paukščių, odiniai apmušalai sudraskyti kažkokių smulkių gyvūnėlių.

- Norėjau dar kartą tau padėkoti, - prabilo Nata. - Buvai toks... Buvai nuostabus. Kai man šią naktį padėjai.

Dodžas pasijuto šiek tiek nusivylęs; dažnai taip pasijusdavo bendraudamas su žmonėmis, kai tikrovė neatitikdavo jo lūkesčių. Šiuo

atveju tiksliau bus – jo fantazijų.
Širdies gilumoje jis tikėjosi, kad
ji galų gale prisipažins
beprotiškai jį išsimylėjusi. O gal
išvis apsieis be žodžių,
pasistiebs ir prasižiojusi leisis
bučiuojama. Tačiau vargu ar su
skaudama čiurna jai pavyktų
pasistiebti, taigi jo fantazija ir
lieka fantazija.

– Menkniekis, – tarstelėjo jis.

Ji patempė lūpą, lyg būtų ką
prarijusi. Valandėlę nieko

netarė, paskui paklausė:

- Girdėjai, kad suimti Koris Volšas ir Feliksas Hartas? - Jam papurčius galvą, ji paaiškino: - Už viešosios tvarkos pažeidimą išgėrus. Ir už privačios ribos peržengimą. - Pamindžikavusi paklausė: - Manai, Panika baigta?

- Tai jau ne, - atsakė jis. - Be to, policija per kvaila, kad sustabdytų žaidimą.

Ji linktelėjo, bet abejodama.

- Tai kas, tavo nuomone, bus toliau?

- Neįsivaizduoju.

Jis suprato, jog Nata laukia iš jo kokios nors užuominos. Jis nurijo karčią seilę. Ji supranta jam patinkanti ir stengiasi juo pasinaudoti.

- Manau, mes galime būti vienas kitam naudingi, - staiga pasakė ji, ir kaip tik todėl, kad ji tai pripažino, dėl jos sąžiningumo jis nutarė ją

išklausyti.

- Kuo naudingi? - paklausė

Dodžas.

Ji ėmė pešioti sijono palanką.

Audeklas atrodė tarsi kilpinis, ir

galvoje iškilo rankšluosčio

vaizdas, tada - susisupusi į

rankšluostį Nata. Saulė taip

kepino, kad jam darėsi silpna.

- Susitarkime, - tarė ji,

žiūrėdama į jį. Jos akys buvo

tamsios, žibančios ir meilios

kaip šunyčio. - Jei tu ar aš

laimėsime, pinigus pasidalysime per pusę.

Dodžas taip apstulbo, kad kurį laiką nepajėgė ištart žodžio.

- Kodėl? - pagaliau ištarė. - Kodėl pasirinkai mane? Tu netgi... Na, mes juk beveik nepažįstami.

Vos nepaklausė: „O kaip Heter?“

- Nuojauta, - atsakė ji, ir jam vėl patiko jos nuoširdumas. -

Tau šis žaidimas sekasi. Tu viską moki. – Kažkaip netikėta, kad Nata Veles, vešliais, nuostabiais plaukais ir blizgiu išteptomis lūpomis, taip atvirai kalba tema, kurios dauguma vengia. Tas pat, jei išgirstum modelį pirstelint – netikėta ir įdomu. Ji kalbėjo toliau: – Mes galime vienas kitam padėti. Pasidalyti žiniomis. Suvienyti pastangas prieš kitus žaidėjus. Šitaip didesnė galimybė patekti į

Dvikovą. O tada...

Ji skėstelėjo rankomis.

- Tada turėsimė susikauti, -
tarė Dodžas.

- Bet jei laimi vienas, laimi
abu, - nusišypsojo Nata.

Jis neketino leisti laimėti kam
nors kitam. Kita vertus, pinigai
jam nerūpėjo. Jo tikslas buvo
kitoks. Galbūt ji šitai žino ar
nujaučia. Ir jis pasakė:

- Gerai, sutinku. Partneriai.

- Sajungininkai, - pataisė

Nata ir iškilmingai padavė ranką. Delnas buvo minkštas ir truputį drėgnas nuo prakaito.

– Vadinasi, sutarta.

Juokdamasi ji atsistojo.

Negalėjo pasistiebusi jo pabučiuoti, todėl tik suėmė už pečių ir pakštelėjo į kaklo šoną.

Nusijuokusi tarė:

– Dabar reikia ir į kitą šoną, kad būtų lygu.

Ir jis suprato, jog šitą vasarą išsimylės ją ligi ausų.

Vėliau niekas taip ir nesužinojo, kas įdėjo į internetą tą filmuką; jis pasirodė tuo pačiu metu daugybėje puslapių ir taip greitai pasklido, jog nebuvo įmanoma susekti jo kilmės, nors daugelis įtarė, kad tai Džoui Edisono ar Čarlio Vongo darbas, nes abu jie buvo storžieviai, o prieš dvejus metus slapta filmavo ir siuntinėjo filmukus iš mergaičių drabužinės.

Nieko labai įdomaus ten

nebuvo - keletas trūkčiojančių kadru, kaip Rėjus ir Zevas puola vienas kitą, paskui, aplinkui prisirinkus žioplių, viską užstojo pečiai; toliau ima blykčioti šviesos, žmonės klykia, užgęsta prožektorius. Tolesni vaizdai: švysčiojantys žibintai, iškreipti policininkų balsai, aukšti ir negrėsmingi, ir vienas kadras, kuriame iš arti nufilmuota Nata - išsižiojusi, viena ranka apsikabinusi Heter, kita -

Dodžą. Ir tamsa.

Dodžas tebelaikė kopiją kietajame diske, nes norėjo tą kadra, kai Nata atrodė tokia išsigandusi ir jis padėjo ją vesti, sustabdyti, kad galėtų žiūrėti kaip nuotrauką.

Vos po kelių valandų visus apėjo ir elektroninis laiškas. Be temos. Nuo:

teisėjai@panic.com.

Žinutė buvo paprasta, viso labo dvi eilutės.

*Palaidas liežuvis ir laivus
paskandina.*

Niekas neprasitaria. Arba.

Heter

- Ar tikrai žinai, kad mes nieko nepažeidžiame? - Bišopas, užgulęs vairą, suspaudęs jį abiem rankom, vairavo savo mašiną duobėtu žvyrkeliu. Plaukai atrodė dar labiau pasišiaušę negu visada, lyg būtų juos džiovinęs dulkių siurbliu.

Apsivilkęs senu sportiniu tēcio nertiniu, plačiom pižaminēm flanelēs kelnēm, ipsispyrēs ī paplūdimio šliures. Atvažiavēs paimti Heter ne be pasididžiavimo pareiškē dar nebuvēs duše. – Tikiuosi, tavēs neužkapos kirviu koks nors psihopatas?

– Nutilk, Bišopai.

Heter niūktelējo jam ī šonā, ir jis vos nepaleido vairo, o mašina vos neatsidūrē šalikelēs

griovyje.

- Šitaip niekas nesielgia su
vairuotoju, - apsimetė išįžeidęs.

- Puiku. Nutilk, *vairuotojau*.

Heter širdyje kirbėjo

nerimas. Medžiai aplinkui buvo
tankūs, beveik užstojo saulę.

- Tik baiminuosì dėl tavęs,
miledi, - tarė Bišopas,
iškišdamas vienas ant kito
užlipusius dantis. - Nenoriu, kad
mano geriausia mergaitė virstų
lempos gaubtu.

- Maniau, Eivrė - tavo
geriausia mergaitė, - metė jam
Heter.

Norėjo pajuokauti, bet
žodžiai nuskambėjo piktokai.
Tikra vieniša senmergė
sudaužyta širdimi. O ką,
panašu... Na, tegu ne senmergė,
aštuoniolikos metų negali
vadintis senmerge, bet panašu.

- Liaukis, Heter, - jau tikrai
užsigavo Bišopas. - Tu visada
buvai mano geriausia mergaitė.

Heter nusisuko į langą. Tuoju atvažiuos. Tačiau dabar jautėsi geriau. Bišopas ją veikė lyg žmogaus pavidalo raminamoji tabletė.

Po vandentiekio bokštų rungties Heter pramigo, pažadino tik telefone skimbtelėjusi žinutė: *Pasitrauk, kol ko neatsitiko*. Ji taip išsigando, kad penkiolika minučių ieškojo automobilio raktelių, kol prisiminė

pakabinusi juos ant kablo prie durų, tada dvidešimt minučių pavėlavo į savo pamainą ir buvo išmesta iš „Walmarto“. Staiga pasijuto žliumbianti automobilių aikštelėje. Dar prieš savaitę ji turėjo vaikiną ir darbą – prastą, bet vis tiek. Vis šiokie tokie pinigėliai.

Dabar liko be nieko. Nei vaikino, nei darbo, nei pinigėlių. Ir kažkas nori, kad ji nebežaistų Panikos.

Staiga ją užpuolė šuo, iškoręs didžiausią pasaulyje liežuvį. Gal žodis „užpuolė“ netinka, nes šuo ją tik laižė, tačiau ji niekada nebuvo gyvūnų mylėtoja, o atrodė, jog šuo tikrai puola. Ir tada kažkokia trenkta senė, apsikrovusi tona parduotuvės maišelių, ten pat pasiūlė jai darbą, nors Heter nuo verksmo varvėjo nosis ir ji buvo apsivilkusi palaidinuke su petnešėlėmis, išsterliota salotų

padažu – nepastebėjo

paknopstom raudama iš namų.

Moteris buvo vardu Ana.

– Mapitui tu patinki, – pasakė

ji. Mapitas buvo ilgaliežuvio

šuns vardas. – Paprastai su

nepažįstamais jis nesutaria.

Atrodo, tu gimusi bendrauti su

gyvūnais.

Heter tylėjo. Nenorėjo

prisipažinti, kad, jos manymu, į

gyvūnus, kaip ir į spuogus,

geriausia nekreipti dėmesio.

Jeigu per daug su jais terliosies, atsisuks prieš tave. Vienintelis augintinis, kurį ji bandė laikyti, buvo apatiška auksinė žuvelė, vardu Žvaigždė, bet ji nustipo nepraėjus dviem paroms. Bet Anos paklausta ji sutiko prižiūrėti keletą gyvūnų ir padėti ruošiantis namie. Per savaitę šimtas penkiasdešimt dolerių į rankas, taigi maždaug tiek pat, kiek ir dirbant dalį dienos „Walmarte“.

Staiga medžiai prasiskyrė, jie atvažiavo. Heter lyg akmuo nusirito nuo širdies. Neaišku, ko ji tikėjosi, gal, kaip sakė Bišopas, aplūžusios daržinės, prigrūstos surūdijusių ūkio padargų ir mačečių, bet pamatė raudonstogę sodybą su didele dailiai nupjauta apskrita veja. Daržinę irgi, bet ne aplūžusią, o šalia jos stovėjo kelios baltai tinkuotos pašiūrės.

Vos atidarius mašinos

dureles iš daržinės išžygiavo
keli gaidžiai, ėmė įnirtingai
skalyti šuo, gal net ne vienas.
Išgirdusi triukšmą trobos duris
atidarė Ana, pamojavo jai.

- Kad tave velniai... - aiškiai
apstulbintas sumurmėjo
Bišopas. - Zoologijos sodas.

- Matai, nė vieno gaubto iš
žmogaus odos. - Heter išlipo,
bet vėl įkišo galvą
atsisveikinti. - Ačiū, Bišopai.

Jis atidavė pagarbą.

- Parašyk, miledi, kai reikės atsiųsti ekipažą.

Heter užtrenkė dureles. Prie jos per kiemą atėjo Ana.

- Čia tavo berniukas? - paklausė delnu prisidengusi akis. Bišopas pradėjo sukti mašiną.

Klausimas buvo toks netikėtas, kad Heter užkaito žandai.

- Ne ne, - skubiai tarė traukdamasi nuo automobilio.

Bišopas, jeigu dar žiūrėjo, iš jos kūno kalbos galėjo atspėti, apie ką pokalbis.

- Gražus, - dalykiškai pasakė Ana ir pamojo jam. Bišopas nuvažiuodamas pasignalizavo. Skruostų raudonis virto ugnimi krūtineje. Heter susidėjo rankas, vėl nuleido. Laimė, Ana lyg ir nieko nepastebėjo.

- Džiaugiuosi, kad atvažiavai, - nusišypsojo, tarsi Heter būtų užsukusi jos

aplankyti. – Eime, viską
aprodysiu.

Heter džiaugėsi, kad Anai,
regis, patinka jos apranga:
švarūs džinsai ir minkšto
mazguoto audinio marškinėliai
ilgom rankovėm ir uždaru
kakliuku, kadaise priklausę
Bišopui, bet paskui ėmė ir
susitraukė. Nenorėjo atrodyti
netvarkingai, tačiau Ana liepė
apsivilkti drabužiais, kurių būtų
negaila ištepti, o ji nenorėjo

pasirodyti, lyg būtu
nesiklausiusi, ką senutė sako.

Jiedvi pasuko į trobą.
Gaidžiai tebelakstė kaip
padūkė. Kitoje kiemo pusėje
Heter pastebėjo aptvarą, jame
lesiodamos vaikštinėjo ir
lepinosi saulėje keliolika vištų.
Šunys tebelojo. Jų buvo trys,
įskaitant Mapitą; plėšriai
vambrydami jie davėsi
nedideliame voljere.

- Turite daug gyvūnų, -

pasakė Heter ir iškart pasijuto kvaiša. Sutrikusi susikišo rankas į rankoves.

Bet Ana nusijuokė.

- Baisu, tiesa? Negaliu susilaikyti.

- Vadinasi, turite ūkį?

Heter nematė jokių ūkio padargų, tačiau nepažinojo nė vieno žmogaus, kuris laikytų vištas tik savo malonumui.

Ana vėl nusijuokė.

- Nepasakyčiau. Tiesa,

kiaušinių kartais nuvežu į
labdaros punktą. Šiaip visas
pelnas – vištų mėšlas, šunų
mėšlas, visoks mėšlas. – Ji
atidarė trobos duris kviesdama
Heter į vidų. Ši jau pamanė visą
vasarą turėsianti mėžti mėšlą. –
Mano vyras Laris mylėjo
gyvūnus, – kalbėjo Ana,
lydėdama Heter į trobą.

Jiedvi įžengė į neregėto
grožio virtuvę. Net Natos
virtuvė negalėjo lygintis. Sienos

smėlinės ir geltonos spalvos,
spintelės rusvos, saulėje,
tvinstančioje pro du didžiulius
langus, beveik baltos. Stalai be
dėmelės. Jokių skruzdėlių. Prie
vienos sienos stovėjo lentyna,
pridėliota mėlyno ir balto
porceliano indų ir mažyčių
figūrėlių: arkliukų, kačių,
asiliukų ir paršelių. Heter bijojo
net pajudėti, tarsi žengus
žingsnį viskas galėtų imti ir
sudužti.

- Arbatos? - paklausė Ana.

Heter papurtė galvą. Ji nepažinojo nė vieno žmogaus, tikrame gyvenime geriančio arbatą, - taip darė tik anglai televizijos mini serialuose.

Ana prileido arbatinį vandens ir užkaitė.

- Mes atsikėlėme iš Čikagos.

- Tikrai? - išsprūdo Heter.

Toliausiai nuo Karpo jai teko lankytis Olbanyje. Vieną kartą su mokyklos ekskursija ir kitą -

kai mamai reikėjo važiuoti į teismą, nes įkliuvo vairuodama be vairuotojo pažymėjimo. – Kaip toje Čikagoje?

– Šalta, – atsakė Ana. –

Dešimt mėnesių šali šikną, bet kiti du – vienas džiaugsmas.

Heter nieko nesakė. Ana nebuvo panaši į moterį, galinčią sakyti „šikna“, todėl Heter pajuto jai simpatiją.

– Mudu su Lariu dirbome reklamos agentais.

Pasižadėjome kada nors pakeisti savo gyvenimą. – Ana gūžtelėjo. – Paskui jis mirė, o aš atvažiavau čia.

Ir vėl Heter nieko nesakė. Rūpėjo paklausti, kaip Laris mirė ir kada, bet nežinojo, ar dera. Nenorėjo, kad Ana palaikytų ją apsėsta minčių apie mirtį ar panašiai.

Vandeniui užvirus, Ana užplikė jai į puodelį arbatos ir išvedė pro tas pačias duris.

Buvo keista eiti per kiemą su puodeliu rankoj, arbatos garams kylant aukštyn ir maišantis su ryto migla. Heter jautėsi kaip filme apie kokią nuošalią fermą.

Jiedvi pasuko už kampo, ir jas pasitiko šunų skalijimas.

- Ša! - geraširdiškai sudraudė Ana. Bet šunys jos neklausė. Eidama ji be atvangos kalbėjo. - Čia pašarų pašiūrė. - Ji atrakino vieną baltai tinkuotą namukų, ranka pastūmė

dureles. – Stengiuosi viską laikyti tvarkingai, kad nepradėčiau barstyti grūdų šunims, o vištoms berti šunų ėdesio. Prieš užrakinama nepamiršk išjungti šviesos. Nenoriu net sakyti, kiek moku už elektrą. – Prie kitos pašiūrės ji paaiškino: – Čia reikia krauti kastuvus, grėblius, kibirus, pasagas, visoki šlamštą, jei rasi kur kokį gulint ir niekur daugiau netinkamą. Aišku? Ne per

greitai pasakoju?

Heter papurtė galvą, bet pamačiusi, jog Ana į ją nežiūri, atsakė:

- Ne.

Suprato daugiau nesinervinanti. Patiko, kaip saulė šildo pečius ir kaip aplinkui kvapia tamsi prilyta žemė. Gal įsimaišė ir gyvūnų mėšlo kvapelio, bet ir jis visai nieko – atsiduoda augimu ir šviežumu.

Ana aprodė jai arklidę, kur
prieblandoje tarsi sargybiniai,
saugantys kažkokį lobį, tyliai
stovėjo du arkliai. Heter
niekada neteko būti arti arklio,
ji garsiai nusijuokė, kai Ana
padavė jai morką ir pamokė,
kaip supenėti ją juodajai
kumelei Ledi Belai. Heter delną
ėmė baksnoti švelnios prusnos,
kelis kartus atsargiai spustelėjo
dantys.

- Jie buvo lenktyniniai žirgai.

Abu susižeidė. Išgelbėjau, kad nenušautų, – pasakė Ana, kai jiedvi išėjo iš arklidės.

– Kad nenušautų? – pakartojo

Heter.

Ana linktelėjo. Pirmą kartą atrodydama supykusi.

– Taip atsitinka, kai jie nebegali bėgti lenktynėse. Savininkas paleidžia kulką į galvą.

Ana visus gyvūnus buvo išgelbėjusi nuo kokios nors

piktos lemties: šunis ir arklius
nuo mirties, vištas ir gaidžius –
nuo visokių ligų, kai neatsirado,
kas švaistytų pinigus jiems
gydyti. Kalakutai buvo išgelbėti
nuo peilio, katės paimtos iš
gatvės Hadsone, net riebi
peniukšlė kiaulė, vardu
Tinkerbel, kadaise buvo
silpniausias ir niekam
nereikalingas vados paršelis.
Heter neįsivaizdavo, kad ji kada
nors galėjo būti silpniausia.

- Tam paršeliui reikėjo tik trupučio meilės, - kalbėjo Ana, kai jiedvi praėjo pro purve besivoliojančią Tinkerbel. - Ir maždaug svaro ėdalo per dieną, - nusijuokė ji.

Pagaliau jos priėjo aukštą vielinę tvorą. Saulės spinduliai galų gale prasiveržė pro medžių šakas ir lūždami migloje net akino. Aptvaras buvo kelių akrų ploto - daugiausia atviras laukas, vienur plikas, kitur

apaugęs aukšta žole, bet buvo ir medžių. Heter nematė jokių gyvūnų.

Pirmą kartą per visą rytą Ana ilgai nepravėrė burnos.

Gurkščiojo arbatą

markstydamasi nuo saulės ir žiūrėdama per tvorą. Po kiek laiko Heter neištvėrė.

– Ko mes laukiame? –
paklausė.

– Ššš, žiūrėk, jie tikrai ateis.
Sutramdžiusi atodūsi, Heter

susidėjo rankas. Nuo rasos peršlapo sportbačiai. Kojos šalo, sprandas kaito.

Štai. Sujudėjo nedidelis medžių guotas. Ji prisimerkė. Didelis tamsus daiktas, kurį ji palaikė akmeniu, pasipurtė. Ir atsistojo. Jam stojantis, iš medžių šešėlio išlindo kitas pavidalas, abu gyvūnai apsuko vienas kitą ratu ir grakščiai liuoktelėjo į saulę.

Heter išdžiūvo burna.

Tigrai.

Ji sumirksėjo. Negali būti.

Tačiau jie buvo ir netgi artinosi:
du tigrai, *tigrai* kaip kokiamė
cirke. Masyvios kvadratinės
galvos ir didžiuliai nasrai,
vilnijantys raumenys, saulėje
tviskantys kailiai.

Ana šaižiai sušvilpė. Heter
pašoko. Abu tigrai pasuko galvą
garso pusėn, ir Heter sulaikė
kvapą. Jų akys buvo matinės,
abejingos ir *senos* – neįmanomai

senos, sakytum, užuot

žvelgusios į priekį, jos žiūrėjo į
kažkokią tolimą praeitį.

Jie atrisnojo prie tvoros, ir
Heter išsigandusi atšoko. Iš taip
arti ji juos užuodė, jautė kūnų
karštį.

- Kaip? - vos ne vos ištarė ji.
Ne visai tokį klausimą, kokio
norėjo, bet bus gerai. Galvoje
daužėsi tūkstantis minčių.

- Irgi išgelbėti, - ramiai
atsakė Ana. - Jie pardavinėjami

juodojoje rinkoje. Parduodami, paskui, kai užauga dideli, kur nors atiduodami arba, jeigu nėra kam jais pasirūpinti, nugalabijami.

Tai kalbėdama ji įkišo ranką pro plyšį ir tikrų tikriausiai *paglostė* vieną tigrą, lyg jis būtų buvęs milžiniškas katinas. Pamačiusi Heter žvilgsnį nusijuokė.

– Kai pašerti, nebaisu. Tik nemėgink prie jų glaustyti, jei

alkani.

- Man ne... man gal nereikės pas juos eiti?

Sustingusi iš baimės ir nuostabos, Heter priaugo prie žemės. Jie tokie didžiuliai ir taip arti. Vienas tigras nusižiovavo, ir ji spėjo išvysti aštrių baltutėlių dantų eilę.

- Ne ne, - nuramino ją Ana. - Dažniausiai įmetu jiems maisto pro vartus. Eikš, parodysiu.

Ana nuvedė ją prie vartų su

pakabinama spyna. Vartai
Heter pasirodė pavojingai
netvirti. Kitapus tvoros tigrui
bidzeno paskui jas – tingiai,
tarsi šiaip sau. Bet Heter
neapgausi. Plėšrūnai tokie jau
yra. Tupi ir laukia, tu patiki, kad
niekas negresia, o tada jie
puola.

Gaila, nėra Bišopo. Tačiau
kad būtų Nata, nesinorėjo. Nata
nuprotėtų. Ji nekenčia visų
gyvūnų. Net pudelio bijo.

Atsukusios nugarą tigrų
aptvarui, jiedvi grįžo namo.
Heter krūtinė atsileido, nors ji
tebejuto tigrų žvilgsnį ir
įsivaizdavo, kaip jie suleidžia jai
į nugarą savo aštrius nagus.

Ana parodė, kur laikomi visi
raktai nuo pašiūrių: jie kabėjo
ant kablių su dailiais užrašais
vadinamojoje priemenėje, kur
Heter rado ir atliekamus
guminius batus, tokius, kokiais
avėjo Ana, taip pat purškala nuo

uodų, sodininko žirkles, saulės kremo ir kalamino skysčio.

Po to Heter išėjo į darbą.

Palesino vištas Anos pamokyta, kaip barstyti lesalą, ir juokdamasi, kai paukščiai supuolė krūvon ir ėmė padūkusiai kapsėti snapais tarsi koks vienas daugiagalvis padaras.

Ana jai parodė, kaip pirma suvaryti į aptvarą gaidžius, tik tada išleisti palakstyti šunis.

Heter nustebo, kad Mapitas, atrodo, ją prisiminė, tarsi sveikindamasis pradėjo šokinėti aplinkui.

Paskui reikėjo išvalyti arklidę (kaip Heter ir manė, jos pareiga bus mėžti arklių mėšlą, bet paaiškėjo, jog ne taip baisu, kaip atrodė) ir specialiais šiurkščiais šepčiais iššukuoti arklius. Vėliau ji padėjo Anai genėti gliciniją, grasinančią apkėsti visą šiaurinę namo sieną. Heter

dirbo jau suplukusi ir pasiraičiusi rankoves. Saulė buvo aukštai ir baisiausiai kepino, nuo lankstymosi maudė nugarą.

Bet ji buvo patenkinta kaip niekada. Beveik pamiršo, kad už kiemo ribų esama kito pasaulio, kad ją pametė Metas Heplis ir ji kažkada dalyvavo Šuolio į vandenį rungtyje. Paniką. Ji beveik pamiršo Paniką.

Nustebo, kai Ana pranešė,

jog darbo diena baigta, jau
pirma valanda. Kol Heter laukė
atvažiuojant Bišopo, Ana padarė
jai sumuštinį su tunais, naminiu
majonezu ir darže užaugintais
pomidorais. Heter bijojo sėstis
ant sofos, nes buvo
išsipurvinusi, tačiau Ana užklojo
jai vietą, todėl atsisėdo. Nutarė
nieko skanesnio nevalgiusi.

- Labas, kauboje, -
pasisveikino Bišopas, kai Heter
įsėdo. Jis tebebuvo su

pižaminėmis kelnėmis. Tyčia
įtariai pauostė orą. – Koks čia
kvapas?

– Užsičiaupk, – liepė ji ir
niūktelejo į ranką. Jis apsimetė,
kad skaudžiai. Nuleisdama
langą, Heter pamatė save
šoniniame veidrodėlyje. Veidas
raudonas, plaukai kaip varnų
lizdas, marškinėlių priekis
šlapias nuo prakaito, bet ji
nustebo supratusi, jog atrodo...
graži.

- Kaip sekėsi? - paklausė Bišopas, kai jie vėl pasileido duobėtu keliu. „7-Eleven“ buvo jai nupirkęs atšaldytos kavos su daugybe cukraus, daugybe grietinėlės, žodžiu, kaip ji mėgsta.

Ji jam papasakojo apie paršelį, išsipūtusį iki didžiulės kiaulės, apie arklius, vištas ir gaidžius. Tigrus pataupė pabaigai. Bišopas tą akimirką gėrė jos kavą ir vos

nepaspringo.

- Juk supranti, kad visiškai neteisėta, ką?

- Kaip ir vaikščioti su tokiomis kelnėmis, - nusišaipė ji. - Jeigu tu nepaskūsi, aš tikrai ne.

- Šitomis kelnėmis? - neva išideidė Bišopas. - Jas apsimočiau tavo garbei.

- Mano garbei gali ir nusimauti, - atkirto Heter ir užraudo suvokusi, kaip tai

nuskambėjo.

- Su mielu noru, - išsišiepė Bišopas. Ji vėl jam niūktelejo. Vis dar apsvaigusi iš laimės.

Iki Karpo centro, jeigu „Motelį 6“, paštą ir trumpą riebaluotų krautuvėlių ir baruų eilę galima laikyti centru, reikėjo važiuoti dvidešimt minučių, bet Bišopas tvirtino atradęs trumpesnę kelią. Heter nutilo, kai jie pasuko palei Koralų ežerą. Keistesnio

pavadinimo nesugalvosi:

vandens nė kvapo, tik išvartos ir apdege medžių stuobriai, mat prieš kelerius metus šią vietą nusiaubė gaisras. Kelias ėjo netoli Džeko Donahju namų, o tai blogas ženklas.

Prie Koralų ežero Heter buvo buvusi vos kelis kartus. Karingasis Džekas garsus tuo, kad yra pusprotis, amžinai girtas, be to, turi visą sandėlių ginklų. Jo valdą supo tvora ir

saugojo šunys, gal dar nežinia kas. Kai tvora priartėjo prie pat kelio, Heter beveik tikėjosi, kad šeimininkas išpuls iš namo ir ims akiai šaudyti į mašiną. Bet neišpuolė. Tik per kiemą garsiai lodami atbėgo keli šunys. Nė kiek nepanašūs į Anos – perkare, iššiepe dantis ir baisūs.

Jie jau beveik pravažiavo karingojo Džeko kiemą, kai Heter kažkas krito į akis.

- Stok! - riktelėjo ji. - Stok...

Bišopas staigiai nuspaudė stabdį.

- Ko? Velniai rautų, Heter, kas yra?

Bet ji jau lėkė atgal, prie kaliausės, - bent taip atrodė, - kniūbsančios prie Donahju tvoros. Pribėgo iš baimės apmirusia širdimi ir neaiškiai jausdama, jog kažkas ją stebi. Kaliausė buvo kažkokia netikra. Negrabiai padaryta,

neraikalinga. Šioje Koralo ežero pusėje nebuvo nė vieno ūkio, jokio reikalo statyti kaliausę, o ši atrodė lyg išmesta iš mašinos bagažinės.

Prisiartinusi stabtelėjo tarsi bijodama, kad kaliausė neatgytų ir jai neįkástų. Tada pakėlė jos galvą, nuknabusią ant plono kažko prikimšto kaklo.

Vietoj veido ženklų drobinėje baidyklės fizionomijoje žymekliu buvo gražiai parašyta:

PENKTADIENIO

VIDURNAKTĮ.

ŽAIDIMAS TURI TĘSTIS.

Liepos 1, penktadienis

Dodžas

Penktadienio vakarą žmonių susirinko mažiau, nuotaika buvo įtempta, prislėgta. Nervinga.

Nei alaus, nei muzikos, nei kvatojimo. Vos kelios dešimtys žiūrovų tylomis spietėsi pakeleje per kokį šimtą metrų nuo Karingojo Džeko tvoros. Jų

veidus apšvietė šokinėjanti
automobilio žibintų šviesa.

Bišopui išjungus variklį,
Dodžas išgirdo tankų Natos
kvėpavimą. Visą kelią Dodžas
stengėsi ją prablaškyti lengvais
magiškais triukais, pavyzdžiui,
padaryti, kad jos kišenėje
atsirastų džiokerio korta arba iš
delno dingtų tušinukas. Dabar
jis pasakė:

- Tik veik pagal planą, aišku?
Nenukrypik, ir viskas bus gerai.

Nata linktelėjo, bet atrodė, tuoj susivems. Prisipažino siaubingai bijanti šunų. Taip pat kopėčių, aukščio, tamsos ir jausmo, kai naktį pabundi telefonui skimbtelėjus, bet nerandi jokios žinutės. Kiek jis suprato, ji bijo beveik visko pasaulyje. Ir vis tiek nutarė žaisti. Todėl netgi dar labiau jam patinka.

Ir jį, Dodžą, pasirinko sąjungininku.

Bišopas tylėjo. Įdomu, ką jis galvoja, pamanė Dodžas. Visada jį laikė šauniu knygiumi, panašiu į didelį paiką aviganį, visur sekiojantį paskui Heter. Tačiau dabar ėmė keisti nuomonę.

Važiuojant Bišopo akys užpakalinio vaizdo veidrodėlyje susidūrė su jo žvilgsniu, ir Dodžas jose spėjo pastebėti kažkokį grasinimą.

Naktis buvo giedra ir tyli. Aukštai pakibęs priešpilis

mėnulis viską pavertė juodais siluetais, palei tvorą pribraižė kampų. Buvo tamsu. Kelis kartus žybtelejo žibintuvėlis – tylus signalas. Heter, Bišopas, Nata ir Dodžas pasuko ton pusėn. Dodžui parūpo paimti Natai už rankos, bet jiėjo tvirtai apglėbusi save.

Gerai, kad bent buvo laiko pasirengti. Jei Nata nebūtų jam papasakojusi apie kaliausę, kurią Heter pamatė antradienį,

iki pat šio ryto nebūtų žinojęs apie naują rungį.

Visiems žaidėjams tuo pačiu laiku atėjo elektroninis laiškas nuo įsislaptinusio siuntėjo teisėjai@panic.com.

Vieta: *Koralų ežero kelias*

Laikas: *vidurnaktis*

Tikslas: *paimti iš namo kokį nors trofėjų.*

Papildoma užduotis, suteikianti premijinių taškų: paimti daiktą, gulintį rašomojo

stalo stalčiuje ginklinėje.

- Gerai, - tyliai tarė Diginas, jiems privažiavus prie grupės.

Jie pavėlavo. - Žaidėjai, išeikite į priekį.

Jie atsiskyrė nuo susirinkusių žiūrovų. Mažiau žaidėjų, mažiau ir žiūrovų. Po policijos reido visi buvo įsibauginę. Be to, Koralų ežero kelias - blogas ženklas.

Dar blogesnis - Karingasis Džekas. Psichas, girtuoklis ir kas tik nori.

Dodžas žinojo, kad Džekas nedvejodamas juos iššaudytų.

Žibintuvėlio spindulys švystelėjo kiekvienam žaidėjui į veidą. Minutės tarsi virto valandomis. Skaičiavimas užtruko amžinybę. Dodžas matė, kad Rėjus Henrahanas, garsiai čiaumodamas gumą, stovi dalyvių rato pakraštyje. Jo veidą dengė šešėlis. Dodžas pajuto, kaip krūtinę sugniaužia pažįstamas pyktis. Keista, kad

niekaip nepraeina; per šiuos
dvejus metus, rodosi, net dar
labiau išaugo – nelyginant
vėžys.

– Volšo nėra, – pagaliau
pranešė Diginas. – Ir Merlo.

– Vadinasi, iškrinta, – kažkas
pasakė.

– Jau vidurnaktis, – beveik
pašnibždomis tarė Diginas.

Vėjas pašiaušė medžius,
sušnypštė jiems lyg žinodamas,
kad jie ketina brautis į svetimus

namus. Tačiau šunys dar tylėjo.
Miegojo arba laukė. – Antroji
rungtis...

– Antroji rungtis? – pakartojo
Zervas. – O vandentiekio
bokštai?

– Anuliuota, – atsakė
Diginas. – Ne visi spėjo
pasirodyti.

Zervas nusispjovė, Heter
pasipiktinusi kažką pasakė.
Diginas jų nepaisė.

– Kai pasakysiu „jau“, eikit.

Jis nutilo. Akimirką pasirodė,
kad nuščiuvo visa aplinkui.

Dodžas girdėjo, kaip krūtinėje
lėtai plaka širdis. Kol jie taip
tamsoje laukė, jam dingtelėjo,
kad kažkur ten, minioje, stovi ir
teisėjai – prisidengę pažįstamais
veidais, galbūt vogčiomis
džiaugdamesi.

– Jau, – tarė Diginas.

– Jau! – paliepė Dodžas Heter
ir Natai. Heter linktelėjusi
paėmė už rankos Natai, ir abi

nutolo į tamsą: Nata šiek tiek šlubčiodama, kaip sulūžusi lėlė.

Dodžas iškart pasileido prie tvoros, pagal planą. Jis buvo išžvalgęs vietovę ir žinojo, ką daro. Kaip ir tikėjosi, keli žmonės tylomis leidosi jam iš paskos, susilenkę, tarsi ir dabar būtų sekami kažkieno akių.

Bet dauguma grupės dar neišsijudino. Jie be tikslo slankiojo patvoriu, žiūrėjo, taikėsi bijodami lipti. Visi bus

pašalinti už nieko neveikimą.
Bet jie vis tiek stoviniavo,
vaikštinėjo stebėdami tamsų
namą, per tvorą lipančius
siluetus. Visur buvo tylu, tik ošė
vėjas, retkarčiais girkžtelėdavo
metalas, kas nors tyliai
nusikeikdavo.

Dodžas vienas pirmųjų užlipo
ant tvoros. Abipus jo ropštėsi ir
kiti žaidėjai, stenėdami ir
šnopuodami, kartais
atsitrenkdami į jį, bet jis nieko

nepaisė, tik jautė po delnais
vielą, savo alsavimą ir tarsi
vanduo bėgančias sekundes.

Svarbiausia pataikyti laiką.
Kaip ir darant magiškus triukus,
viską lemia suplanavimas,
meistriškumas, ramus elgesys,
nepasidavimas įtampai. Galima
atspėti kito žmogaus veiksmus,
iš anksto žinoti, ką žmonės
darys, sakys, kaip reaguos.

Dodžas žinojo, kad netrukus
išeis Donahju su šautuvu.

Tvoros viršuje jis palaukė, nors adrenalinas varė skubėti, veikti. Keletas kitų dalyvių – tamsoje veidų neižiūrėjo – nušoko žemėn pirma jo, ir, nors jie tai padarė labai tyliai, iškart prapliupo skalyti šunys. Iš už namo, padūkusiai lodami, išpuolė keturi... ne, penki. Dodžui kiekviena sekundė buvo vis kitokio skonio, kitokio pobūdžio, sakytum kiekviena akimirka galvoje sutiksėdavo

atskirai. Tik – kažkas suklykė.
Už tai neteks taškų. Tik... Po
kelių sekundžių pasipils šūviai.
Tik... Heter su Nata jau turėjo
pasiekti skylę tvoroje.

Tik...

Jis liuoktelėjo oru, pajuto po
kojų žemę, atsistojęs sugraibė
kišenėje „Mace“ aerozolį.
Nepasuko tiesiai prie namo
prieangio, bet padarė lankstą
apeidamas šunų apipultą būrelį
žaidėjų. Kai kurie gelbėdamiesi

jau lipo per tvorą atgal. Tačiau
Dodžas ėjo tolyn.

Tik...

Jį puolė šuo. Nespėjo nė
susigaudyti, kai šuo griebė jam
už rankos, bet jis apsisukęs
gausiai papurškė jam į snukį.
Šuo inkšdamas ėmė trauktis.
Dodžas ėjo toliau.

Tik...

Kaip ir tikėjosi, troboje
užsidegė šviesa. Garsus
riksmas, permušęs visą sąmyšį

ir net padūkusį lojimą, ir kažkas
žnektelejo ant žemės. Į nakties
tamsą iš trobos išlėkė juodas
pavidalas. Net iš taip toli
Dodžas išgirdo keiksmų
paplūpą.

Prakeiktišunkarosnešdinkitės

Ir tada Džekas Donahju,
pilvotas, pusnuogis, tik su
apsmukusiais šortais, pakėlė
šautuvą ir ėmė šaudyti.

Šūviai nuskardejo garsiau ir
aštriau, negu Dodžas tikėjosi, ir

trumpam išmušė jį iš vėžių.

Niekada nebuvo taip arti
šaudymo vietos.

Kiemo vidury Džekas
teberėkavo:

Gyvatėsvisusištaškysiu...

Tik...

Jau greitai Donahju turės
išsikviesti policiją.

Dodžas nuskuodė aplink
namą. Gerklėje strigo oras, kas
kartą įkvėpdavo tarsi stiklo
šukių. Neįsivaizdavo, kas nutiko

kitiems žaidėjams, kur yra
Rėjus, ar kas nors jau pateko į
vidų. Jam pasirodė, kad tamsoje
kažkas sukrebždėjo, – pamanė,
gal Heter su Nata, kaip buvo
sutarta, užėmė savo vietas.

Namo užpakalinėje dalyje
buvo sukiaužusi veranda,
prigrūsta kažkokių juodų
griozdų, – Dodžas dar spėjo
suvokti, kad tarp jų šaldytuvas,
ir čia pamatė išsipūtusias
tinklines duris, vos

besilaikančias ant vyrių. Ore
tebeskardėjo šūviai. Viens, du,
trys, keturi...

Tik...

Negalvodamas patraukė durų
rankeną

Ir žengė įvidų.

Heter

Heter su Nata pasiekė vietą,
kur tvora suka į šiaurę, tolyn
nuo kelio, ir čia pradėjo loti
šunys. Jos atsiliko nuo
suplanuoto laiko, o juk Dodžas
jomis pasiklioė.

- Pasiskubink, - liepė Heter.
- Stengiuosi, - burbtelėjo

Nata.

Kieme jos išgirdo šaukiant –
kažkas rėkė iš skausmo, žiauriai
urzgė įniršęs šuo.

Heter juto, kaip kakle
pašėlusiai tvinksi pulsas.
Susikaupk. Susikaupk.
Nusiramink.

Pagaliau jos pasiekė tvoros
vietą, kurioj iš vakaro buvo
padarę landą. Ir paskui jas
niekas nėjo. Gerai.

Dodžas tvoroj išpjovė tarsi

dureles. Heter iš visų jėgų jas pastūmė, jos girgždėdamos atsivėrė tiek, kad šiaip taip galėjai pralįsti. Iš paskos ėmė spraustis Nata. Staiga ji sustingo išplėtusi akis iš baimės.

– Aš užsikabinau, –
sušnibždėjo.

Heter nekantriai atsisuko. Natos rankovė užkliuvusi už vielos. Suėmusi ją trūktelėjo.

– Jau atsikabinai. Greičiau.
Bet Nata nejudėjo.

- Aš... aš negaliu. - Jos veide buvo siaubas. - Bijau.

- Kąąą? - neteko kantrybės Heter. Dodžas tuojau įeis į namą, jis tikėjosi, kad jos pastovės sargyboj. Taip susitarta. Jis joms padeda, Heter nesupranta kodėl, bet nesvarbu.

- Aš bijau, - plonu, isterišku balseliu pakartojo Nata. Tebestovėjo kaip įkasta.

Tada pro duris išlėkė Džekas

Donahju. Ir prapliupo keiktis.

- Einam.

Heter sugriebė Natai už rankos ir be kalbų, nepaisydama jos inkštimo ir pasipiktinusio murmėjimo, nutempė per pievelę namo link.

Skaičiuodama. Suskaičiavo iki dešimties, paskui atbulai iki vieno. Heter negailestingai suspaudė Natai ranką, beveik norėdama, kad jai skaudėtų.

Velnias. Jos vėluoja, o Nata visai

neteko galvos. Heter buvo nusispjaut į Natos koją ir jos kimų kūkčiojimą.

Pokšt, pokšt, pokšt...

Heter patraukė Natą į šešėlius, nes nuo priebučio nudundėjo Donahju – iškėlęs šautuvą ir pleškindamas į orą. Priebutį apšvietė iš vidaus krintanti akinamai balta šviesa, ir jis atrodė kaip iš kokio filmo. Heter drebėjo kojos. Dodžo niekur nematė. Išvis nieko

nematė – tik neaiškūs tamsoje
susiliejusius pavidalus ir siaurą
šviesos pluoštą, krintantį ant
Donahju nugaros, nušviečiantį
plaukų sruogą virš peties,
siaubą keliantį šautuvą.

Kurgi Dodžas?

Heter bijojo net kvėpuoti. Ji
prisispaudė prie namo sienos ir
sūpuodamasi ant kulnų mėgino
galvoti. Kliudė baisyus triukšmas.

Visiškai neaišku, ar Dodžas
pateko į vidų. O jeigu ne? Jeigu

jam nepavyko?

- Pabūk čia, - sušnibždėjo

ji. - Eisiu vidun.

- Neik. - Nata atsisuko

išplėtusi akis. - Nepalik manęs.

Heter sugriebė jai už pečių.

- Jei aš neišeisiu, noriu, kad

lygiai po minutės bėgtum prie

mašinos. Aišku? Lygiai po

minutės.

Ji net nežinojo, ar Nata ją

išgirdo, - tačiau nesuko dėl to

galvos. Ji atlošė pečius. Kūnas

atrodė išpampęs ir nerangus. Ir staiga tuo pačiu metu suvokė keletą dalykų: kad daugiau nebešaudoma, kad priekinės durys buvo atidarytos ir paskui užtrenktos. kažkas įėjo į vidų.

Ji akimirksniu pavirto į ledo stulpą. O jeigu Dodžas *buvo* troboje? Juk ji, Heter, turėjo viską stebėti. Donahju artinantis turėjo sušvilpti.

Tačiau durys atsidarė ir užsidarė. O ji nesušvilpė.

Ji nieko daugiau negalvojo.
Užlipo ant priebučio, atidarė
duris ir įžengė į koridorių. Jame
trenkė prakaitu, sugižusiu alumi
ir buvo tamsu kaip rankovėje.
Juk pirma Donahju buvo įjungęs
šviesą, – šitai ji prisimena,
blogas ženklas, tą akimirką ji
įsidrėskė į aštrų vielinio tinklo
kraštą, – tai kodėl dabar
išjungė? Širdis lipo pro gerklę,
bet ji ištiesė rankas ir pradėjo
slinkti braukdama pirštų galais

per koridoriaus sienas.

Žengusi kelis žingsnius išgirdo šlamant, girgžtelėjo grindų lentos. Ji sustingo laukdama, kad tuoj pat įsižiebs šviesa ir jai į krūtinę nukryps šautuvo vamzdis. Nieko neatsitiko.

- Dodžai? - išdrįso šnipštelėti į tamsą.

Žingsniai ėmė skubiai artintis. Pagraibiusi sieną užčiuopė rankenos bumbulą.

Durys lengvai atsivėrė,
sulaikiusi kvapą, ji tylutėliai
smuko iš koridoriaus į kažkokią
patalpą. Tačiau žingsniai sekė iš
paskos. Tada ji išgirdo, kaip
sugirgždėjo ir užsidarė lauko
durys.

Kas ten? Donahju? Dodžas?
Gal koks kitas žaidėjas?

Pro didelį be užuolaidų langą
į kambarį plūdo mėnesiena, ir
staiga Heter tyliai aiktelėjo.
Balkšvoje šviesoje ant sienų

blausiai švytėjo metalas.

Ginklai. Šautuvai kabėjo užnerti ant elnių kanopų vietoj kablių.

Ginklinė. Ji net pamanė, kad kambaryje vos juntamai atsiduoda paraku, bet gal tik pasivaideno.

Patalpa buvo užgriozta stalais ir minkštais krėslais, pro apmušalų skylės lipo lauk kamšalas. Prie pat lango stovėjo didelis rašomasis stalas. Heter pajuto, tarsi kambary būtų

pristigę oro, ėmė suktis galva,
kai prisiminė rytą gautą
elektroninį laišką.

*Papildoma užduotis,
suteikianti premijinių taškų:
paimti daiktą, gulintį rašomojo
stalo stalčiuje ginklinėje.*

Stengdamasi neužkliūti už
daiktų, Heter nusėlino prie to
stalo. Pradėjo nuo stalčių
šonuose – dešinėje pusėje,
paskui kairėje. Nieko.

Žemas vidurinis stalčius

slankiojo laisvai, lyg būtų buvęs dažnai traukomas. Jame, lyg susirietęs didžiulis juodas vabalas, blizgantis, juoda nugara, gulėjo pistoletas.

Papildomi taškai.

Ji ištiesė ranką, atitraukė, tada sugriebė greitai, tarsi bijodama, kad neįkąstų. Gerkle pakilo šleikštulys. Ji nekentė pistoletų.

- Ką čia darai?

Heter staigiai atsisuko.

Tarpdury atpažino Dodžo siluetą, nors veido neižiūrėjo, per tamsu.

- Ššš, - sušnibždėjo Heter, -
tyliau.

- Ką, po velnių, čia veiki? -
Dodžas žengė artyn. - Tu
turėjai stovėti sargyboje.

- Aš ir stovėjau.

Jai nespėjus daugiau ko
paaiškinti, Dodžas paklausė:

- Kur Natali?

- Lauke, - atsakė Heter. -

Man pasirodė, kad...

- Ar čia buvo toks triukas? -
tyliai tarė Dodžas, bet Heter jo
balse išgirdo pyktį. - Prikalbinat
mane padaryti visą juodą darbą,
paskui ateinat ir pasiimat
premiją? Kad laimėtumėt
rungtį?

- Ką? - išvertė akis Heter.

- Be pokštų, Heter. - Du
žingsniai, ir Dodžas sustojo
tiesiai priešais ją. - Nemeluok
man.

Heter ėmė dusti. Akis graužė ašaros. Ji suprato, kad jie kelia triukšmą. Viskas susiklostė ne taip, kaip turėjo. Pistoletas jos rankoj atrodė baises, šaltas, bet ir gyvas, beveik kaip koks nematytas padaras, staiga galintis atgyti ir suriaumoti.

- O ką tu čia veiki? - pagaliau paklausė ji. - Tu privalėjai paimti kokį nors įrodymą, kad čia buvome, ir dingti.

- Aš kažką išgirdau, - atkirto

Dodžas. – Pamaniau, gal koks
kitas žaidėjas...

Plykstelėjo elektra.

Tarpdury stovėjo Džekas
Donahju paklaikusiomis akimis,
prakaituota krūtine. Jis sustugo
užsimodamas ant jų šautuvo
buože, pažiro stiklai, ir Heter
toptelėjo, kad Dodžas paleido į
langą krėslą. Viskas ėmė sukintis
ratu.

– Lipk, lipk! – šaukė Dodžas,
stumdamas ją prie lango.

Heter puolė į nakties tamsą.
Vėl išgirdo pokštelint, ir ant jos,
beišlendančios pro langą,
pasipylė medžio atplaišos, ranką
perskrodė skausmas, pažastis
iškart sudrėko. Dodžas pakėlė
ją ir jie nubėgo tvoros pusėn. Už
nugaros rėkaujantis Džekas
paleido jiems pavymui į tamsą
dar du šūvius.

Uždusę, suplukę pro landą
tvoroje juodu išlindo į kelią.
Mašinų beveik nebuvo likę.

Kelyje švysčiojo priekinių
žibintų juosta. Heter atpažino
Bišopo automobilį. Priešais
išdygo Nata; apšviesta iš
užpakalio atrodė kaip koks
tamsus angelas.

- Tau nieko neatsitiko? -
persigandusi paklausė. - Nieko?

- Mums nieko neatsitiko, - už
abu atsakė Heter. - Maunam.

Skubiai įsėdę nudardėjo
duobėtu keliu. Valandėlę tylėjo
klausydamiesi tolimų policijos

sirenų. Kas kartą važiuojant per duobę ir automobiliui krestelint, Heter sukąsdavo dantis. Ji kraujavo. Stiklo šukė įpjovė minkštą žasto vidinę pusę.

Ir ji tebeturėjo pistoletą. Jis kažkaip liko gulėti jai sterblėje. Apstulbusi spoksojo į jį.

– Košmaras, – pagaliau tarė Bišopas, kai jie nuvažiavo keletą mylių ir sirenų aidą užgožė medžių ošimas. – Velniai griebtų, tikra beprotybė.

Staiga įtampa atlėjo. Dodžas ėmė šūkauti iš džiaugsmo, Nata apsiverkė, Heter nuleido lango stiklą ir kvatojo kaip maniakė. Laiminga, dėkinga, kad liko *gyva* ir dabar sėdi Bišopo mašinoje ant užpakalinės sėdynės, kvėpiančios limonado skardinėlėmis ir sena kramtomąja guma.

Bišopas papasakojo vos neapsimyžęs, kai Karingasis Džekas išpuolė iš namo; sakė,

kad Rėjus vienam šuniui tvojęs didžiuliu akmeniu ir šuo inkšdamas pasprukęs. Tačiau pusė dalyvių net neperlipo per tvorą, o Baironą Velčerį, regis, apkandžiojo šuo. Tamsoje nelabai ką suprasi, kai toksai sąmyšis.

Dodžas gyrėsi buvęs taip arti Donahju, jog pamanęs, kad tas šaus jam į galvą. Bet Donahju iš įniršio ir girtumo į nieką nepataikė.

- Ačiū Dievui, - nusijuokė
Dodžas.

Kaip įrodymą, kad jie buvo
įėję į namo vidų, jis iš virtuvės
paėmė tris daiktus: sviestinį
peilį, druskinaitę ir kaubojiško
bato pavidalo stiklinę. Natai
atidavė stiklinę, Heter - peilį,
sau pasiliko druskinaitę. Liepęs
Bišopui sustoti, pastatė ją ant
prietaisų skydelio, kad galėtų
nufotografuoti.

- Ką čia darai? - paklausė

Heter. Jautēsi taip, lyg smegenys būtų susuktos į šlapią antklodę.

Dodžas tylėdamas pastūmė jai telefoną. Heter pamatė, kad nuotrauką jis pasiuntė adresu teisėjai@panic.com, tema – įrodymai. Heter nupurtė šiurpas. Nesinorėjo galvoti apie paslaptinguosius teisėjus – nematomus, sekančius juos, vertinančius pasirodymą.

– O kur pistoletas? – paklausė

Dodžas.

- Pistoletas? - pakartojo

Nata.

- Heter jį rado, - abejingai paaiškino Dodžas.

- Abu su Dodžu radome, - negalvodama tarė ji. Pati nesuprato kodėl. Jautė, kaip Dodžas žiūri į ją.

- Tada abu turite gauti papildomų taškų, - pasakė Nata.

- Heter, tu padaryk nuotrauką, - kiek švelnesniu

balsu tarė Dodžas. – Ir pasiųsk.

Viena ranka Heter pasitaisė telefoną. Suspaudė skrandį.

Įdomu, ar pistoletas užtaisytas?

Tikriausiai. Kaip keista turėti ginklą. Kaip keista matyti jį čia gulint. Ji buvo vienu metų, kai tėtis nusišovė – turbūt panašiu pistoletu. Ją suėmė paranojiška baimė, kad ginklas gali pats imti ir iššauti, driokstelėti paversdamas naktį skausmu.

Pasiuntus nuotrauką, Bišopas

paklausė:

– Ką darysi su šituo pistoletu?

– Turbūt pasiliksiu.

Bet jai nepatiko mintis turėti namie ginklą, laukiantį, šypsantį metaline šypsena. Kas, jeigu jį aptiktų Lilė?

– Tau negalima jo pasilikti, – tarė Bišopas. – Juk tu jį pavogei.

– Tai ką man su juo daryti?

Heter išsigando. Ji įsibrovė į Donahju namus. Pavogė daiktą, kainuojantį daugybę pinigų. Už

tokį mėšlą žmonės sėda į kalėjimą.

Bišopas atsiduso.

- Duokš jį man, Heter. Aš juo atsikratysiu.

Vos nepuolė jam ant kaklo.

Vos neišbučiavo. Bišopas uždarė pistoletą pirštinių skyrelyje.

Dabar visi tylėjo. Prietaisų skydo laikrodis parodė 1.42. Gatvės buvo tuščios, tamsios, švietė tik jų mašinos žibintai.

Vietovaizdį abipus kelio irgi
gaubė tamsa – namus,
kemperius, ištisas gatves prarijo
juoduma, sakytum jie būtų
važiavę begaliniu tuneliu,
kažkokia beribe erdve.

Pradėjo lyti. Heter atrėmė
galvą į lango stiklą. Ir pamažu
užmigo. Sapnavo krintanti į
tamsius slidžius kažkokio
padaro nasrus, paskui bandanti
sviestiniu peiliu perpjauti to
padaro pilvą ir ištrūkti, bet

peilis jos rankoj virto pistoletu ir
iŝŝovè.

Liepos 2, šeštadienis

Kitą dieną visur pridygo
raštelių, rausvų lažinimosi
lapukų: jų buvo prilipinta
požeminėje perėjoje, ant degalų
siurblių degalinėje, „7-Eleven“
ir Dafo baro vitrinose,
prikaišiota į vielinę tvorą palei
dvidešimt antrą plentą.

Lažinimosi lapukai atskriejo net į Pušyno kempingą, čia prilipo prie purvinių batų padų, o kurie nespėjo pabėgti su vėju, pakliuvo po pravažiuojančių vilkikų pilvais. Atkeliavo ir į ramią Natos rajono gatvę. Sušlapę priklydo į žvyruotą Met Rou skersgatvį.

Žaidėjų buvo likę trečdalis. Tik septyniolika perlipo tvorą, iš jų dešimčiai pavyko ką nors nutverti Donahju namuose.

Bet pasirodė ir kitokių skelbimų: išspausdintų dideliuose blizgiuose lapuose, papuoštuose Kolumbijos apygardos policijos valdybos emblema.

Kiekvienas asmuo, nustatytas, jog dalyvauja žaidime, žinomame Panikos pavadinimu, bus patrauktas baudžiamojon atsakomybėn.

Mažesnėmis raidėmis buvo išvardyta su žaidimu susijusi

nusikalstama veika:

neatsakinga rizika, privataus turto gadinimas, įsibrovimas į svetimą valdą, ketinimai sukelti kūno sužalojimą, chuliganizmas išgėrus.

Kažkuris iš dalyvių įskundė, ir visiems buvo aišku – arba Koris Volšas, suimtas prie vandentiekio bokštų, arba Baironas Velčeris, pasirodo, smarkiai sukandžiotas Donahju šuns ir dabar gulintis Hadsono

ligoninėje. Bairono nebuvo kaip pasiekti, kol neišrašytas, todėl keletas vyrų išliejo pyktį ant Korio – jis taip pat pakliuvo į ligoninę it prinokęs pomidoras sugrūstu veidu.

Vos po kelių valandų iš savo vyresniojo brolio, dirbančio policininku, Janas Makfedinas sužinojo, kad įskundė ne Koris ir ne Baironas, o tyli dešimtokė, vardu Rina, už tai, kad jos vaikas buvo pašalintas iš

žaidimo.

Kol horizonte raudonavo kruvinas saulėlydis, pamažu tirpdamas virto lengvučiais rausvais debesėliais ir purpuriniais ruožais, o dangus pasidarė panašus į milžinišką plautį, išleidžiantį paskutinį kvapą virš Karpo miesto, visi Rinos mašinos langai buvo ištratinti, o namą padengė plonas virpantis į jį sudaužytų kiaušinių sluoksnis, tad jis

atrodē tarsi apgaubtas plēvele.

Aišku, niekas nemanē, kad
Panika nutrūks.

Žaidimas turi vykti toliau.

Šis žaidimas visada vykdavo
iki galo.

Dodžas

Visą savaitę po rungties Donahju namuose oras laikėsi gražus, saulėtas, saikingai karštas. Tokia pati buvo ir liepos ketvirtoji: Dodžas pabudęs išvydo, kaip saulės šviesa tarsi jūros banga užliejo tamsiai mėlyną jo antklodę.

Jis buvo laimingas.

Beprotiškai laimingas – šiandien susitinka su Nata.

Mama buvo namie ir netgi taisė pusryčius. Atsirėmęs į durų staktą, jis žiūrėjo, kaip ji muša į keptuvę kiaušinius ir medine mentele praduria trynius.

– Kokia proga? – paklausė.

Tebesijautė pavargęs, maudė sprandą ir nugarą: atidirbo dvi pamainas kraudamas prekes į

lentynas „Home Depot“ ūkinių
prekių tinklo parduotuvėje
Lidse, kur mamos buvęs
meilužis dirbo vadybininku.
Kvailas darbas, bet gerai
apmokamas. Kišenėje jis turėjo
šimtą dolerių, taigi galės
prekybcentryje Natai ką nors
nupirkti. Jos gimtadienis dar po
kelių savaičių, liepos dvidešimt
devintą, bet vis tiek. Galima ir iš
anksto padovanoti kokį
mažmožį.

- Ir aš galėčiau tave paklausti to paties, - tarė mama. Palikusi kiaušinius čirkšti keptuvėje, priėjo prie jo ir įsegė į skruostą riebę bučinį, atsitraukti jis nespėjo. - Ko taip anksti atsikėlei?

Jis matė lūpų dažų pėdsakus. Taigi vakar vakare buvo pasimatyme. Nenuostabu, kad gerai nusiteikusi.

- Nebesinorėjo miegoti, - atsargiai atsakė jis. Įdomu, ar ji

prisipažins vakar vakare išėjusi.
Kartais pasisakydavo – jeigu
pasimatymas nusisekdavo.

– Tuoju bus kiaušinienės.

Nori? Ar išalkęs? Kepu kiaušinių
Deinai. – Ji nustūmė kiaušiniene
į lėkštę. Buvo gražiai iškepusi,
paviršiuje sviesto ežerėlis. Jam
nespėjus atsakyti tylesniu balsu
tarė: – Žinai, visos tos
procedūros, kurias Deina
lanko... Na, Bilas sako, kad...

– Bilas? – įsiterpė Dodžas.

Mama nuraudo. Sutriko.

- Dodžai, jis tik draugas.

Dodžas abejojo, bet nieko nesakė. Mama paskubomis aiškino toliau:

- Vakar vakare jis mane nusivežė į „Ca'Mea“ kavinę Hadsonė. Gražios staltiesės ir visa kita. Dodžai, jis geria vyną, ar gali patikėti? - Nustebusi ji pakraipė galvą. - Ir kažką pažįsta, vieną daktarą Kolumbijos memorialinėje

ligoninėje, kuris dirba su tokiais ligoniais kaip Deina. Bilas sako, jai reikia dažniau daryti procedūras, gal net kasdien.

- Mes negalime... - prabilo Dodžas, bet mama, atspėjusi jo mintis, pati užbaigė sakinį:

- Sakiau jam, kad neturime iš ko. Bet jis pasakė, kad galėtų įtaisyti net ir be sveikatos draudimo. Gali patikėti? Į *ligoninę*.

Dodžas tylėjo. Ir pirma jiems

jau ne kartą buvo atgijusi viltis – naujas daktaras, naujas gydymas, žmogus, galintis padėti... Ir visada kas nors nepasisekdavo. Sprogdavo vamzdis ir jam pakeisti išeidavo pinigai, atidėti juodai dienai, arba paaiškėdavo, kad daktaras šarlatanas. Kai vienintelį kartą jiems pavyko prisibrauti prie gydytojo tikroje ligoninėje, jis apžiūrėjo Deina per penkias minutes: patikrino nervų

impulsus stuksendamas į kelį ir spaudydamas kojų pirštus, paskui atsitiesęs piktai, tarsi nepatenkintas, kam jie jį gaišina, metė:

- Neįmanoma. Ji po avarijos, tiesa? Mano patarimas toks: reikalaukite geresnio vežimėlio. Nėra reikalo, kad ji važinėtų šituo metalo laužu.

Ir jis bakstelėjo koja į vežimėlį, kainavusį penkis šimtus dolerių. Dodžas visą

rudenį plūkėsi, kad galėtų jį
nupirkti, mama verkė, o Deina
kas vakarą gulėdavo lovoje
susirietusi, tyli ir abejinga.

- Tai nori kiaušinienės ar
ne? - vėl paklausė mama.

Dodžas papurtė galvą.

- Nealkanas.

Jis paėmė Deinos lėkštę,
šakutę ir nunešė į svetainę. Ji
sėdėjo iškišusi galvą pro atvirą
langą. Įeidamas išgirdo ją
šaukiant:

- Pasvajok!

Lauke kažkas nusikvatojo.

- Apie ką čia? - paklausė jis.

Ji staigiai atsisuko. Veidas užraudo.

- Tai tik Rikis, plepame kvailystes, - paaiškino imdama iš jo lėkštę.

Rikis dirbo Dot užkandinės virtuvėje, dažnai perduodavo Deinei visokių dovanėlių: pigių gėlių, pirktų degalinėje, porcelianinių meškučių. Rikis

buvo normalus.

- Ko taip į mane spoksai? -
piktai paklausė Deina.

- Aš nespoksau.

Jis atsisėdo šalia, užsidėjo jos
kojas ant kelių ir ėmė kaip
visada krumpliais maigyti
blauzdas. Kad ji vėl galėtų
vaikščioti. Kad neprarastų
vilties.

Deina valgė greitai,
nepakeldama akių nuo lėkštės.
Pagaliau vyptelėjo ir tarė:

- Rikis sakė, kad nori mane vesti.

- O ką, gal ir tekėk, - pasakė Dodžas.

Deina papurtė galvą.

- Gal išprotėjai!

Ji kumštelėjo Dodžui į petį, jis apsimetė, kad skauda. Akimirką užplūdo tokia laimė.

Diena bus gera.

Jis nusimaudė po dušu ir labai atidžiai apsirengė: net nepamiršo įkišti į skalbyklę

džinsų, kad atrodytų gražūs,
standūs ir švarūs. Autobusu
nuvažiavo į Natos rajoną. Buvo
dar tik pusė vienuoliktos, bet
saulė jau aukštai, mirksi
danguje lyg akis. Įsukęs į Natos
gatvę, jis pasijuto lyg patekęs
tarp televizijos dekoracijų, į
kokį nors šešto dešimtmečio
filimą, kur koks nors vyriškis
amžinai plaudavo kieme
automobilį, o moterys,
pasirišusios prijuostę,

sveikindavosi su laiškanešiais.

Tačiau šioje gatvėje niekas nevaikščiojo, nešūkavo ir nekalbėjo, niekas nenešė šiukšlių ir netrankė durų. Buvo net per daug tylu. Gyvenant šalia Dot užkandinės visada kas nors *dėl ko nors* rékauja. Iš dalies net gera: tau primenama, jog ne tu vienas turi problemų.

Nata laukė ant priebučio laiptelių. Ją pamačius Dodžui nutirpo širdis. Plaukai buvo

supinti į kasą ant šono,
apsivilkusi geltonos vilnos lyg ir
kombinezonėlį, su kuriuo
kiekviena kita būtų atrodžiusi
kvailai. Bet jai nuostabiai tiko, ji
priminė egzotišką žmogaus
didumo ledinuką ant pagaliuko.
Jam niekaip nėjo iš galvos
mintis, kad užsinorėjusi į tualetą
ji turėtų visiškai nusirengti.

Nata atsistojo svyrinédama
ant baisaus aukštumo kulnelių ir
mojuodama jam, lyg jis būtų

galėjęs praeiti pro šalį. Čiurna nebebuvo suveržta, nors jis žinojo, kad bėgant nuo Donahju namų jai vėl atsinaujino skausmas. Eidama ji truputį raukėsi.

- Bišopas su Heter nuvažiavo pirkti atšaldytos kavos, - tarė ji, kai jis prisiartino iš paskutiniųjų stengdamasis neskubėti. -
Liepiaiu ir mums paimti. Tu geri kavą?

- Jei galėčiau, ją net

leisčiausi į veną, – pasakė jis, ir ji nusijuokė.

Nuo jos juoko Dodžas visas užkaito, nors tebebuvo keista ir nejauku stovėti prie jos namo durų, lyg būtų atsidūręs kokiame nors paveikslėlyje iš serijos „Vieno daikto čia neturi būti“. Pirmame aukšte sujudėjo užuolaida, šmėstelėjo veidas ir bregint dingo, Dodžas nespėjo jo pamatyti.

– kažkas mus šnipinėja, –

tarė jis.

- Turbūt tėtis, - numojo ranka Nata. - Nebijok, nekenksmingas.

Dodžas galvojo, kaip atrodytų turėti tokį tėtį - gyvenantį kartu, kasdien būnantį namie, tokį įprastą, kad į jį galima numoti ranka. Deinos tėtis Tomas vis dėlto buvo vedęs Dodžo mamą, tiesa, tik aštuoniolika mėnesių ir tik todėl, kad Dodžo mama pastojo,

bet vis tiek. Jos tėtis dažnai siųsdavo jai elektroninius laiškus ir kas mėnesį – pinigų, o retkarčiais net aplankydavo.

Iš savo tėvo Dodžas nesulaukė nė vieno žodžio. Žinojo, kad dirba statybose ir yra iš Dominikos Respublikos. Valandėlę pagalvojo, ką dabar veikia jo tėvas. Galbūt gyvas ir sveikas, vėl nusidavęs į Floridą. Gal pagaliau susitupėjo ir turi visą būrį lakstančių aplinkui

vaikiukų, – tamsiomis kaip
Dodžo akimis ir tokiais pat
išsišovusiais skruostikauliais.

O gal, ir netgi būtų geriau, jis
nudardėjo nuo aukštų pastolių ir
prasiskėlė galvą.

Bišopas ir Heter grįžo dar
kitonišku griozdu, kuris taip
barškėjo ir šokinėjo, kad
Dodžas neabejojo – juo
prekybos centro jie nepasieks.
Dodžas atidarė dureles ir
padėjo Natai atsisėsti ant

užpakalinės sėdynės.

- Tu toks geras, Dodžai, -
tarė ji ir pabučiavo jam į
skruostą, bet, atrodo,
pasigailėjo.

Kelionė į Kingstoną buvo
sėkminga. Dodžas kišo Bišopui
pinigus už kavą, tačiau tas
neėmė. Heter pavyko
išklerusiame radijo imtuve
sueškoti padorią stotį, ir jie tol
klausėsi Džonio Kešo, kol Nata
ėmė maldauti muzikos, įrašytos

šiame šimtmetyje. Nata
priprašė Dodžą vėl parodyti
triukų ir juokėsi, kai plaukuose
aptiko šiaudą.

Automobilio salonas atsidavė
tabaku ir mėtomis, panašiai kaip
kokio senio baltinių stalčius, pro
langus tvieskė saulė, visą
Niujorko valstiją užliejanti
ypatingu švytėjimu. Pirmą sykį
nuo tada, kai atsikėlė į Karpą,
gal išvis pirmą kartą gyvenime,
Dodžas pasijuto priklausantis

tam tikrai vietai. Įdomu, kaip būtų pasikeitę keleri pastarieji metai, jeigu jis būtų draugavęs su Bišopu ir Heter, susitikinęs su Nata, penktadieniais vežiojęs ją į kiną, per abiturientų susitikimus šokęs su ja mokyklos sporto salėje.

Jis nustūmė liūdesio bangą. Vis tiek visa tai amžinai netruks. Negali.

Dodžas pravažiuodavo pro „Hadsono slėnio“ prekybos

centrą Kingstone, bet viduje jam neteko būti. Įtaisytos lubose plieskė didžiulės lempos, nuo kurių švarutėlis linoleumas tiesiog spindėjo. Oras kvėpėjo dezodorantu ir aromatinių mišinių maišeliais, kurių mama dėdavo į savo baltinių stalčių.

Bet labiausiai atsidavė chlorkalkėmis. Viskas buvo balta kaip ligoninėje, visas pastatas tarsi išplautas su „Cloroxu“. Dar buvo anksti ir

žmonių nedaug. Kaubojiški
Dodžo batai garsiai kaukšėjo, jis
tikėjosi, kad Natos tai
nenervina.

Viduje Nata iš rankinės
išsitraukė nedidelį lankstinuką
ir pareiškė maždaug po
valandos maisto prekių skyriuje,
prie „Taco Bell“ greitojo maisto
restorano, turinti susitikti su
viena grupe.

- Tu kažkur eini? - išsprūdo
Dodžui.

Nata pažvelgė į Heter
prašydama pagalbos.

- Nata dalyvauja
peržiūroje, - skubiai paaiškino
Heter.

- Kokioje dar peržiūroje? -
paklausė Dodžas. Gaila, kad
tokiu graudžiu balsu. Nata
iškart ėmė rausti.

- Tu šaipysies, - tarė ji.

Jam tiesiog plyšo širdis. Tarsi
jis, Dodžas Meisonas, kada nors
išdrįstų šaipytis iš Natali Veles.

- Nesišaipysiu, - tyliai pasakė.

Bišopas su Heter jau kažkur nuėjo. Bišopas apsimetė norįs ištumti Heter į fontaną. Ji suspigusi režė jam kumščiu.

Nata tylėdama atkišo Dodžui lankstinuką. Prasto dizaino. Šriftas buvo vos įskaitomas.

Ieškome modelių ir aktorių demonstruoti geriausiems ir gražiausiems „Dazzling Gems“ juvelyrikos gaminiam!

*Konkursas vyks šeštadienį,
11.30, „Hadsono slėnio“
prekybos centre.*

Amžius – 18 arba vyresnis.

– Tavo gimtadienis dvidešimt devintą, tiesa? – tarė Dodžas, tikėdamasis gauti papildomų taškų už tai, kad prisiminė datą.

– Ir kas iš to? Tik po trijų savaitių, – atšovė Nata, ir Dodžui toptelėjo, kad ji viena jauniausių dvyliktokių. Jis grąžino jai lankstinuką, ir ji

īsidējo atgal lyg susigēdusi, kad
jam parodē. – Pamaniau, kodēl
gi nepabandžius.

Tu gražuolē, Natali, norējo
pasakyti jai. Tačiau jis tik
sumurmējo:

– Būtų idiotai, jeigu paimtų
kurią kitą.

Ji taip plačiai nusišypsojo, jog
jis pamatē visus tobulus jos
dantukus, pasislēpusius tobuloje
burnoje tarsi smulkūs balti
saldainiukai. Tikējosi, gal vėl

pabučiuos jį į skruostą, bet ji nepabučiavo.

- Užtruks apie porą valandų, gal net mažiau, - pasakė ji.

Ir nuplasnojo.

Dodžas liko bjauriai nusiteikęs. Kurį laiką slankiojo paskui Bišopą su Heter; nors abu elgėsi labai draugiškai, buvo aišku, jog nori likti vieni. Jie kalbėjosi savo kalba, juokėsi iš savų pokštų. Be paliovos vienas kitą lietė - stumdėsi ir

kumščia vosi, žnaibėsi ir
glėbesčia vosi kaip vaikai,
flirtuojantys žaidimų aikštelėje.
Dieve... Dodžas nesuprato,
kurių galų jie nepereina prie
reikalo. Juk aiškiai eina iš proto
dėl vienas kito.

Pasiteisinęs, kad nori kai ką
nupirkti seseriai, – Bišopas net
nustebo, jog jis turi seserį, –
nuėjo savo keliu ir automobilių
aikštelėje, jau pradedančioje
pildytis, surūkė tris cigaretes iš

eilės. Kelis kartus patikrino telefoną vildamasis, kad Nata jau bus jam parašiusi.

Neparašė. Pasijuto kaip visiškas kvailys. Tebeturėjo visus tuos pinigus. Ketino jai nupirkti dovanėlę. Tačiau juk tai ne pasimatymas. Ar vis dėlto pasimatymas? Ko ji apskritai iš jo nori? Nesuprasi.

Viduje jis ėmė vaikščioti be jokio tikslo. Centras nedidelis, užėmė vos vieną aukštą, ir jis

nusivylė neradęs jame
karuselės. Kartą su Deina
važinėjosi karusele Kolambuse –
o gal Čikagoje? Rėkaudami kaip
kaubojai, juodu sukosi ratu
stengdamiesi pasėdėti ant
kiekvieno arkliuko, kol nustojo
groti muzika.

Šis prisiminimas ir
pradžiugino, ir nuliūdino. Po
akimirkos susigriebė netyčia
sustojęs priešais „Victoria’s
Secret“ parduotuvę. Kažkokia

mama su dukrele ėmė įtariai į jį
žvilgčioti. Tikriausiai panašus į
iškrypėlį. Jis greit nususuko ir
nusprenė eiti prie „Dazzling
Gems“ pažiūrėti, ar Nata jau
laisva. Juk prabėgo visa
valanda.

„Dazzling Gems“ buvo
priešingame pastato gale.
Nustebo pamatęs iš
parduotuvės vingiuojant ilgą
virtinę savo eilės laukiančių
merginų, įdegusių, pusnuogių,

stypinėjančių it antilopės ant
baisinių kulnų, bet nė viena
grožiu neprilygo Natai. Visos
prastos, pamanė jis.

Tada pamatė ją. Ji stovėjo
šalia parduotuvės durų ir
kalbėjosi su kažkokiu seniu,
kurio veidas Dodžui priminė
šeško snukelį. Plaukai riebaluoti
ir viršugalvyje išretėję, per juos
švietė rausva oda. Vilkėjo pigiu
kostiumu, tačiau net ir šis
kažkodėl atrodė riebaluotas ir

palaikis.

Tą akimirką Nata grįžtelėjusi pamatė Dodžą. Mojuodama išsišiepė lig ausų ir ėmė brautis prie jo. Šeškas ištirpo minioje.

- Kaip sekėsi? - paklausė Dodžas.

- Kvailai, - atsakė ji. - Aš net nepatekau į vidų. Išlaukiau gal valandą, o pasislinkau tik per tris vietas. Tada priėjo kažkokia moteris ir ėmė tikrinti asmens dokumentus, - linksmai

pasakojo ji.

- Tada kas jis toks buvo? -
atsargiai paklausė Dodžas.

Nenorėjo, kad ji manytų jį
pavyduliaujant Šeškui, nors ir
pavyduliavo.

- Kas? - sumirksėjo Nata.

- Žmogus, su kuriuo

kalbėjaisi.

Dodžas pastebėjo, kad Nata
kažką laiko saujoje. Vizitinę
kortelę.

- Aa, tas... Kažkoks modelių

ieškotojas. Sakė, jam patinka
mano išvaizda, – paaiškino ji
nerūpestingai, lyg būtų buvę
visai nesvarbu, nors jis matė, – ji
susijaudinusi.

– Tai jis vaikšto ir dalija
vizitines?

Iškart pamatė ją įžeidęs.

– Bet kam jų nedalija, –
atšovė ji. – O man davė. Nes
patiko mano veidas. Žizel
Bundšen irgi buvo atrasta
prekybos centre.

Dodžas nemanė, kad Šeškas panašus į modelių agentūros agentą, – ir kurių galų jis ieškotų talentų Kingstono prekybos centre, Niujorko valstijoje? – bet nemokėjo šito pasakyti dar labiau jos neužgaudamas. Nenorėjo, kad jai atrodytų, neva jis nelaiko jos pakankamai gražia būti modeliu, nes laikė ją gražia. Tik modeliai aukšti, o ji žemaūgė. Bet šiaip tinkama.

- Būk atsargi, - tarė

nesugalvojęs nieko geresnio.

Laimė, ji nusijuokė.

- Aš žinau, ką darau.

- Einam paieškoti ko nors
valgomo. Aš išbadėjęs.

Nata nemėgo eiti susikibus
už rankų, nes atseit sunku
išlaikyti pusiausvyrą, bet žengė
taip arti jo, kad rankos beveik
lietėsi. Jam dingtelėjo, kad
pašaliniam žmogui turėtų
atrodyti, jog jie draugauja, yra

pora, ir jį užplūdo beprotiška
laimė. Neįsivaizduoja, kaip
šitaip atsitiko – jis eina šalia
Natos Veles, tarsi taip ir turi
būti, tarsi ji – jo mergina.
Neaiškiai pamanė, jog tai
kažkaip susiję su Panika.

Juodu rado Heter ir Bišopą
ginčijantis, kur eiti: į „Sbarro“
ar „East Wok“. Kol jie niovėsi,
Dodžas su Nata lengvai sutarė
dėl „Subway“. Jis nupirko jai
dietinės kokakolos ir pietus,

didžiulį vištienos sumuštinį, bet paskutinę akimirką ji pasirinko salotas. („Dėl visa ko“, – mįslingai paaiškino.) Susiradę laisvą staliuką atsisėdo, o Heter su Bišopu, pagaliau susitarę, atsistojo į eilę prie „Taco Bell“.

– Kas jų per santykiai? – paklausė Dodžas.

– Bišopo ir Heter? – Nata gūžtelėjo. – Turbūt geriausi draugai. – Ji garsiai siurbtelėjo savo kolos. Jam patiko, kaip ji

valgo: nesidrovėdama, ne taip
kaip kitos mergaitės. – Manau,
Bišopui ji patinka.

– Atrodo, – pritarė Dodžas.

Pakreipusi galvą, Nata
pasižiūrėjo į jį.

– O kaip tu?

– Ką aš?

– Ar tau kas nors patinka?

Jis buvo ką tik atsikandęs
didelį kąsnį sumuštinio ir dabar
vos nepaspringo. Nepajėgė
sugalvoti nieko, kas

nenuskambētu kvailai.

- Aš ne... - Atsikosējēs
užgērē kokakola. Siaubas...

Veidas degē. - Tai yra aš...

- Dodžai, - pertraukē ji
netikētai griežtu balsu, - noriu,
kad mane pabučiuotum.

Jis kaip tik šveitē kukulių
mėsainį, bet vis tiek ją
pabučiavo. O ką galėjo daryti?
Galvoje ėmė ūžti, aplinkui irgi
griaudėjo triukšmas; jam patiko,
kaip ji bučiavosi, - lyg tebebūtų

alkana ir norėtų jį suvalgyti.

Visą kūną persmelkė karštis, ir akimirką jis beprotiškai išsigando: ar tik nesapnuoja?

Jis uždėjo delną jai ant pakaušio, ir ji, trupučiuką atsitraukusi, pasakė:

- Abiem rankom, gerai?

Po to ūžimas galvoje liovėsi. Visiškai atsipalaidavęs ėmė vėl ją bučiuoti, dabar jau lėčiau.

Grižtant namo, jis kone visą laiką tylėjo. Seniai nebuvo toks

laimingas, todėl bijojo žodžiais
ar veiksmiais viską sugadinti.

Bišopas pirmiausia išleido
Dodžą. Jis buvo pažadėjęs
šįvakar su Deina žiūrėti per
televizorių fejerverkus. Suko
galvą, ar vėl nepabučiavus
Natos, bet klausimas
išsisprendė, kai Nata mašinoje jį
apkabino; būtų buvę apmaudu,
kad tik taip atsisveikina, bet ji
prisispaudė prie jo krūtine.

- Labai ačiū, - tarė jis

Bišopui. Bišopas
atsisveikindamas kumštelėjo.
Lyg būtų draugai.

Gal ir yra draugai.

Jis lydėjo automobilį akimis ir
tada, kai jau neižiūrėjo Natos
silueto, kol mašina dingo už
kalvos ir tebuvo girdėti tolimas
kimus variklio kriokimas. O jis
tebestovėjo ant šaligatvio
nenorėdamas eiti į vidų, pas
Deiną ir motiną, į siaurą savo
kambarėlį, nuklotą drabužiais ir

cigarečių pakeliais, šiek tiek
atsiduodanti šiukšlynu.

Norėjo dar truputį pabūti
laimingas.

Skimbtelėjo telefonas.
Žinutė. Jam pašoko širdis.
Siuntėjas buvo pažįstamas.

Lukas Henrahanas.

Žinutė buvo trumpa.

*Atstok nuo mūsų. Aš eisiu į
policiją.*

Dodžas perskaitė tuos
žodžius kelis kartus –

džiaugdamasis, stengdamasis
ižvelgti potekstę. Visą laiką
galvojo, ar Lukas gavo jo žinutę,
taigi tikriausiai gavo.

Dodžas susirado ir perskaitė
aną savaitę savo išsiųstą tekstą.

*Lažybos vyksta. Žaidimas
tęsiasi.*

*Siūlau mainus: sesers kojos
už brolio gyvybę.*

Stovėdamas saulėlydžio
šviesoje, Dodžas nusišypsojo.

Heter

Diena buvo gera, kol kas viena geriausių per visą vasarą. Bent kartą Heter neleido sau nerimauti dėl ateities ir kas bus rudenį, kai Bišopas išvyks į Bingamtono koledžą, o Nata – į Los Andželą tapti aktore. Galbūt, pamanė Heter, ji galėtų

pasilikti pas Aną kaip padėjėja. Gal net apsigyventi jos namuose. Ir Lilė galėtų gyventi kartu: joms pakaktų kambarėlio kurioje nors pašiūrėje.

Aišku, tai reiškia, kad ji tebebūtų Karpe, tačiau bent jau išsikėlusi iš Pušyno kempingo.

Jai patinka Ana, o labiausiai – gyvūnai. Per savaitę tris kartus dirbo Mensfildo gatvėje ir jau svajojo apie kitą kartą. Jai patiko viską gaubiantis šlapių

šiaudų, senos odos ir žolės
kvapas, patiko garsus vištų
kudakavimas ir kaip ją atpažįsta
Mapitas.

Nutarė, kad patinka ir tigrui,
bent jau iš tolo. Ją užburdavo jų
judesiai, it vanduo ribuliuojantys
raumenys, ir akys, tokios
išmintingos ir tokios liūdnos, lyg
jie būtų ilgai žiūrėję į pasaulio
centrą ir nusivylę tuo, ką
pamatė. Šis jausmas Heter buvo
suprantamas.

Bet juos šerti ji mielai palikdavo Anai. Negalėjo atsistebėti moteriškės drąsa. Gerai, kad Ana per sena dalyvauti Panikos žaidime. Tikrai laimėtų. Ana įžengdavo į aptvarą, prieidavo prie tigrų, o tie sukldavo apie ją ratus godžiai spoksodami į kibirą mėsos, nors Heter neabejojo, kad jie taip pat gardžiai atsikąstų ir jos galvos. Tačiau Ana tvirtino, kad jie jai nieko nedarys. „Kol juos šeriu,

tol manęs neës.“

Gal, gal vis dėlto iš tikrųjų viskas susitvarkys.

Vienintelis blogas dalykas šią dieną – tai, kad Bišopas nuolat tikrina telefoną, Heter manymu, laukia Eivrės žinutės. Ir ji prisiminė, kad nuo tada, kai juodu išsiskyrė, Metas nė sykiu jai neparašė. Taigi Bišopas turi Eivrę (Heter nesinorėjo apie ją galvoti kaip apie jo merginą), kiekvieną Natos žodį gaudo

Dodžas, nors ji tebesusitikinėja su barmenu Kingstone, kažkokiu nevala, važinėjančiu mopedu „Vespa“, kuris, Natos tvirtinimu, toks pat šaunus daiktas kaip ir motociklas. Kurgi ne...

Išleidus Dodžą, Nata paklausė:

- Bišopai, ar Eivyrė šįvakar ateis?

Ir Bišopui atsakius „ne“, kone per skubiai, Heter pajuto susitaikiusi su pasauliu.

Nata privertė juos padaryti lankstą, nes norėjo nusipirkti šešių alaus skardinėlių dėžutę, paskui jie pasuko į „7-Eleven“ ir prisipirko liepos ketvirtąją įprasto ir pamėgto greitojo maisto: „Doritos“ bulvių traškučių su dažiniu, cukraus milteliais apibarstytų spurgų, net pakelį skrudintų kiaulienos odelių, nes jos atrodė juokingai ir Bišopas didvyriškai pasižadėjo jų paragauti.

Jie pasuko į savo daubą:
stataus pliko žvyro šlaito
apačioje per sutrūkinėjusį
betoną ėjo apleistas
geležinkelis, bėgiai buvo net
raudoni nuo rūdžių ir nukloti
šiukšlėmis. Saulė jau leidosi. Jie
atsargiai nulipo žemyn ir
patraukė bėgiais: Bišopas
ieškojo tinkamos viečiukės
„bengališkosioms“ ugnelėms
deginti.

Tokia buvo jų tradicija. Prieš

dvejus metus Bišopas net
nustebino Heter – „Home
Depot“ ūkinėje nupirko du
smėlio maišus po penkiasdešimt
svarų ir padarė tokį lyg ir
pliažiuką. Jis net nupirkdavo
užlenktų šiaudelių ir popierinių
skėtukų gėrimo stiklinėms
papuošti, kad jai atrodytų, jog
jie sėdi kažkur atogrąžose.

Šiandien Heter nebūtų
panorėjusi atsidurti jokioje
kitoje pasaulio vietoje. Netgi

Karibuose.

Nata gèrè jau antrą alaus ir truputį apsinešė. Heter irgi siurbčiojo alų; nors šiaip nemėgo gerti, dabar jautėsi sušilusi ir patenkinta. Užkliuvusi už palaido žuolio susverdėjo, bet Bišopas spėjo sugriebti už liemens. Ji nustebo, kad jo rankos tokios tvirtos. Ir šiltos.

- Viskas gerai, Hetbar?

Jam šypsantis skruostuose pasirodydavo duobutės, ir Heter

užėjo beprotiškas noras jį pabučiuoti. Bet staigiai nuvijo tokią mintį. *Todėl* ji ir negeria.

– Puikiai. – Ji pasimuistė norėdama ištrūkti. Jis uždėjo ranką ant peties. Jam iš burnos tvokstelėjo alaus kvapas. Gal ir jis jau kauštelėjęs. – Ei, pasitrauk nuo manęs, – liepė ji lyg ir juokais, bet juokinga nebuvo.

Nata pėdino pirma jų spardydama akmenukus.

Pradėjo temti, širdis daužėsi krūtineje, ir valandėlę Heter pasivaideno, lyg juodu su Bišopu būtų likę vieni. Jis žiūrėjo į ją nesuvokiamu žvilgsniu. Heter pajuto, kaip visą užliejo karštis, ir nežinia ko suurzo.

– Padaryk nuotrauką, ilgiau galėsi žiūrėti, – pasakė stumtelėdama jį.

Nesmagi akimirka praėjo. Bišopas juokdamasis ją puolė, ji išsisuko.

- Vaikai, vaikai,
nesipeškite! - sušuko Nata.

Pagaliau jie rado tinkamą vietą. Natos ugnelė sučirškė ir užgeso net neišidegusi. Paskui bandė Heter. Kai priėjo su žiebtuvėliu, pasigirdo traškėjimas, ir Heter atšoko pamaniusi, kad kažką ne taip daro. Bet paskui pamatė net neižiebusi žiebtuvėlio.

- Žiūrėkit, žiūrėkit! - džiugiai šokinėdama sušuko Nata.

Heter atsisuko, ir tuo metu
rytuose virš pat medžių ėmė
sproginėti petardos, žalios,
raudonos, paskui plykstelėjo
auksinių kibirkščių fontanas.
Nata kvatojo kaip pamišėlė.

- Kas per velniava?

Heter iš laimės ir netikėtumo
sukosi galva. Dar nebuvo
visiškai tamsu, be to, Karpe
niekada nebūdavo fejerverkų.
Artimiausi fejerverkai
sušvisdavo Pekipsyje,

penkiasdešimt minučių kelio nuo čia, Verjaso parke, ten dabar kaip tik yra Lilė su mama ir Bou.

Tik Bišopas buvo ramus. Ėjo sau susidėjęs rankas ir kraipydamas galvą, o danguje vėl sužibo auksas, tada švystelėjo raudonos ir mėlynos gėlės, išsiskleidusios pamažu išblanko palikdamos danguje čiuptuvų pavidalo dūmų pėdsakus. Ir kai Nata pasileido

bėgti kvatodama ir
šlubčiodama, ir šaukdama:
„Greičiau, greičiau!“, lyg jie
būtų galėję pribėgti vietą, iš kur
kilo petardos, Heter staiga
suvokė – tai ne šventinis
saliutas.

Tai signalas.

Tolumoje ėmė kaukti sirenos.
Petardos nutilo, tik dangų
braukė vaiduokliški dūmų
pirštai. Pagaliau Nata sustojo.
Atsigręžusi į Heter ir Bišopą

tarė:

- Kas ten? Kas ten darosi?

Heter sudrebėjo, nors

nebuvo šalta. Oras atsidavė
dūmais, galvą raižė gaisrinių
sirenos.

- Tolesnė rungtis, - atsakė

ji. - Panika.

Kai Bišopas sustojo prie Heter
kemperio, buvo šiek tiek po
vienuoliktos. Ji krintosi, kad

gèrè alaus, nes apèmè bausus
sunkumas. Natali išlipus,
Bišopas visą laiką tylėjo. Dabar
atsisukęs tarė:

- Žinok, vis tiek manau, jog
tau reikėtų mesti.

Heter apsimetė nesupratusi
klausimo.

- Ką mesti?

- Tik nevoidink. - Bišopas
pasitrynė kaktą. Nuo priebučio
krintanti šviesa apšvietė jo
profilį: tiesią nosį, stambų

žandikaulį. Heter staiga suvokė,
jog jis jau ne berniukas. Per tą
laiką, kol į jį nežiūrėjo, jis virto
vaikinu – aukštu ir stipriu,
atsikišusiu smakru, turinčiu
merginą ir nuomonę, kuriai ji
nepitaria. Širdį nusmelkė
neaiškus ilgesys. – Heter,
žaidimas darysis vis
pavojingesnis. Nenoriu, kad
nukentėtum. Niekada sau
neatleisiu, jeigu...

Jis papurtė galvą.

Heter prisiminė baisiąją
žinutę, kurią gavo rytą.

„Pasitrauk, kol ko neatsitiko.“

Ją apėmė pyktis. Kurių velnių
visi taip trokšta, kad nustotų
žaidusi?

- Maniau, tu mane palaikai.

Jis atsisuko į ją, tamsoje jie
sėdėjo taip arti vienas kito.

- Ir palaikau, bet ne šitaip.

Jie sėdėjo ir žiūrėjo į kits
kitą. Jo akys buvo tamsūs
mėnuliai. Lūpos visai čia pat.

Heter panoro jį pabučiuoti.

- Labanaktis, Bišopai, - tarė ji ir išlipo.

Viduje ėjo televizorius. Krista su Bou, išsitiesę ant sofos, žiūrėjo seną nespalvotą filmą. Bou buvo be marškinėlių, Krista rūkė. Ant kavos staliuko vos tilpo tušti alaus buteliai - Heter suskaičiavo dešimt.

- Labas, Heter Lin. - Krista užgesino cigaretę. Iš pirmo karto nepataikė į peleninę. Jos

akys buvo padėrusios. Heter neturėjo jėgų į ją žiūrėti. Kaip ji galėjo taip apsinešusi vežti Lilę! Heter būtų galėjusi ją užmušti. – Kur buvai?

– Niekur, – atrėžė Heter. Žinojo, kad iš tikrųjų motinai nerūpi. – Kur Lilė?

– Miega. – Krista įkišo ranką po marškinėliais, pasikasė neatitraukdama akių nuo televizoriaus. – Gera buvo diena. Matėm fejerverkus.

- Žmonių kaip pragare, -
įsiterpė ir Bou. - Eilė net prie
šikinykų.

- Einu miegot, - pasakė
Heter, nesivargindama būti
maloni - Krista pernelyg girta,
kad jai dar pamokslautų. -
Pritildykit teliką, gerai?

Niekaip neatidarė miegamojo
kambarėlio durų, paskui suvokė,
jog Lilė po durų apačia pakišusi
susuktą megztinį, kad mažiau
eitų triukšmas ir dūmai. Šitos

gudrybės ją išmokė Heter.

Kambariuke buvo karšta, nors langas atviras, o ant tualetinio stalelio tolygiai borbė ventiliatoriukas.

Šviesos ji nejungė. Pro langą švietė blausi mėnesiena, be to, galima atsigulti apgraibomis. Nusirengusi sumetė drabužius į krūvelę ant grindų ir atsigulusi antklodę nustūmė į patį kojūgalį, apsiklojo tik paklode.

Manė, kad Lilė miega, bet

kitoje lovoje išgirdo judant.

- Heter? - sušnibždėjo Lilė.

- Ko?

- Gali pasekti pasaką?

- Kokią?

- Su laiminga pabaiga.

Jau seniai Lilė neprašė

pasakos. Dabar Heter pasekė

jai pasaką apie dvylika šokančių

karalaičių, tačiau jas pakeitė

normaliomis seserimis,

gyvenančiomis apgriuvusioje

pilyje su karaliumi ir karaliene,

per daug tuščiais ir kvailais, kad
jomis rūpintuši. Bet mergaitės
susirado landą į slaptą pasaulį,
kuriame jos tapo tikromis
princesėmis ir kur visi jas
garbino.

Kai baigė, Lilė alsavo lėtai ir
giliai. Heter apsivertė,
užsimerkė.

- Heter? - mieguistu balsu
prabilo Lilė. Heter nustebusi
atsimerkė.

- Bili, ko nemiegi?

- Ar tu mirsi?

Klausimas buvo toks

netikėtas, kad Heter nesumojo,
ką atsakyti.

- Žinoma, kad ne, Lile, -
griežtai tarė.

Lilė išikniaubė į pagalvę.

- Kaila Anderson sakė, kad
mirsi. Per Paniką.

Heter pajuto, kaip ją
nusmelkė baimė - baimė, bet
sykiu ir kažkas gilesnio bei
skausmingesnio.

- Iš kur išgirdai apie
Paniką? - paklausė.

Lilė kažką sumurmėjo. Heter
vėl paklausė:

- Lile, kas tau sakė apie
Paniką?

Bet Lilė jau miegojo.

Greibilų name vaidendavosi.

Visi Karpo gyventojai tai žinojo,
jau pusę šimtmečio taip
sakydavo: nuo tada, kai

paskutinis Greibilų šeimos vyras pasikorė ant sijos, visai taip kaip jo tėvas ir senelis.

Greibilų prakeiksmas.

Daugiau kaip keturiasdešimt metų name niekas negyveno, nebent kartais surizikuodavo apsistoti skvoteriai ar kokie nors pabėgėliai. Niekas nenorėjo gyventi. Naktimis languose švysčiodavo žvakės. Tarp pelių apniktų sienų šnibždėjo balsai,

pridulkėjusiuose koridoriuose
lakstė vaikų vėlės. Kai kada
aplinkiniai gyventojai palėpėje
girdėdavo moters klyksmą.

Bent jau sklido tokios kalbos.

O dabar tie fejerverkai: kai
kurie senbuviai, tie, kurie
tvirtino prisimenantys dieną, kai
paskutinis Greibilas buvo rastas
pasikoręs, dievagojosi, kad
petardas leido visai ne vaikai. Ir
gal ten visai ne petardos buvo.
Kas žino, kokios jėgos smelkiasi

iš to apgriuvusio namo, kokie pikti kerai naktį paverčia ugnimi ir dūmais?

Policija manė, jog tai įprasta liepos ketvirtosios išdaiga. Tačiau Heter, Nata ir Dodžas žinojo geriau. Taip pat Kim Holister, Rėjus Henrahanas ir visi kiti žaidėjai. Praėjus dviem dienoms po liepos ketvirtosios, jų įtarimai pasitvirtino. Išlindusi iš dušo Heter atsidarė senutėlį kompą ir patikrino elektroninį

paštą. Staiga jai išdžiūvo burna.

teisėjai@panic.com

Tema: *patiko fejerverkai?*

Ši penktadienį dešimtą

*valandą vaizdas bus dar
gražesnis.*

Pažiūrėsime, kiek jį

ištversite. Nepamirškite:

šauktis pagalbos nevalia.

Liepos 8, penktadienis

Heter

- Per daug lengva, - pakartojo Heter, spausdama vairą. Iš tikrųjų vairuoti nemėgo. Bet Bišopas užsispyrė. Šiandien jis neketino važiuoti į varžybas, neketino knapsoti valandų valandas, kol žaidėjai bandys vienas kitą persėdėti vaiduoklių

name. Ir bent kartą ji galėjo pasinaudoti mašina. Jos mama ir Bou su draugeliais laka apleistame šešiasdešimt antrame kemperyje, kuri visi naudojo išgertuvėms. Juodu paršliauš namo apie ketvirtą, o gal tik saulei patekėjus.

- Tikriausiai bus bandoma mus išgąsdinti, - tarė Nata. - Tikriausiai visas namas prikaišiotas visokių garso ir šviesos žaisliukų.

- Vis tiek per lengva, -
nepasidavė Heter. - Tai juk
Panika, o ne Helovinas. - Jai
suprakaitavo delnai. -
Prisimenat, kai buvom maži,
Bišopas liepė mums išstovėti to
namo priebutyje tris minutes?

- Prisimeni, nes pabėgai, -
tarė Nata.

- Ir tu pabėgai, - nenusileido
Heter, nors jau gailėjosi
prašnekusi apie tą nuotyki. -
Neištvėrei nė keturiasdešimties

sekundžių.

- O Bišopas ištvėrė, - pasakė Nata, atsisukdama nuo lango. - Jis įėjo į vidų, prisimenat? Ir ten išbuvo net penkias minutes.

- Jau pamiršau, - burbtelejo Heter.

- Kada tai buvo? - netikėtai paklausė Dodžas.

- Prieš daug metų. Mes buvom gal dešimties ar vienuolikos. Ar ne, Heter?

- Mažesni. Devynerių.

Heter norėjosi, kad Bišopas būtų važiavęs kartu. Pirmoji rungtis be jo, ir jai maudė širdį. Būdama su Bišopu nieko nebijojo.

Už posūkio išniro namas: smailus skliautas juodavo horizonte susigrūdusių debesų fone lyg iš kokio siaubo filmo. Jis riogsojo pakrypęs, ir Heter net iš toli įsivaizdavo girdinti, kaip pro stogo plyšius kaukia vėjas, kaip pelės skrebena išpuvusias

grindų lentas. Stigo tik tunto šikšnosparnių.

Gatvėje stovėjo keliolika automobilių. Turbūt daugelis žiūrovų mąstė panašiai kaip Bišopas ir liko namie. Nors ne visi. Heter pamatė Vivjaną Treivin, sėdinčią ant savo mašinos gaubto ir rūkančią. Netoliese trepsėjo grupelė dešimtokų, leidžiančių per rankas butelį vyno rimtais lyg per budynes veidais. Akimirką

prieš išjungiant variklį žibintų šviesoje purškiantis lietus Heter priminė stiklo dulkeles.

Dodžas išlipęs atidarė dureles Natai. Heter pasiėmė nakčiai susikrautą krepšį su valgiu, vandeniu, dideliu pledu. Ji čia bus tol, kol laimės. Nata su Dodžu – taip pat.

Staiga viduje kažkas riktelėjo. Pakėlusį galvą, Heter spėjo pamatyti, kaip pro automobilį pralėkė tamsus

pavidalas. Nata suklykė. Iš namo pasipylė žaidėjai.

Heter puolė iš mašinos ir nubėgo į kitą jos pusę. Išvydo, kaip Rėjus Henrahanas petim režė Dodžui į pilvą. Dodžas susverdėjo ir atatupstas trenkėsi į tvoros liekanas. Tvora subyrėjo į šipulius.

– Žinau, ką darai, išgama, – sušvokštė jis. – Manai, kad gali...

Jį pertraukė keiksmi.

Dodžas žengtelėjo į priekį ir
griebė Rėjui už gerklės. Visi
aiktelėjo. Nata suriko.

Dodžas pasilenkęs tyliai
kažką pasakė Rėjui į ausį. Heter
neišgirdo.

Taip pat greitai jis atsitraukė
palikęs Rėjų žiaukčioti ir kosėti
lietuje. Dodžo veidas buvo
ramus. Nata puolė prie jo tarsi
ketindama apkabinti, bet
paskutinę akimirką apsigalvojo.

- Nesiartink prie manęs,

Meisonai, – atgavęs kvapą
pagrasino Rėjus. – Perspėju.
Verčiau saugokis.

– Einam pagaliau, – paragino
visus žaidėja Sara Vilson. – Jau
visai įsilijo. Gal pradedame?

Rėjus tebebaltakiavo į
Dodžą. Tačiau tylėjo.

– Gerai. – Tai buvo Diginio
balsas. Heter neįžiūrėjo jo
minioje. Jo balsą sugėrė tamsa
ir lietus. – Taisyklės paprastos.
Kuo ilgiau išbūsite name, tuo

aukštesnę vietą užimsite.

Heter sudrebėjo. Atrodė, šuolių į vandenį naktis, kai Diginas rėkavo per ruporą, buvo prieš daugybę metų: radijas, alus, šventiška nuotaika.

Staiga pajuto neprisimenanti, kaip čia atsidūrė – priešais Greibilų namą persimetusiomis kertėmis. Pasvirusį vienon pusėn, tarsi tuojuo ims ir sugrius.

– Negalima šauktis

pagalbos, – perspėjo Diginas. Jo balsas šiek tiek virptelėjo.

Heter pamanė: galbūt jis žino ką nors tokio, ko nežino jie? – Viskas. Varžybos pradedamos.

Visi skirstėsi. Kelyje švysčiojo žibintuvėliai ir mobiliukai, nušviesdami kreivą tvorą, aukštą žolę, piktžolėmis apaugusį taką priebučio link.

Dodžas iš bagažinės išsiėmė kuprinę. Šalia jo stovėjo Nata. Heter prasispraudė prie jų.

- Ko jis puolė muštis? -
paklausė Heter.

- Nežinau, - burbtelėjo
Dodžas, užtrenkdamas
bagažinę. Patamsyje Heter
neižiūrėjo jo išraiškos. Galbūt
jis žino daugiau, negu sako. -
Tas tipas psichopatas.

Heter sudrebėjo: po striukės
apykakle lindo drėgmė. Kaip ir
visi kiti, ji žinojo, kad prieš
dvejus metus vyresnioji Dodžo
sesuo Dvikovoje, Panikos finale,

varžėsi su Rėjaus vyresniuoju broliu ir liko paralyžiuota.

Heter tos Dvikovos nematė, tą naktį su Bišopu prižiūrėjo Lilę. Bet Nata sakė, kad jos mašina susilankstė kaip akordeonas.

Heter galvojo, ar Dodžas kaltina Henrahanus.

– Viduje laikykimės kuo toliau nuo Rėjaus, gerai? – tarė ji. – Ir kuo toliau nuo jų visų.

Ji nenustebtų, jei Rėjus Henrahanas sumanytų jiems

pakenkti – užpultų iš patamsio,
kurį nors sugriebęs nusitemptų
ar užtvotų.

Dodžas nusišypsojo jai. Net
tamsoje jo dantys spindėjo.

– Sutarta.

Kartu su kitais jie kirto gatvę
ir suėjo į kiemą. Heter slėgė
kažkoks slogus jausmas, netgi
ne baimė, veikiau baugi
nuojauta. Užduotis pernelyg
lengva...

Nuo lietaus po kojų jau

telkšojo purvynas. Naktis bus sumauta. Gaila, kad nesusiprotėjo įsidėti alaus. Jo skonis jai nepatinka, bet šiek tiek ramintų ir naktis ne taip prailgtų.

Įdomu, ar teisėjai čia? Galbūt sėdi kuriame nors tamsiame automobilyje užsikėlę kojas ant prietaisų skydo arba net trepsi gatvėje apsimesdami paprastais žiūrovais. Panikos ji labiausiai ir nekentė dėl šito: kad visą laiką

esi sekamas.

Kaip greit jie pasiekė duris... Zevui Keleriui įėjus, jos garsiai užsitrenkė. Nata pašoko.

- Kas tau? - tyliai paklausė Dodžas.

- Nieko, - per garsiai atsakė Nata.

Ir vėl Heter pasidarė apmaudu, kad nėra Bišopo. O, kad jis būtų šalia, svaidytūsi savo kvailais juokeliais, erzintų ją, kad bijo...

- Na, kas bus, tas bus, - tarė
Nata ir žengtelėjusi atidarė
pakrypusias duris. - Smirda, -
sumurmėjo.

- Kol niekas nešaudo ar
neloja, nebaisu, - pasakė
Dodžas.

Jo, regis, namas nė kiek
negąsdino. Pirma Natos įžengė į
vidų. Nata įsekė paskui ją,
Heter - paskutinė.

Ir iškart užuodė pelių išmatas
ir įsisenėjusį pelėsių tvaiką.

Koridorius ir tamsius

kambarius raižė žibintuvėlių
šviesos – žaidėjai pamažu
sklaidėsi po visą namą
ieškodami tinkamų kampelių,
jaukesnių slėptuvių. Girgždėjo
grindys, dejavo varstomos
durys, tamsoje kuždėjo balsai.

Tamsa buvo tiršta it sriuba.

Heter pajuto, kaip iš baimės
traukiasi skrandis. Išsiėmė iš
kišenės telefoną. Ir Natai
toptelėjo ta pati mintis. Staiga

jos veidą iš apačios nušvietė
telefono ekranėlis: giliai
įdubusias akis, melsvą odą.

Silpnutę telefono švieselę Heter
nukreipė į išblukusius
apmušalus, termitų sugrauztą
sienos apkalą.

Staiga lyg žaibas plykstelėjo
šviesa.

– Patikrinau, kaip šviečia, –
paaiškino Dodžas, kai Heter
užsidengė delnu akis. –

Atsiprašau, nežinojau, kad taip

smarkiai žybtelės.

Jis nukreipė spindulį aukštyn, į lubas, kur tyliai girgžčiodamas sūpavosi sietyno rėmas. Jei gandai nemeluoja, čia ir kabėjo visi trys Greibilai.

- Pasitraukim toliau nuo durų, - paragino Heter, stengdamasi kalbėti kuo ramiau. Teisėjai gali būti bet kur.

Jie ėmė eiti. Pirmas žengė Dodžas. Virš galvų, antrame

aukšte, irgi kaukšėjo žingsniai.

Dodžo žibintuvėlis it peilis
raikė juodą tamsą, ir Heter
prisiminė kadaise kartu su Lile
matytą dokumentinį filmą apie
„Titaniką“ – kaip paieškos
povandeniniai laivai plaukiojo po
visą tą tamsią erdvę slinkdami
virš supuvusių medinių laivo
dalių ir senų porceliano indų,
apėjusių glitėsiais ir jūržolėmis.
Ir dabar ji pasijuto lyg
vandenyno dugne. Krūtinę vis

labiau gniaužė nerimas. Girdėjo,
kaip sunkiai šnopuoja Nata.
Viršuje kažkas dusliai šūkavo,
turbūt susiginčio.

- Virtuvė, - pranešė Dodžas.

Jo žibintuvėlis apšvietė
rūdžių suėstą viryklę, vietom
atšokusias grindų plyteles. Visi
daiktai išnirdavo užlieti
akinamos baltos šviesos tarsi
prastame siaubo filme. Heter
įsivaizdavo, kaip visur tūno
vabzdžiai, vorai, nuo viršaus

taikosi nudrikti visokios
baisenybės.

Dodžas nukreipė šviesą į
kertę, ir Heter vos neriktelėjo
išvydusi veidą – juodą, giliomis
akiduobėmis, iššiepta burna.

– Ar liausies į mane spiginęs
tuo savo daiktu?

Būtybė markstydamasi
pridengė akis, ir Heter širdis
liovėsi daužytis. Kertėje tūnojo
Sara Vilson. Dodžui pakreipus
šviesą žemyn pamatė, kad Sara

atsinešusi pagalvę ir miegmaišį.
Būtų lengviau, kur kas lengviau,
jeigu visi žaidėjai galėtų
susispiesti viename kambaryje
ir sėdėti dalydamiesi sūrio
skonio kukurūzų traškučiais
„Cheetos“ ir leisdami per
rankas pigios degtinės butelį,
nukniauktą iš kieno nors tėvų
bariuko.

Bet jiems šitai nepasiekiamo.

Išėję iš virtuvės, jie nulipo
laiptais, nusėtais nuorūkomis,

sudžiūvusiais medžių lapais,
pajuodusiais plastikiniais kavos
indeliais. Skvoterių paliktos
šiukšlės.

Heter išgirdo žingsnius:
pačiose sienose, virš galvos, už
nugaros. Net nesuprasi kur.

- Heter... - Nata atsisukusi
stverė jai už megztinio skverno.

- Šššš... - piktai nutildė jas
Dodžas. Ir išjungė žibintuvėlį.

Jie stovėjo tokioje gūdžioje
tamsoje, jog Heter su kiekvienu

įkvėpimu pajusdavo jos skonį:
pūvančių baldų, lėtai trūnijančių
slidžių, gličių daiktų.

Žingsniai neryžtingai sustojo
už nugaros. Sugirgždėjo
grindys. kažkas atsekė paskui
juos.

- Kur jūs? - sušnibždėjo
Heter.

Suprato netenkanti
savitvardos. Matyt, tik kuris
nors žaidėjas slankioja po
namus, bet ji negalėjo

sutramdyti siaubingos
fantazijos, jog tamsoje sėlina
vienas teisėju, taikydamas ją
pačiuoti. Ir netgi ne žmogiškos
padermės, o kažkokia
antgamtinė būtybė su
tūkstančiu akių ir ilgais kibiais
pirštais, plačia žiauna, kuriai
atsiknojus atsivers žmogų
galintys praryti nasrai.

Vėl žingsniai. Vienas, du...

- Kur jūs? - kone verkdamas
pakartojo ji.

- Čia, - atsiliepė Dodžas.

Buvo taip tamsu, kad jo nė neižiūrėjo, nors jis stovėjo gal už kelių pėdų. Jis kostelėjo, paskui sugirgždėjo grindys, sucypė surūdiję durų vyriai.

Ji pajuto, kaip atsitraukė Nata, ir akiai nusekė paskui ją, vos nesuklupdama ant slenksčio, į kitą kambarį. Dodžas petim išlėto užvėrė duris. Heter stovėjo tankiai alsuodama. Žingsniai artinosi. Sustojo už jų durų. Ji

kvėpavo paviršutiniškai, tarsi po vandeniu. Tada žingsniai ėmė tolti.

Dodžas vėl įjungė žibintuvėlį. Taip apšviestas jo veidas atrodė it keistas šiuolaikinis paveikslas: vieni kampai ir tiesios linijos.

– Kas ten buvo? – sušnibždėjo Heter. Ir išsigando, kad neišgirdo nei Nata, nei Dodžas. Tačiau Dodžas atsakė:

– Nieko. kažkas norėjo mus pagąsdinti, ir tiek.

Jis padėjo telefoną ant grindų, ir jo spindulys smigo tiesiai į lubas. Dodžas kuprinėje turėjo miegmaišį, Heter pasitiesė savo pledą. Nata atsisėdo šalia šviesos kūgio ir apsisiautė antklode.

Staiga Heter apėmė ramuma. Jie saugūs, jie kartu, sėdi lyg aplink kokį laužą. Gal tikrai rungtis bus lengva...

Dodžas įsitaisė greta Natos.

- Turbūt reikia patogiai

įsikurti.

Heter ėmė vaikščioti po kambarėlį. Seniau gal čia buvo koks sandėliukas ar podėlis, tačiau tolokai nuo virtuvės. Gal kokių dvidešimties kvadratinų pėdų. Aukštai vienoje sienoje langas, bet vis tiek buvo tamsu, nes dangus aptrauktas debesimis. Ant kitos sienos kabėjo kinivarpu išvarpytos medinės lentynos, tuščios, padengtos storu dulkių

sluoksniu; ant jų gulėjo keletas maišelių nuo traškučių, suniurkyta limonado skardinėlė, senas veržliaraktis.

Pasišviesdama savo telefonu, ji greit viską apžiūrėjo.

- Vorai, - tarė, kai šviesos spindulys krito ant voratinklio, nutįsusio tarp dviejų lentynų, - tobulai simetriško, blizgančio sidabru.

Dodžas pašoko kaip įgeltas.

- Kur?

Heter susižvelgė su Nata.

Nata šyptelėjo.

- Tu bijai vorų? - ištrūko

Heter. Dodžas niekada

neišsidavė ko nors bijęs. Ir ji

nesitikėjo, kad jis galėtų bijoti

vorų.

- Kalbėk tyliau, - piktai metė

jis.

- Nebijok, - tarė Heter,

išjungdama telefoną. - Ten buvo

tik voratinklis.

Nepaminėjo, kad voratinklyje

matė tamsuojančius taškus:
įsipainiojusius vabzdžius,
laukiančius, kada bus praryti ir
suvirškinti.

Dodžas susigėdęs linktelėjo.
Nusisukęs susikišo rankas į
striukės kišenes.

- Kas toliau? - paklausė
Nata.

- Lauksime, -
neatsigręždamas atsakė
Dodžas.

Nata atplėšė pakelį

traškučių. Ir tuoj pat ėmė juos triaukšti. Heter pasižiūrėjo į ją.

- Ko? - pilna burna paklausė

Nata. - Juk būsime čia visą naktį, - neaiškiai sumurmėjo ji.

Teisingai. Heter atsisėdo šalia jos. Grindys buvo nelygios.

- Ir kaip tau atrodo? - jau aiškiai paklausė Nata.

- Kas kaip atrodo?

Heter prispaudė kelius prie krūtinės. Norėjosi, kad šviesos kūgis būtų didesnis ir stipresnis.

Viskas aplink jo siaurą spindulį
tebuvo keisti šešėliai tamsoje.
Net ir Dodžas, nusukęs veidą
nuo šviesos. Šioje tamsoje jis
galėjo būti bet kas.

- Nežinau. Viskas. Teisėjai.

Kas visa tai planuoja?

Heter abiem rankom paėmė
iš jos maišelio porą traškučių.
Įsidėjo po vieną į burną.

Nerašyta taisyklė reikalavo
nespėlioti, kas yra teisėjai.

- Noriu žinoti, kaip viskas

prasadėjo, – pasakė ji. – Ir kodėl mes tokie išprotėję, kad dalyvaujame šitame žaidime, – pajuokavo Heter, bet nuskambėjo nemaloniai.

Dodžas priėjęs vėl atsisėdo šalia Natali.

– O kaip tu, Dodžai? – paklausė Heter. – Kodėl tu sutikai žaisti?

Dodžas pakėlė galvą. Jo veidas buvo tarsi kaukė su tamsuojančiomis įdubomis, ir

staiga Heter prisiminė, kaip vieną vasarą ji stovyklavo su skautėmis ir vakarais prie laužo jos pasakodavo istorijas apie vaiduoklius. Jos švysčiodavo žibintuvėliais, ir jų šviesos paliesti veidai tapdavo tokie baisūs, jog visos stovyklautojos išibailindavo.

Jai pasirodė, kad jis šyptelėjo.

- Dėl keršto.

Nata ėmė juoktis.

- Dėl keršto? - pakartojo.

Heter suprato, jog jai

nepasigirdo.

- Nata, - sudraudė ji draugę.

Nata, matyt, prisiminė jo

seserį, nes iškart liovėsi juoktis.

Dodžas pažvelgė į Heter. Ji

greit nusuko akis. Vadinasi, dėl

to, kas atsitiko, jis kaltina

Henrahaną. Staiga jai pasidarė

šalta. Žodis „kerštas“ buvo toks

baisus: tiesus ir aštrus tarsi

peilis.

Lyg atspėjęs jos mintis,
Dodžas nusišypsojo.

- Aš tik noriu įveikti Rėjų,
daugiau nieko, - nerūpestingai
tarė ir atėmė iš Natos
traškučius. Heter iškart
pasijuto geriau.

Kurį laiką jie bandė lošti
kortomis, tačiau net ir tokiam
užsiėmimui buvo per tamsu, vis
reikėjo pasišviesti žibintuvėliu.
Nata norėjo išmokti kokio
triuko, bet Dodžas nesutiko

rodyti. Retkarčiais koridoriuje
nuaidėdavo balsai ar žingsniai ir
Heter įsitempdavo pamaniusi,
jog pagaliau prasideda tikrieji
išbandymai – juos užpuls
vaiduoklių hologramos arba
kaukėtos figūros. Bet nieko
neįvyko. Niekas neketino jų
gąsdinti.

Po kiek laiko Heter pajuto
nuovargį. Susuko savo minkštą
kelioninį krepšį ir atsigulusi
pasidėjo po galva. Klausėsi

tylaus Dodžo ir Natos
pašnekesio – jie ginčijosi, kas
laimėtų grumtynes, ryklys ar
lokys, Dodžas tvirtino, kad
nulemtų aplinka...

...Paskui jie kalbėjosi apie
šunis, ir Heter išvydo baisias
akis (gal tigrų?), didumo sulig
automobilio žibintais,
spoksančias į ją iš tamsos. Ji
norėjo surikti, kad jų tyko
pabaisa...

Išsižiojo šaukti, bet riksmą

nuslopino burną užliejusi tamsa
ir ji užmigo.

Dodžas

Dodžas sapnavo, kaip juodu su Deina Čikagoje, o gal Kolambuse, važinėjosi karusele. Tačiau sapne augo palmės ir žmogus iš spalvoto vežimaičio pardavinėjo ant grotelių keptą mėsą. Deina sėdėjo priešais jį, jos plaukai plakė jam veidą.

Karusele supo minia
reikalaujančių, piktai
šnairuojančių ir kažką
šaukiančių žmonių.

Jis žinojo turįs būti laimingas,
smagus, bet taip nesijautė. Buvo
per karšta. Be to, Deinos
plaukai lindo į burną, dusino. Iš
mėsos vežimėlio sklido smarvė.
Degėsių. Ir virto dūmų debesys.

Dūmai!

Pabudęs Dodžas staigiai
atsisėdo. Buvo užmigęs tiesiai

ant grindų, įsikniaubęs į šaltą lentą. Neįsivaizdavo, kelinta gali būti valanda. Tamsoje dūlavo Heter ir Nata, jis girdėjo jų lygų alsavimą. Akimirką apsnūdusiam Dodžui pasirodė, jog jos yra slibiniukai.

Ir tada suprato kodėl:

kambarys buvo pilnas dūmų. Jie skverbėsi pro durų apačią.

Jis atsistojo, bet prisiminęs, jog dūmai kyla aukštyn, atsiklaupė. Visame name aidėjo

rikšmai, dundėjo žingsniai.

Pernelyg lengva, prisiminė jis Heter žodžius. Žinoma. Liepos ketvirtąją susprogdintos petardos, laimės žaidėjas, kuris ilgiausiai išbus name...

Gaisras. Namas užsidegė.

Jis smarkiai papurtė mergaites nežiūrėdamas, už kurios vietos.

- Pabuskit, pabuskit!

Natali atsisėdo trindamasi akis ir iškart užsikosėjo.

- Kas čia...

- Gaisras, - trumpai atsakė jis. - Susilenkit, dūmai kyla aukštyn.

Sujudėjo ir Heter. Jis nušliaužė prie durų. Jokios abejonės: žiurkės bėga iš skęstančio laivo. Visur skardėjo balsai, trinksėjo durys. Vadinasi, gaisras apėmęs visą namą. Kitaip niekas nebūtų norėjęs iškart sprukti.

Jis palietė durų rankeną.

Buvo šilta, bet dar neįkaitusi.

- Nata? Dodžai? Kas čia darosi? - isteriškai šaukė pabudusi Heter. - Iš kur tiek dūmų?

- Gaisras, - stebėtinai ramiu balsu atsakė jai Natali.

Laikas nešti kudašių. Kol gaisras jų nepasiekė. Netikėtai jis prisiminė fizinio pamoką Kolumbijos apygardoje, o gal Ričmonde, kai mokiniai mokėsi, kaip elgtis kilus gaisrui: visi

turėjo griūti ir voliotis ant kojų
prakaitu pradvisusio linoleumo.
Jau tada suprato, kaip tai kvaila.
Tarsi voliodamasis nepavirsi
ugnies kamuoliu.

Jis griebė už rankenos ir
pasuko – nieko. Pabandė dar
kartą. Nieko. Net pamanė, gal
jis kartais tebemiega ir
sapnuoja košmarą, kai bėgi bėgi
ir niekur nepabėgi, arba daužai
priešą, o jo fizionomijoje nė
ženkle. Nuo trečio bandymo

rankena nutrūko. Ir pirmą kartą per visą šį žaidimą jis pajuto, kaip krūtinėje kyla panika, šliaužia gerkle aukštyn.

- Kas yra? - beveik suriko Heter. - Atidaryk duris, Dodžai.

- Negaliu. - Jam nutirpo rankos ir kojos. Panika gniaužė plaučius, trūko oro. Ne. Dūmai troškino. Jau tirštesni. Jis atitoko. Įkišęs pirštą į durų rankenos skylę ėmė krapštyti, tačiau pajuto tik šaltą metalą.

Apimtas nevilties petimi trenkė į duris. – Užsikirto.

– Kaip suprast „užsikirto“?

Heter norėjo dar kažką sakyti, bet užspringusi ėmė kosėti. Dodžas atsisukęs parpuolė ir prišliaužė prie jų.

– Palaukit, duokit pagalvoti.

Jis prisidengė burną rankove. Balsai ir žingsniai nutilo. Ar jau visi išbėgo? Jis girdėjo tik gaisro triukšmą: duslų senos medienos traškėjimą ir poškėjimą, kaip

ugnis ryja dešimtmečių
trūnėsius.

Heter krapštėsi su telefonu.

- Ką darai? - Nata bandė jį
atimti. - Taisyklės sako, kad
negalima šauktis pa...

- Taisyklės? - pertraukė ją
Heter. - Tau galvoj negerai? - Ji
įtūžusi spaudė mygtukus. Veidas
buvo iškreiptas, panašus į
pradėjusią tižti vaškinę kaukę. Ji
išleido kažkokį piktą garsą, tarsi
kimiai sukūkčiojo. - Neveikia.

Galvok, galvok. Panikos migloje Dodžas bandė prasiskinti minčių taką. Tikslas, jam reikia tikslo. Giliai širdyje jautė, kad jo pareiga – išgelbėti mergaites, kaip pirma buvo jo pareiga žiūrėti, kad nieko blogo neatsitiktų Deinai, jo Deina, jo vienintelei seseriai ir geriausiai draugei. Jam nevalia antrą kartą apvilti pasitikėjimo. Nesvarbu, kas bus pačiam.

Langas per aukštai, jis

niekaip nepasieks. Ir toks
siauras... Bet gal galētu pakelti
Natali... Ji, ko gera, pralīstu. O
tada? Gal ir Heter
prasispraustu, nors vargu.

- Nata, atēik. - Jis atsistojō.
Oras buvo tirštās ir tarsi rupus.
Ir īkaitēs. - Turēsī išlīsti pro
langā.

Nata išpūtē akis.

- Negaliu jūsu palikti.

- Turēsī. Eik. Pasiimk

telefonā. Iškviesk pagalbā. -

Dodžas viena ranka atsirėmė į sieną. Jam jau svaigo galva. – Kito kelio nėra.

Dodžas dar pamatė, kaip ji linktelėjo. Jai atsistojus užuodė jos prakaitą. Vieną beprotišką akimirką panūdo ją apkabinti ir nuraminti, kad viskas bus gerai. Bet nebuvo kada. Galvoje tvykstelėjo Deinos vaizdas, jos sumaitotas automobilis, jos kojos, pamažu vystančios ir vis labiau panašėjančios į blyškius

bulvių daigus.

Jis kaltas.

Dodžas pasilenkęs stvėrė

Natą per liemenį, padėjo užlipti
ant pečių. Netyčia koja
pataikiusi į krūtinę vos jo
neapvertė. Jam buvo silpna.
Prakeikti dūmai. Bet vargais
negalais išsilaikė ant kojų.

- Langas! - aiktelėjo Nata.

Ir Heter kažkaip susigaudė,
ką daryti. Sugraibiusi pirma
pastebėtą veržliaraktį padavė

Natai. Nata užsimojo. Sužvango stiklai. Į kambarį plūstelėjo oro gūsis ir kone tą pačią akimirką kažkas užtelėjo koridoriuje: už durų ugnis, pajutusi šviežią oro srautą, metėsi artyn, kaip vandenyno banga – į krantą. Pro durų apačią veržėsi juodi dūmai.

– Šok! – riktelėjo Dodžas.

Pajuto, kaip Nata atsispyrė nuo jo galvos ir išlindo laukan.

Jis vėl parklupo. Beveik nieko neižiūrėjo.

- Dabar tu, - pasakė Heter.

- Aš nepralįsiu, - sušnibždėjo ji, bet jis išgirdo. Ir apsidžiaugė. Iš tikrųjų nemanė, kad įstengtų ją pakelti. Jam sukosi galva.

- Gulkis, - liepė nesavu balsu.

Ji prisiplojo prie grindų. Jis irgi atsigulė, patenkintas, kad nieko nebereikia daryti. Iškelus Natą neliko jėgų. Jam pasivaideno, jog dūmai virsta antklode, kuri užkloja jį ir liepia miegoti...

Jis vėl pasijuto sėdįs

karuselėje. Tačiau dabar
žiūrovai klykė. Ir pradėjo lyti.
Jis norėjo nulipti... karuselė
sukosi vis greičiau... virš galvos
ratu skriejo šviesos...

Sukasi šviesos, šaukia balsai.
Kaukia sirenos.

Dangus.

Oras.

Kažkas – gal mama – sako:

– Tau jau niekas negresia,
sūneli. Viskas bus gerai.

Liepos 9, šeštadienis

Heter

Pabudusi Heter iš karto suvokė esanti ligoninėje. Net pikta pasidarė, nes filmuose žmonės visada apduję, nieko nesusigaudydami klausinėja, kur jie ir kas atsitiko. Tačiau čia nekilo jokių abejonių: kambarys kvėpėjo dezinfekavimo

priemonėmis ir švaria balta patalyne, pypsėjo medicinos aparatai. Buvo netgi malonu – šiugžda švarus patalas, nešūkauja motina su Bou, oras nedvokia alkoholiu. Seniai taip kietai nemiegojo ir dabar kelias minutes gulėjo užsimerkusi ir giliai alsuodama.

Tada tyliai, ramiai prabilo Bišopas:

– Liaukis, Heter. Žinome, kad apsimeti. Matau, kaip virpčioja

vokai.

Heter atsimerkė. Krūtineę užliejo džiaugsmas. Bišopas sėdi šalia ant kėdės, užsikvempęs ant lovos krašto, vos neįlipęs į patalą. Ir Nata buvo – užvertomis akimis.

– Heter, – vėl sukūkčiojo ji. – O Dieve, Heter... Aš taip išsigandau.

– Labas, Nata, – sumurmėjo Heter per Natos plaukus, užkritusius jai ant burnos ir

dvelkiančius muilu. Matyt, iš po
dušo.

- Neuždusink jos, Nata, -
tarė Bišopas.

Nata atsitraukė
tebešniurkščiodama, bet Heter
rankos nepaleido lyg bijodama,
kad ši nenuplauktų tolyn.
Bišopas šypsojosi, bet jo veidas
buvo baltas kaip drobė,
paakiuose - juodi ratilai. Galbūt,
pamanė Heter, jis visą naktį
prasėdėjo prie jos lovos

bijodamas, kad ji nemirtų. Ši mintis jai patiko.

Heter nematė reikalo klausti, kas atsitiko. Ir taip aišku. Nata kažkaip prisišaukė pagalbą ir nualpusi Heter buvo išvežta į ligoninę. Todėl paklausė ko kito:

- Ar Dodžas sveikas? Kur jis?

- Namie. Atsikėlė prieš kelias valandas ir išėjo. Jam nieko nėra, - išbėrė naujienas Nata. -
Daktaras sakė, ir tu pasveiksi.

- Tu laimėjai šitą rungtį, -

abejingu veidu pranešė Bišopas.

Nata pašnairavo į jį.

Heter vėl giliai įkvėpė. Ir pajuto, kaip nudiegė tarp šonkaulių.

- Ar mano mama žino? - paklausė.

Nata su Bišopu susižvelgė.

- Ji buvo čia, - atsakė

Bišopas. Heter pajuto, kaip krūtinę vėl kažkas suspaudė.

„Buvo čia“ - vadinasi, jau nėra.

Žinoma. - Ir Lilė, - paskubom

aiškino jis. – Ji norėjo pasilikti.
Ėmė isteriškai...

– Viskas gerai, – pertraukė jį
Heter. Bišopas tebežiūrėjo į ją
keistai, lyg kas būtų sugrūdęs
jam į burną saują „Sour Patch
Kids“ saldainių. Jai dingtelėjo,
jog ji, ko gera, bjauriai atrodo ir
šlykščiai dvokia. Pajuto, kaip
kaista skruostai. Puiku. Kaip
tikra baidyklė.

– Kas yra? – paklausė
stengdamasi tiesiai į juos

neiškvēpti. – Kas atsitiko?

– Paklausyk, Heter, naktį kai kas įvyko ir tu...

Atsivėrė durys ir įėjo ponia Veles, vos išlaikydama du puodelius kavos ir plėvele aptrauktą sumuštinį, matyt, iš kavinukės. Iš paskos žengė ponas Velesas, nešinas Natos kelioniniu krepšiu.

– Heter! – pradžiugo ponia Veles. – Jau atbudai.

– Aš pasakiau mamai su

tėčiu, – kažkodėl uždususi be reikalo paaiškino Nata.

– Viskas gerai, – pakartojo Heter.

Širdyje buvo patenkinta, kad atėjo ponai Velesai. Staiga išsigando, kad nepravirktų. Pono Veleso plaukai styrojo kaip ežio spygliai, vienas smėlinių kelnių kelis buvo žolėtas, ponias Veles vilkėjo vieną savo pastelinių spalvų megztuką, ir abu žiūrėjo į Heter taip, lyg ji

būtų prisikėlusi iš mirusiųjų. Gal taip ir buvo. Pirmą kartą ji suprato, iš tikrųjų *suprato*, kaip arti buvo mirtis. Tramdydama ašaras skubiai nurijo seilę.

- Kaip jautiesi, mieloji?

Ponia Veles, padėjusi kavą su sumuštiniu ant staliuko, prisėdo ant lovos krašto. Paglostė Heter plaukus, ir ji akimirką įsivaizdavo, kad ponia Veles – jos tikroji motina.

- Žinokite, gerai...

Heter bandē nusišypsoti, bet nepavyko.

- Liepiau tēčiui kai ką atvežti, - pasakē Nata. Ponia Veles kilstelējo krepšį, ir Heter toptelējo, jog savo krepšį ji prarado - paliko Greibilų name. Turbūt virtęs pelenais. - Žurnalų. Ir tą pūkuotą pledą iš rūsio.

Iš Natos tono galėjai suprasti, kad Heter liks ligoninėje.

- Aš tikrai gerai jaučiuosi. -

Ir tai įrodydama pasikėlė
lovoje. - Galiu važiuoti namo.

- Doktorai turi įsitikinti, ar
nepažeisti vidaus organai, -
paaiškino ponis Veles. - Tai gali
užtrukti.

- Nesijaudink, Heter, -
ramiai tarė Bišopas, imdamas
jai už rankos. Ją nustebino, koks
švelnus jo prisilietimas. Pajuto,
kaip iš jo pirštų į jos kūną
palengva srūva šiluma. - Aš

pabūsiu su tavimi.

Aš tave myliu, staiga išsoko jos galvoje žodžiai, bet, kaip pirma norą verkti, šį impulsą ji nuslopino.

- Ir aš, - pareiškė Nata.

- Heter reikia poilsio, - priminė ponia Veles tebesišypsodama, bet akių kamuščiuose susimetė rūpesčio raukšlelės. - Brangioji, ar prisimeni nakties įvykius?

Heter įsitempė. Nežinojo,

kiek galima sakyti. Pažvelgė į Bišopą ir Natą, tačiau jie sėdėjo nuleidę akis.

- Šiek tiek, - atsargiai atsakė ji.

Ponia Veles tebežiūrėjo į ją taip įdėmiai, lyg būtų bijojusi, kad Heter staiga nepradėtų byrėti ar jai iš akių nepasipiltų kraujas.

- Ar gali apie tai pasikalbėti, o gal norėtum vėliau?

Heter apėmė silpnumas.

Kodėl Bišopas su Nata nežiūri į ją?

- Ką reiškia „apie tai pasikalbėti“?

- Čia yra policija, - išpoškino Bišopas. - Mes bandėme tau pasakyti.

- Nesuprantu, - tarė Heter.

- Jie mano, kad gaisras nebuvo atsitiktinis, - paaiškino Bišopas. Heter atrodė, jog žvilgsniu jis bando jai kažką pasakyti, bet ji per kvaila

suprasti. – Kad kažkas tyčia padegė tą namą.

– Tačiau gaisras kilo netyčia, – pabrėžė Nata.

– Dieve mano, liaukitės abudu, – neteko kantrybės poniam Veles. Heter nustebo iš jos lūpų išgirdusi „Dieve“. – Gana.

Niekam nebus geriau, kad meluojat. Viskas įvyko dėl to žaidimo... Panika ar kaip ją vadinate. Neapsimeskite, jog yra kitaip. Policija žino. Dievaži,

tikėjausi ko kito. Ypač iš tavęs,
Bišopai.

Bišopas žioptelėjo ir vėl
susičiaupė. Gal norėjo
pasiteisinti, pamanė Heter.
Tačiau tai būtų reiškę išduoti
Heter ir Natą. Ji pajuto
baisiausią gėdą. Panika... Čia,
šioje švarioje baltoje palatoje,
išstartas garsiai, šis žodis
nuskambėjo siaubingai.

- Heter, turėsi pasakyti jiems
tiesą, - jau švelniau tarė ponias

Veles. – Viską, ką žinai.

Heter suėmė baimė.

– Bet kad aš nieko nežinau, – išlemeno ji. Ištraukė pirštus iš Bišopo rankos, nes ėmė prakaituoti delnas. – Kodėl jie nori kalbėtis su manimi? Aš nieko nepadariau.

– Heter, vienas žmogus žuvo, – paaiškino ponias Veles. – Padėtis rimta.

– Ką? – paklausė Heter, pamaniusi, kad blogai išgirdo.

Ponia Veles nustebo.

- Maniau, jog žinai. - Ji
atsisuko į Natą. - Tikrai maniau,
kad jai papasakojai.

Nata tylėjo. Heter lėtai
atsigręžė į Bišopą.

- Kas?

- Mažasis Bilas Kelis, -
atsakė Bišopas. Vėl bandė
paimti jai už rankos, bet ji
atitraukė ją.

Heter nepajėgė išstarti
žodžio. Paskutinį kartą Mažąjį

Bilą Kelį ji matė autobusų stotelėje, kur jis sėdėdamas iš delno lesino balandžius. Kai ji nusišypsojo, jis linksmai pamojo ir pasisveikino: „Labas, Kriste!“ Heter neturėjo supratimo, kas ta Kristė. Ir Mažojų Bilo Kelio beveik nepažinojo: jis buvo už ją vyresnis, kelerius metus tarnavęs kariuomenėje.

– Aš ne... – ištarė Heter.

Ponai Velesai ištempė ausis. – Bet jo nebuvo...

- Jis buvo rūsyje, - pasakė Bišopas. - Niekas nežinojo. Ir tu negalėjai žinoti.

Heter užsimerkė. Po vokais pasipylė fejerverkai. Petardos. Gaisras. Dūmai tamsoje. Ji atsimerkė.

Ponas Velesas buvo išėjęs į koridorių. Durys liko praviros. Ji išgirdo murmesį, kažkieno batų čiukšėjimą per plyteles.

Jis įkišo galvą į palatą. Ir beveik atsiprašydamas tarė:

- Heter, atējo policija.

Laikas.

Dodžas

- Gal galima vandens?

Iš tikrųjų Dodžas nenorėjo gerti, bet jam reikėjo šiek tiek pasėdėti, atsigauti ir apsidairyti.

- Žinoma. - Policininkas, kuris pasitiko Dodžą ir atvedė į mažytį belangį kabinetą, - jo vardo kortelėje buvo parašyta

PAREIGŪNAS SADOVSKIS, –
nesiliovė šypsotis, tarsi būtū
mokytojas, o Dodžas – jo
mylimiausias mokinyš. – Tik
gražiai pasėdėk, aš tuoj grīšiu.

Dodžas sėdėjo nē
nekrustelėdamas – o jeigu kas
nors stebi... Nereikėjo nē
galvos pasukti, kad pamatytū
visą kabineto turtą: rašomąjį
stalą, apkrautą bylų aplankais,
lentynas su popierių šūsnimis,
prieštvaninį telefono aparatą

ištrauktu iš kištuko lizdo laidu,
riebių išsišiepusių kūdikių
nuotraukas, stalinį ventiliatorių.
Gerai, pamanė jis, kad
Sadovskis jo nenusivedė į kvotos
kambarį.

Sadovskis kaipmat grįžo
nešinas plastikiniu indeliu
vandens. Atlikęs draugiškumo
misiją.

– Na kaip, patogų? Vanduo
bus gerai? O gal nori limonado
ar ko?

- Oi ne, užteks vandens.

Dodžas gurkštelėjo ir vos nepaspringo - vanduo buvo šiltas kaip myžalai.

Sadovskis arba nepastebėjo, arba apsimetė nepastebėjęs.

- Tikrai smagu, kad nutarei ateiti ir su mumis pasikalbėti. Denas, taip?

- Dodžas. Dodžas Meisonas.

Sadovskis atsisėdo už stalo. Apsimesdamas labai užsiėmęs ėmė sklaidyti kažkokius

popierius, paskui, išsišiepęs kaip idiotas, pasukiojo tušinuką, atsilošė kėdėje. Taip paprastai, kasdieniškai. Tačiau Dodžas pastebėjo, kad priešais jį guli lapelis, kuriame užrašyta jo, Dodžo, pavardė.

– Gerai. Tvarka. Dodžas.

Sunku pamiršti tokį vardą.

Taigi, Dodžai, kuo galiu padėti?

Dodžas nė akimirką nepatikėjo kaimo kvailelį vaidinančiu policininku.

Pareigūno Sadovskio akys buvo primerktos ir akylos.

Žandikaulis taisyklingo trikampio formos. Prireikus jis taps tikru šunsnukiu.

- Atėjau pasikalbėti apie gaisrą, - pasakė Dodžas. - Pamaniau, kad vis tiek norėsite mane apklausti.

Prieš dvi dienas Dodžas pabudo ligoninėje. Dvi dienas laukė, kada į duris pasibels policininkai ir ims tardyti. Tas

laukimas ir nerimas buvo blogiau už viską. Todėl šį rytą tvirtai apsisprendė ilgiau nebelaukti.

- Tu tas jaunuolis, kuris šeštadienio rytą išėjo iš ligoninės? - Teisingai. Tarsi jis būtų pamiršęs. - Mes nespėjome pasikalbėti. Kodėl taip skubiai pabėgai?

- Mano seseriai... reikalinga pagalba.

Per vėlai susigriebė, kad

sesers nereikėjo minėti. Tai tik nuves pavoju pėdsaku.

Bet Sadovskis iškart suklušo.

- Kokia pagalba?

- Ji invalido vežimėlyje, - nenoromis atsakė Dodžas.

Nekentė garsiai tarti šių žodžių.

Garsiai tariami jie atrodydavo tikroviškesni ir neatšaukiami.

Sadovskis užjaučiamai sulinksėjo.

- Na taip. Prieš porą metų pakliuvo į automobilio avariją,

tiesa?

Velnias. Taigi kaimo kvailelio kaukė tebuvo triukas. Sadovskis atliko namų darbus.

- Aha, - burbtelejo Dodžas.

Manė, kad Sadovskis daugiau apie tai klausinės, tačiau tas tik sumurmėjo:

- Kaip gaila.

Dodžas pasijuto ramiau.

Gurkštelejo vandens. Džiaugėsi atėjęs. Tai, kad pats atėjo, turbūt rodė jo pasitikėjimą

savimi. Jis ir jautē pasitikējimā.

- Dodžai, ar teko girdēti apie Panikos žaidimā? - staiga paklausē Sadovskis.

Dodžas apsidžiaugē spējēs nuryti gurkšņi, nes būtu užspringēs. Jis gūžtelējo.

- Nežinau. Šiame mieste neturiu daug draugu.

- Bet keletā turi, - pasakē Sadovskis. Dodžas nesuprato, kur jis suka. Pareigūnas vēl dirstelējo ī savo užrašus. -

Heter Nil. Natali Veles. Kas
nors tave tikriausiai pakvietė į
tą vakarėlį.

Mat po miestą sklido gandas
apie vakarėlį Greibilo namuose.
Būrys vaikigalių susirinko
parūkyti žolės, pagerti,
pasigąsdinti. Ir tada – neatsargi
žiežirba. Nelaimingas
atsitikimas. Šitaip kilusiu gaisru
negalėjo būti apkaltintas joks
konkretus žmogus.

Dodžas, aišku, žinojo, jog visa

tai nesąmonė. Kažkas namą padegė tyčia. Tokia rungtis buvo numatyta.

- Na taip, bet jos nėra mano *draugės*.

Dodžas pajuto, kad rausta. Neaišku, ar neįklius meluodamas.

Sadovskis neaiškiai kostelėjo, Dodžas nežinojo, kaip suprasti tą garsą.

- Kodėl tau visko nepapasakojus? Savais žodžiais,

neskubant.

Dodžas ģmē pasakoti;
kalbējo neskubēdamas, kad
nesusipainiotu, bet ne per daug
lētai, kad neatrodytu, jog
nervinasi. Sadovskiui pasakē
buvēs pakviestas Heter;
girdējēš, kad būsianti alaus
statinaitē, bet nuvykus
paaiškējo, jog nieko gero, išvis
beveik nēra jokio gērimo. Bent
jis tikrai negērēš. (Pasveikino
save sugalvojus tokiā

pasakaitę – dabar tikrai nebus už nieką suimtas, ir taškas.)

– Tai kodėl tasai kambarys buvo užrakintas? – tik sykį pertraukė Sadovskis jo pasakojimą.

– Ką? – apstulbo Dodžas.

Sadovskis apsimetė žvilgtelėjęs į užrašus.

– Ugniagesiai turėjo išlaužti duris, kad išgelbėtų tave ir tą mergaitę... Heter. Kodėl nuėjote kažkur kitur, jeigu

vakarėlis vyko ne ten?

Dodžas laikė rankas ant kelių. Nė nemirktelėjęs atsakė:

- Sakiau, vakarėlis buvo išvėsesęs. Be to, lyg ir tikėjausi... - nutęsė jis, kilstelėdamas antakius.

Sadovskis suprato.

- Aa, aišku. Pasakok toliau.

Daugiau nelabai buvo ko pasakoti. Dodžas paaiškino jam tikriausiai užmigęs šalia Heter. Kai pabudęs, išgirdęs bėgant

žmones ir užuodęs dūmus.
Natos neminėjo. Jei nebus
paklaustas, nėra reikalo
aiškinti, iš kur ji žinojo, kad
ugniagesiai turi važiuoti prie
užpakalinės namo dalies.

Dodžui baigus pasakoti, kurią
laiką abu sėdėjo tylėdami.
Sadovskis neva susimąstęs
kažką braižinėjo, tačiau Dodžas
suprato, jog tai irgi vaidyba. Jis
viską girdėjo.

Pagaliau pareigūnas atsiduso,

padėjo tušinuką, pasitrynė akis.

- Liūdnas reikalas, Dodžai.

Liūdnas reikalas.

Dodžui nieko nesakant,

Sadovskis vėl prabilo:

- Bilas Kelis buvo... yra

draugas. Jis tarnavo policijoje.

Mažasis Kelis kariavo Irake. Ar

aišku, ką noriu pasakyti?

- Ne visai, - atsakė Dodžas.

Sadovskis įsmeigė į jį akis.

- Noriu pasakyti, kad mes

išsiaiškinsime, kas iš tikrųjų

įvyko tą naktį. Ir jeigu
sužinosime, jog tai tyčinis
padegimas... – Jis papurtė
galvą. – Jo mirtis bus prilyginta
žmogžudystei, Dodžai.

Dodžui perdžiūvo gerklė, bet
jis prisivertė nenusukti akių.

– Tai buvo nelaimingas
atsitikimas, – tarė jis. – Bloga
vieta, blogas laikas.

Sadovskis šyptelėjo, bet
nelinksmi.

– Tikiuosi.

Dodžas nutarė pareiti namo pėsčias. Nebeturėjo cigarečių ir buvo be nuotaikos. Jau nebuvo toks įsitikinęs, kad gerai padarė eidamas į policiją. Sadovskis taip į jį žiūrėjo, jog jam pasirodė – policija įtaria, kad *jis* ir sukėlė prakeiktąjį gaisrą.

O padegė namą teisėjai, nors ir kas jie būtų, – kas gi daugiau... Bet kuris dalyvių galėjo prasideklaruoti apie žaidimą, ir jis būtų nutrauktas.

Jeigu Panika baigtųsi...

Dodžas neturėjo jokių kitų planų, tik laimėti Paniką – Dvikovos finale ne vien sumušti Rėjų, bet ir pasistengti, kad pergalė būtų žiauri, kruvina. Apie savo gyvenimą po tos dienos jis nė karto nepagalvojo. Gal bus suimtas. Gal pats išlėks į orą kartu su liepsnų kamuoliu. Jam vienodai.

Deina, jo Deina, sutriuškinta, sužlugdyta visam gyvenimui, ir

kas nors turi už tai sumokėti.

Tačiau dabar pirmą kartą jį apėmė baimė, kad žaidimas tikrai gali būti nutrauktas ir iš jo atimta galimybė atkeršyti. Tada jis turėtų toliau gyventi su naująja Deina į bulvių daigus panašiomis kojomis, gyventi žinodamas, kad neįstengė jos išgelbėti. Gyventi žinodamas, kad Rėjus ir Lukas laimingi žygiuoja per pasaulį kvėpuodami, juokdamiesi ir

turbūt spjaudami ant kitų
žmonių gyvenimų.

O tai neįmanoma.

Neįsivaizduojama.

Kepino aukštai pakilusi saulė.

Viską surakino jos akinanti
šviesa. Burnoje jautė nemalonų
skonį: šiandien jis dar nevalgęs.

Patikrino telefoną, ar
neskambino Nata, – nieko.

Juodu kalbėjosi užvakar.

Pokalbis buvo nesklandus, su
pauzėmis. Pagaliau Nata

pasakė, jog tėtis ją šaukia į
apačią, daugiau negalinti
šnekėti, ir jis suprato ją
meluojant.

Dodžas apėjo apie Dot
užkandinę nejučia žiūrėdamas,
ar per murzinus langų stiklus
nepamatys motinos. Bet saulė
visus viduje pavertė šešėliais.

Namuose jis išgirdo
kvatojant. Suėmęs durų rankeną
stabtelėjo. Jei mama namie, jis
abejojo, ar atlaikys. Jam grįžus

iš ligoninės, ji puolė į isteriją, maždaug kas penkias sekundes išvertusi akis kamantinėja, kaip jis jaučiasi, ko gera, įtaria, kad net šlapindamasis gali mirti. Be to, užkandinėje visi žino apie Mažojo Kelio mirtį, tad ji, jeigu netardydamo jo, ar neturįs karščio, tarkšdavo apie šią tragediją.

Bet jis vėl išgirdo kvatojant ir suprato, kad juokas Deinos, ne mamos.

Ji sėdėjo ant sofos pledu
apsiklojusi kojas. Rikis –
sulankstomajame krėsle
priešais ją. Ant kavos stalelio
tarp jų buvo šachmatų lenta.
Dodžui įėjus juodu skyrė vos keli
coliai.

– Ne ne, – juokdamasi sakė
ji. – Žirgas eina įstrižai.

– Įst-ri-žai, – pakartojo Rikis
baisia tartimi ir nukirto Deinos
pėstininką.

– Ne tavo eilė!

Ji pagriebė savo pėstininką ir kvatodama vėl pastatė į vietą.

Dodžas kostelėjo. Deina pakėlė akis.

- Dodžas! - šūktelėjo ji. Abu su Rikiu šiek tiek atsitraukė vienas nuo kito.

- Labas.

Jis nesuprato, ko jie atrodo tokie prasikaltę. Taip pat nesuprato, ko pats taip nesmagiai jaučiasi, - lyg būtų jiems pertraukęs ne šachmatų

partiją, o kažką daug svarbesnio.

- Aš tik mokiau Rikį žaisti, - teisinosi Deina. Jos skruostai degė, akys žibėjo. Atrodė kur kas sveikesnė, gražesnė nei kada nors. Dodžui net pasirodė, kad ji gal pasidažiusi.

Staiga jį suėmė pyktis. Jis dėl jos rizikuoja, vos nežūva, o ji namie su Rikiu žaidžia šachmatais ant marmurinio stalelio, kurį mama nupirko

Dodžui per vienuoliką
gimtadienį ir kurį jis tampėsi
visur, kur tik jie persikeldavo.
Lyg jai būtų vis viena. Lyg jis ne
dėl jos dalyvauja Panikoje.

- Nori pažaisti, Dodžai? -
paklausė ji. Bet jis matė, jog ji
tik šiaip paklausė. Pirmą kartą
Dodžas labai įdėmiai pasižiūrėjo
į Rikį. Nejaugi jis rimtai ketina
vesti Deina? Jam turbūt
dvidešimt vieni, daugiausia -
dvidešimt dveji metai.

Deina niekada už jo netekėtų. Dieve, juk tas vyrukas net nešneka angliškai. Ir būtų Dodžui pasakiusi, jeigu Rikis jai patiktų. Visada Dodžui viską pasisakydavo.

- Aš tik užėjau atsigerti, - burbtelejo Dodžas. - Ir vėl išeinu.

Virtuvėje jis prisileido stiklinę vandens ir gėrė neužsukęs čiaupo, kad teškantis vanduo užgožtų pokalbį gretimame

kambaryje. Ir apie ką, po velnių, jie šnekasi? Kas tarp jų bendra? Jam užsukus vandenį, pašnekesys staiga nutilo. Siaubas. Dodžas pasijuto savo namuose kaip įsibrovėlis. Išėjo neatsisveikinęs. Vos uždarė duris, vėl išgirdo juoką.

Patikrino telefoną. Pagaliau sulaukė žinutės iš Heter. Prieš kiek laiko buvo jai parašęs: *Gal ką girdėjai?*

Jos atsakas buvo trumpas:

Žaidimas baigtas.

Dodžas pajuto, kaip gerkle kyla šleikštulio banga. Ir iškart suprato, ką turi daryti. Prieš dvejus metus, kai Deina tebegulėjo ligoninėje ir kurią laiką atrodė nepabusianti, Dodžas kartą nuėjo į Henrahano namus. Šiaip jis pakildavo nuo kėdės prie jos lovos tik užsinorėjęs į tualetą, parūkyti automobilių aikštelėje ar atsinešti kavos iš kavinukės.

Galų gale mama prikalbino jį
važiuoti namo ir nors kiek
pailsėti.

Jis parvažiavo namo, bet ne
ilsėtis. Užsuko tik pasiimti iš
virtuvės mėsininko peilio ir
beisbolo lazdos, taip pat senų
slidininko pirštinių, kiek jam
žinoma, niekieno nemūvėtų.

Sėdęs ant dviračio, tamsoje,
apkvaitęs nuo karščio, miego
stygiaus ir smaugiančio pykčio,
Rėjaus ir Luko namus rado ne iš

karto. Bet pagaliau rado:
dviaukštį, skendintį tamsoje
pastatą, kuris prieš kokį šimtą
metų gal ir būtų atrodęs gražus.

Dabar namas atrodė kaip
nevilties sugniuždytas žmogus:
susmukęs, liūdnas, įlinkęs per
vidurį. Dodžas net pajuto
gailestį. Pagalvojo apie savo
butuką už Dot užkandinės: kaip
mama ant palangių pristatydavo
stiklainių su narcizais ir
kiekvieną sekmadienį kalkėmis

baltindavo sienas.

Paskui prisiminė ko atėjęs.
Dviratį palikęs kelkraštyje,
užsimovė pirštines, iš krepšio
išsiėmė beisbolo lazda ir peilį.

Stovėjo įsakinėdamas kojoms
judėti. Spyris į duris, viduje
riksmas. Tamsoje žybteli peilis,
ore sušvilpia lazda. Jam reikėjo
Luko, tik Luko.

Darbas lengvas. Ir greitas.

Tačiau neįstengė. Stypsojo
ten, regis, kelias valandas

nutirpusiomis kojomis, be jokios naudos, kol išsigando išvis nepajėgsiąs žengti žingsnio, – taip amžinai ir liksiąs suakmenėjęs šioje tamsoje.

Staiga verandoje įsižiebė šviesa, ir Dodžas pamatė, kaip pro duris išvirsta stambi moteriškė išpurtusiu veidu, basa, su baisaus platumo naktiniais marškiniais ir užsirūko cigaretę. Luko motina.

Pagaliau Dodžas vėl galėjo

judėti. Nusverdėjo prie dviračio. Tik už keturių kvartalų susigriebė tebelaikąs peilį, o beisbolo lazda turbūt išmetęs ant vejų.

Praėjo dveji metai beveik dienos tikslumu. Saulėje Rėjaus namas atrodė dar labiau sukiaužęs. Dažai byrėjo lyg pilkos pleiskanos. Verandoje buvo dvi padangos, keli dvokiantys krėslai ir senos sūpynės, tabaluojančios ant

surūdijusių grandinių ir, atrodo, nukrisiančios nuo menkiausio svorio.

Skambutis buvo, bet neveikė. Dodžas garsiai pabeldė. Viduje staiga nutilo televizorius.

Dodžui pirmą kartą dingtelėjo, kad duris gali atidaryti ne Rėjus, o ta pati išpurtėlė kaip ir prieš dvejus metus – arba tėvas, arba dar kas nors, visai pašalinis.

Bet pasirodė Rėjus. Tik su krepšininko šortais. Stabtelėjo

už durų tinklo aiškiai nustebeš.
Dodžui nespėjus nieko pasakyti,
Rėjus spyriu atlapojo duris.
Dodžas vos spėjo atšokti. Bet
neteko pusiausvyros.

- Kokį velnią čia veiki?

Nuo staigaus judesio
griūvantį Dodžą Rėjus sugriebė
už marškinėlių ir bloškė žemyn.
Dodžas nudardėjo verandos
laipteliais ir griuvo ant alkūnės.
Dar ir prisikąsdamas liežuvį.

Rėjus prišoko pasirengęs

muštis.

- Turbūt išprotėjai, - pasakė.

Dodžas pasivertęs sunkiai
atsistojo.

- Aš atėjau ne muštis.

Rėjus nusijuokė.

- Neturi kito pasirinkimo.

Jis žengė artyn ir užsimojo,
bet Dodžas išsisuko.

- Paklausyk, - tarė
kilstelėdamas ranką, - tu tik
paklausyk, gerai? Aš atėjau
pasišnekėti.

- Kokio perkūno turėčiau su tavim šnekėtis? - iškošė Rėjus, vis dar sugniaužęs kumščius, bet užsimoti nebandė.

- Mums abiem reikia to paties, - tarė Dodžas.

Rėjus tylėjo. Atgniaužė kumščius.

- Ir kas tai būtų?

- Panika. - Dodžas apsilaižė sukepusias lūpas. - Mums abiem jos reikia.

Ore tvyrojo tiesiog elektros

įtampa, karšta ir pavojinga.

Rėjus žengtelėjo artyn.

- Lukas man pasakojo apie tavo grasinimus, - pasakė. - Kaip manai, ką tu žaidi?

Rėjus stovėjo čia pat, jo kvapas atsidavė kukurūzų dribsniais ir sugižusiu pienu. Bet jis neatsitraukė.

- Svarbus tiktai vienas žaidimas, - tarė Dodžas. - Pats supranti. Ir Lukas suprato. Todėl ir padarė, ką padarė, ar

ne?

Pirmąkart Rėjus išsigando.

- Tai buvo nelaimingas
atsitikimas. Jis nenorėjo...

- Nereikia.

Rėjus pakratė galvą.

- Aš nežinojau.

Dodžas žinojo, kad jis
meluoja.

- Padėsi man ar ne? -
paklausė Dodžas.

Rėjus vėl nusijuokė -
skardžiai, be jokio linksmumo.

- Kodėl turėčiau padėti? Juk tu nori, kad mirčiau.

Dodžas šyptelėjo.

- Tik ne taip. - Ir jis nė kiek nemelavo. - Ir ne dabar.

Apie vidurnaktį, kai nurimęs Karpas miegojo po švytinčia lietaus marška, Zevą Kelerį pažadino šiurkščios rankos.

Surikti jis nespėjo užspringęs gumulu. Puskojine. Tada buvo

iškeltas iš lovos ir išneštas į nakties tamsą.

Pirmutinė neaiški mintis – jo paimti atvyko policija. Jei sąmonė būtų buvusi blaivi, būtų pamatęs, kad jo užpuolikai su slidininkų kaukėmis. Pastebėjęs, kad mašina, į kurios bagažinę buvo įgrūstas, yra tamsiai mėlynas fordas „Taurus“, kokiu važinėja jo brolis. Kad mašina ir yra brolio, pastatyta įprastoje vietoje.

Bet jis nepajėgė galvoti
blaiviai. Jį apėmė panika.

Spardydamasis ir
žiūrėdamas, kaip, bagažinei
užsivožiant, dangaus lopinėlis
siaurėja ir išnyksta, Zevas
pajuto kažkokį šlapumą ir
suprato privaręs į kelnes –
pirmą kartą nuo tada, kai buvo
penkerių metų.

Pagaliau suvokė, kad,
nepaisant visko, žaidimas vyksta
toliau. Tačiau jam ką tik

pasibaigė.

Liepos 13, trečiadienis

Heter

Karo tarybos posėdis vyko Bišopo namuose. Kitur nebuvo galimybės. Heter kemperis buvo per mažas, Dodžas nebūtų jų pakvietęs į savo butą, o Natos tėvai visą dieną namie tvarkė garažą. Heter turėjo pasiimti Lilę. Pasibaigus mokslo metams,

ji neturėjo ko veikti, dažniausiai
viena sėsdavo į autobusą ir po
pusvalandžio atsidurdavo
Hadsonė, kur buvo biblioteka.

Tačiau bibliotekoje trūko
darbuotojų, direktorei išėjus
atostogų ji buvo uždaryta. Bent
kartą Lilė atrodė gerai
nusiteikusi, nors purvina ir
dvokianti kaip arklys: rytą ji
padėjo Heter dirbti pas Aną.
Visą kelią važiuojant pas Bišopą
ji dainavo dainelę apie tigrus ir

pro langą mosavo rankomis.

Bišopas gyveno miške.

Kadaise jo tėvas turėjo senienu
krautuvėlę ir lombardą. Bišopas
mėgo sakyti, kad tėtis „renka
visokius daiktus“. Heter vis
grasindavo pranešianti apie juos
televizijos laidai apie
šiukšlininkus. Namas ir kiemas
buvo užkrautas visokiausiu
šlamštu, nuo atliekų iki
keistenybių: visais metų laikais
riogsojo du trys nevienodo

remonto reikalaujantys sukiožę
automobiliai, purškiamųjų dažų
dėžės, surūdijusios šliaužyklės,
malkų rietuvės, seni baldai,
įsmegę į žemę. Lilė klykaudama
nubėgo tarp senienu krūvų.

Natą ir Bišopą Heter rado už
namo, jis sėdėjo ant senos
nebeisukančios karuselės.
Atrodė, lyg būtų kelias paras
nemiegojęs. Pasitikęs apkabino
Heter. Jai pasirodė keista. Visa
įsitempė – tikriausiai atsiduoda

arklide.

- Kas tau darosi? - paklausė
atsitraukdama. Jo paakiai buvo
juodi.

- Tiesiog džiaugiuosi tave
matydamas, - atsakė jis.

- Atrodai prastai.

Iš įpročio siekė paglostyti jo
plaukų, bet jis sugriebė jai už
riešo. Žiūrėjo taip įdėmiai, lyg
būtų norėjęs išiminti veidą.

- Heter... - prabilo.

- Heter! - tuo pačiu metu

šūktelėjo Nata. Ji neatrodė
prislėgta Bilo Kelio mirties.

„Noriu pasakyti, kad mes jo net
nepažinojome“, – pasakė prieš
kelias dienas, kai Heter
prisipažino, kad jaučiasi baisiai
kalta.

Heter nelaukė, kol Nata
prabilis, nors pati juos
pasikvietė.

– Pasitraukiu. Daugiau
nežaisiu.

– Reikia palaukti Dodžo, –

tarė Nata.

- Neprivalau ko nors laukti, -
atšovė Heter. Ją erzino Natos
ramumas: ji patenkinta
mieguistai markstėsi saulutėje,
tarsi nieko nebūtų įvykę. -
Daugiau nežaidžiu. Labai
paprasta.

- Baisu, - piktai tarė
Bišopas. - Baisu. Kiekvienas
sveiko proto žmogus...

- Tačiau teisėjai nelabai
panašūs į sveiko proto žmones,

ką? – atsisuko į jį Nata. –

Tiesiog negali būti. Girdėjai
apie Zevą?

– Tai nebuvo...

Bišopas užsikirto.

– Aš asmeniškai neketinu
prarasti galimybės laimėti
šešiasdešimt septynis
tūkstančius dolerių, – pareiškė
Nata su tuo savo iš proto
varančiu ramumu. – Neteisinga
pradėti be Dodžo.

– Kodėl? – atkirto Heter. –

Ko taip jaudiniesi dėl Dodžo?
Juk aš su tavim susitarusi, gal
pamiršai?

Nata nususuko, ir tada Heter
suprato. Gerklę užliejo kartėlis.

- Tu ir su juo susitarei.

Melavai man.

- Ne. - Nata pažvelgė į ją
maldaujančiomis akimis. - Ne,
Heter. Niekada nesiruošiau su
juo dalytis.

- Apie ką čia dabar šnekat? -
paklausė Bišopas. - Ką reiškia

„su juo dalytis“?

- Nesikišk, Bišopai, - tarė Heter.

- Aš ne pašalinis, - atšovė jis. Persibraukė plaukus, ir tą akimirką Heter pajuto, jog jų santykiai niekada nebebus normalūs: ji niekada negalės šaipytis iš Bišopo plaukų, storai išteptų drebučiais, susuktų ir pastatytų piestu. - Be to, nepamirškite, kad esat mano namuose.

- Tai jau ne žaidimas, -
pasakė Heter. Viskas sukosi
ratu ir tapo nevaldoma. - Ne jau
nesupranti? *Žuvo* žmogus.

- Dieve...

Bišopas sunkiai atsisėdo
trindamasis akis, tarsi
ištardama tuos žodžius Heter
pavertė juos gyva tikrove.

- Ko pradėjai žaisti, Heter? -
paklausė Nata. Bišopui
atsisėdus, ji atsistojo. Susidėjusi
ant krūtinės rankas ritmingai

caksėjo liežuviu. – Jei nenorėjai rizikuoti, jei negalėjai susivaldyti, kamėjai į Paniką? Todėl, kad tave pametė tas žioplys Metas Heplis? Nes jis jau pavargo nuo tavo sekso žaidimų.

Heter neteko žado. Oras šnypšdamas palengva išsiveržė iš plaučių. Bišopas staigiai pakėlė galvą.

– Nata!

Net pati Natali nustebo ir

iškart susigėdo.

- Atsiprašau, - skubiai tarė vengdama Heter žvilgsnio. - Aš nenorėjau...

- Ar ką praleidau?

Heter atsisuko. Iš šlamšto ir metalo laužo labirinto išlindo Dodžas. Įdomu, ką jis pamane išvydęs juos tokius: Natą - paraudusią ir atrodančią kaltai, Bišopą - išbalusį kaip drobė, Heter - tramdančią ašaras, prakaituotą po darbo arklidėje.

Ir visus piktus, pyktis sklandė ore, jį galėjai jausti kaip fizinę jėgą, įsiterpusią tarp jų.

Staiga Heter dingtelėjo, jog ir tai yra žaidimo rezultatas.

Viena jo pusių.

Tik Dodžas, regis, nejuto įtampos.

- Galima rūkyti? - paklausė Bišopą. Šis papurtė galvą.

- Aš išeinu, - įsiterpė Heter. - Ką tik pasakiau, kad pasitraukiu iš žaidimo, ir žodžio

nekeisiu. Žaidimas turėjo
pasibaigti...

- Žaidimas nesibaigia, -
nukirto Dodžas. Nata nususuko
nuo jo, ir valandėlę jis tarsi
suabejojo. Heter pajuto
palengvėjimą. Dodžas šią
vasarą pasikeitė. Nebebuvo
keistuolis gunktelėjusiais
pečiais, trejus metus tylėjęs.
Toks įspūdis, lyg Panika būtų jį
kažkaip maitinusi, lyg ji būtų
padėjusi jam augti. - Apie Zevą

girdėjot? – Jis išpūtė tiesią dūmų srovelę. – Mano darbas.

Nata atsigrėžė į jį.

– Tavo?

– Mano ir Rėjaus Henrahano.

Stojo tylą. Pagaliau Heter ištarė:

– Ką?

– Mes tai padarėme.

Dodžas užsitraukė paskutinį dūmą ir kaubojiško bato kulnu užgesino nuorūką.

– Tai prieštarauja

taisyklėms, – pasakė Heter. –

Teisėjai paskiria rungtis.

Dodžas papurtė galvą.

– Panika nepripažįsta jokių
taisyklių.

– Kodėl?

Bišopas timptelėjo už kairės
ausies. Buvo įtūžęs, bet stengėsi
neišsiduoti.

– Reikia pasiųsti žinią
teisėjams. Taip pat dalyviams.
Žaidimas vyks toliau, vienaip ar
kitaip. Turi vykti, – pasakė

Dodžas.

- Tu neturi teisės, - tarė

Bišopas.

Dodžas gūžtelėjo.

- O kas ta teisė? Ir kas neteisė?

- Kaip dėl policijos? Dėl gaisro? Dėl Bilo?

Visi tylėjo. Heter pasijuto drebanti.

- Man gana, - tarė ji ir apsisukusi vos neatsitrenkė į rūdimis išmargintą geležinę

krosnelę, kuri kartu su
nuvirtusiu dviračiu žymėjo taką,
per visą šitą sąvartyną vedanti
namo link ir aplinkui – į priekinį
kiemą. Bišopas pašaukė ją, bet
ji nė negrižtelėjo.

Lilę ji rado tupinčią
stebuklingai neužgrioztame
plotelyje, iš kažkur atsitemptais
skaisčiais mėlynais
purškiamaisiais dažais dažančią
kiemo žolę.

– Lile! – griežtai šūktelėjo

Heter.

Lilė numetė flakoną ir
atsistojo kaltai nuleisdama akis.

- Jau eisime, - tarė Heter.

Lilė paniuro, susiraukė, tarp
antakių susimetė raukšlė. Visa
tarsi susitraukė ir pasidarė
vyresnė. Heter prisiminė
vakarą, kai sesutė sušnibždėjo:
„Ar tu mirsi?“, ir po krūtine
skaudžiai smogė kaltė. Jau
nesusigaudė, ar gerai daro.
Atrodė, ką bedarytų, nėra nieko

gero.

Tačiau tai, kas atsitiko Bilui Keliui, yra bloga. Ir apsimesti, jog nieko neatsitiko, – taip pat bloga. Šitiek dar suprato.

– Kas tau darosi? – paklausė Lilė, patempdama lūpą.

– Nieko. Einam, – paragino ją Heter, stverdama už rankos.

– Aš nespėjau pasisveikinti su Bišopu, – pasiskundė Lilė.

– Kitą kartą.

Ji tempte nutempė Lilę prie

mašinos. Natos, Bišopo ar
Dodžo jau negirdėjo. Įdomu, ar
jie apkalba ją? Ji kuo greičiau
išvažiavo iš kiemo. Vairavo
tylėdama, suspaudusi vairą taip,
lyg tas būtų galėjęs netyčia
išslysti iš rankų.

Liepos 20, trečiadienis

Orai subjuro, atšalo, pliaupė
lietus, žemė pavirto purvyne.
Dvi dienas Heter negavo jokios
žinios iš Natos. Ji neketino
skambinti pirmoji. Su Bišopu
susirašinėjo telefonu, bet vengė
susitikti, taigi į darbą turėjo
važiuoti autobusu iki „7-

Eleven“, nuo ten per lietų
plumpinti tris ketvirčius mylios;
ateidavo sušlapusi ir nelaiminga,
tada kelias valandas turėdavo
dirbti lietuje, barstyti vištoms
atidrėkusį lesalą ir tampyti į
pašiūres rakandus, kad neimtų
rūdyti.

Tigrai atrodė nelaimingesni
net už ją; matydama, kaip jie, po
klevų šakomis pasislėpę nuo
lietaus, žiūri į ją dirbančią,
paspėliodavo, ar jie, kaip ir ji,

svajoja apie kitokias vietas. Apie Afriką, saulės išdegintą savaną, didžiulį saulės skritulį. Pirmą kartą jai toptelėjo, kad Ana elgiasi savanaudiškai laikydama juos čia, šiame sumautame klimato, kur alinantį karštį keičia lietūs, paskui prasideda sniegas, šlapdriba ir užsitraukia ledas.

Skrido gandai, kad policija radusi įrodymų, jog Greibilų namas buvęs tyčia padegtas.

Visą dieną Heter kankinosi
laukdama, neabejodama, jog tie
įrodymai susiję su jos
kelionkrepšiu, manydama, jog
policija įkiš ją į kalėjimą. Kas jai
atsitiktų, jeigu būtų apkaltinta
žmogžudyste? Jai aštuoniolika.
Taigi sėstų į tikrą kalėjimą, o ne
į nepilnamečių koloniją.

Bet kai per kelias dienas
niekas neatvažiavo ir jos
neieškojo, pamažu apsiramino.
Juk ne ji uždegė tą kvailą

degtuką. Iš tikrujų, kai
pagalvoji, viskuo kaltas Metas
Heplis. Jį reikėtų suimti. Ir
Delani.

Apie Paniką niekur nė krepšt.
Dodžo ėjimas, atrodo,
neprivertė teisėjų veikti. Galbūt
jis bandys dar ko nors imtis, bet
prisiminė, jog tai jau ne jos
reikalas.

Ir vis tebelijo – liepos vidurys
Niujorko valstijos šiaurinėje
dalyje, vešlu, žalia ir šlapia kaip

atogrąžų miškuose.

Nuo šlapumos ir drėgno oro Krista sunegalavo, skundėsi, jog užkišti plaučiai. Heter susilaikė neleptelėjusi, kad jos plaučiai būtų kur kas sveikesni, jeigu ji kasdien nesurūkytų pakelio cigarečių su mentoliu. Krista paskambino į darbą pranešti, jog susirgusi, ir gulėjo ant sofos apsvaigusi nuo vaistų, panaši į kokį vandenyno išplautą išpampusį negyvą padarą.

Gerai nors tiek, kad Heter galėjo naudotis mašina.

Biblioteka vėl buvo atidaryta. Ji išleido prie jos Lilę.

- Nori, kad atvažiuočiau tavęs paimti? - paklausė.

Lilė vėl pradėjo riesti nosį.

- Aš ne mažutė, - pareiškė išlipdama, net nesiteikė paimti Heter įsidėto skėčio. - Parvažiuosiu autobusu.

- O kaip...

Nespėjus Heter užsiminti

apie skėtį, Lilė užtrenkė dureles ir per tamsias balas nušokavo į biblioteką.

Nors lijo, Heter nuotaika buvo nebloga. Lilei beveik dvylika metų. Normalu, kad pučiasi. Gal netgi gerai. Vadinasi, ji auga kaip ir visi kiti vaikai – gal vis dėlto jos gyvenimas nenueis šuniui ant uodegos vien todėl, kad augo Pušų kempinge, kur per šaukštus ropinėja skruzdėlės ir

Krista baigia prismardinti
namelį cigarečių dūmais.

Į duris vis dar nesibeldžia
policija ir nė menkiausios
žinelės apie Paniką.

Darbas buvo sunkus: Ana
norėjo, kad ji išmėžtų arklidę,
paskui jiedvi turėjo išbaltinti
vieną rūsio sieną, kur užlydavo
ir įsimetė pelėsis. Heter net
apstulbo, kai Ana liepė baigti
darbą. Buvo beveik penkta
valanda, bet Heter užsimiršusi

nepastebėjo, kaip prabėgo
laikas. Lijo dar smarkiau. Lietus
krito plačiomis juostomis,
panašiomis į virpančius
milžiniškos giljotinos peilius.

Kol Ana taisė jai arbatą,
Heter pirmą kartą per kelias
valandas pasižiūrėjo į telefoną.
Taip ir nuėjo per širdį: praleista
dvylika Lilės skambučių.

Gerklę taip suspaudė
nerimas, jog vos pajėgė
kvėpuoti. Iškart spustelėjo Lilės

numerį. Atsiliepė balso paštas.

– Kas atsitiko, Heter? –

paklausė Ana, stovinti prie krosnies. Papurę žili plaukai gaubė galvą lyg balta aureolė.

– Man reikia važiuoti, –

pasakė Heter.

Vėliau neprisiminė, kaip įsėdo į mašiną ir išvažiavo iš kiemo, neprisiminė kelionės į biblioteką, bet staiga atsidūrė ten. Automobilio dureles paliko atviras. Kai kurie klanai buvo

gilumo iki čiurnų, bet ji nekreipė dėmesio. Nubėgo prie durų – biblioteka buvo uždaryta prieš valandą.

Šaukdama Lilės vardą, ji naršė po automobilių aikštelę, ieškojo jos. Važiuodama žvalgėsi į šonines gatves įsivaizduodama visokias baisybes, kurios galėjo nutikti Lilei, – ji sužeista, pagrobta, nužudyta, – ir stengdamasi susivaldyti, neapsivemti ar

nepulti į isteriją.

Galų gale liko tik važiuoti namo. Reikės skambinti policijai.

Heter užplūdo dar viena panikos banga. Štai kur tikra panika, nereikia nė žaidimo.

Kelias į Pušų kempingą buvo duobėtas, duobės sklidinios vandens, visur purvas. Mašina šiaip taip riedėjo, cypė padangos. Kempingas atrodė nykesnis nei visada: lietus talžė

kemperius, plakė vėjo varpelius
ir skandino ugniakurus.

Staiga Heter pamatė Lilę: ji
sėdėjo susigūžusi po skurdžiu
berželiu jau beveik be lapų,
visai arti jų kemperio, ir
apglėbusi kelius drebėjo. Heter
nepajuto, kaip sustabdė mašiną
ir taškydama balas pasileido
prie jos. Stvėrė Lilę į glėbį.

– Lile! – Heter iš visų jėgų
spaudė ją prie savęs. Jau jau,
pagaliau saugi. – Ar tau viskas

gerai? Kas atsitiko?

- Man šalta, - dusliai atsakė
Lilė, įsikniaubusi Heter į petį.

Heter suspaudė širdį: būtų
apvertusi pasaulį už antklodę.

- Einam į vidų, - tarė Heter,
paleisdama ją.

Lilė ėmė trauktis atbula.

Akys paklaiko.

- Aš neisiu į vidų. Nenoriu
ten eiti!

- Lile... - Heter mirksėdama,
kad į akis nepatektų lietaus

lašų, atsitūpė ir pasižiūrėjo
sesutei į akis. Lilės lūpos buvo
pamėlusios. Dieve... Kiek laiko
ji išbuvo lauke? – Kas ten
vyksta?

– Mama sakė netrukdyti, –
atsakė Lilė graudžiu balseliu. –
Ji... ji liepė man pažaisti lauke.

Heter viduje kažkas trūko, tą
akimirką ji suvokė visą
gyvenimą stačiasi sienas ir
užtvaras štai nuo tokios
akimirkos; už tų sienų kaupėsi

įtampa. Pagaliau siena neatlaikė, ir ją užplūdo baisi pykčio ir neapykantos banga.

- Eime, - tarė ji - keista, bet visiškai normaliu balsu, nors krūtinėje kunkuliavo baisus įniršis. Paėmė Lilei už rankos. - Gali pasėdėti mašinoje? Aš įjungsiu šildymą. Bus šilta ir sausa.

Ji nuvedė Lilę prie mašinos. Ant užpakalinės sėdynės gulėjo seni trumparankoviai

marškinėliai – Kristus,
dvokiantys dūmais, tačiau bent
sausį. Ji padėjo Lilei išsirangyti
iš šlapių drabužėlių. Nuavė
batelius, numovė šlapias
puskojines, o kojas prispaudė
prie angų, pro kurias jau plūdo
šiluma. Visą laiką Lilė buvo
suglebusi, nuolanki, tarsi be
gyvybės. Heter sukosi
negalvodama.

– Tuoju grįšiu, – pasakė lyg ne
savo, o kažkieno kito balsu.

Pyktis užgožė visas mintis.

Bumbumbum...

Drebindama sienas iš

kemperio sklido muzika. Degė

šviesos, bet žaliuzės buvo

nuleistos. Pamatė svyruojant

siluetą, jis galbūt šoko. Viso to

nepastebėjo pirma, nes buvo

pernelyg išsigandusi dėl Lilės.

Akyse tebestovėjo vaizdas, kaip

Lilė tūno po tuo varganu

berželiu, praktiškai vieninteliu

medžiu, kuriuo Pušyno

kempingas galėjo pasigirti.

*Mama sakė netrukdyti. Liepė
pažaisti lauke.*

Bumbumbum...

Ji priėjo prie durų.

Užrakintos. Viduje išgirdo
šaižiai kvatojant. Vis dėlto įkišo
raktą į spyną, taigi pirštai
nedrebėjo. *Keista, pamanė, gal
dar galėjau laimėti Paniką.*

Pastūmusi duris įėjo.

Jų buvo trys: Krista, Bou ir
Morina iš devyniasdešimto

namelio. Jie sustingo, Heter
irgi. Apėmė jausmas, lyg bėtu
ižengusi į sceną, bet pamiršusi
visus vaidmens žodžius, –
neįstengė kvėpuoti, nežinojo, ką
daryti. Degė visos lemputės.
Trijulė atrodė kaip aktoriai,
kuriuos matai iš labai arti. Jie
buvo per storai nusigrimavę. Ir
grimas siaubingas. Atrodė, jog
jis tirpsta palengva
iškreipdamas veidus. Jų akys
karštligiškai blizgėjo – lėliškos

akys.

Heter vienu žvilgsniu aprėpė viską: melsvus cigarečių dūmus, tuščius alaus butelius, pilnus puodelius nuorūkų, vienintelį „Georgi“ degtinės butelį, išgertą iki pusės.

Ant stalo buvo mėlyna plastikinė lėkštelė su apiblukusiais Mapetų iš „Sezamo gatvės“ paveikslėliais – Lilės numylėta lėkštelė, dabar išmarginta

siaurais baltų miltelių takeliais.

Visa tai lyg kumštis smogė
Heter po krūtine. Akimirką
pasaulis pajuodo. Lėkštutė.
Lilės lėkštutė.

Juoduma išsisklaidė. Krista,
nelabai pataikydama, pakėlė
prie lūpų cigaretę.

- Heter Liin, - sušvokštė ir
patapšnojo sau per marškinėlių
krūtinę, lyg tikėdamasi ten rasti
žiebtuvėlį. - Ką čia veiki,
vaikeli? Ko taip žiūri į mane, lyg

būčiau kokia...

Heter pašoko. Nespėjus motinai užbaigti sakinio, nespėjus jai pagalvoti, ką daro, visas įsiūtis suplūdo į rankas ir kojas. Ji paėmė mėlynąją lėkštelę, išraižytą miltelių kryžmėm, ir sviedė.

Morina suspigo, Bou ėmė šaukti. Krista vos išsisuko nuo skriejančios lėkštutės. Paskui, bandydama atsitiesti ir sverdėdama atatupsta,

klestelėjo į krėslą, Morinai ant kelių. Morina dar garsiau sužvigo, lėkštelė atsitrenkė į sieną ir oras pabalo nuo miltelių, jie skrajojo it snaigės. Būtų buvę juokinga, jeigu nebūtų buvę taip baisu.

– Ką čia darai? – Bou žengė prie Heter, ir ji pamanė, jog jis jai smogs. Bet jis tik stovėjo sugniaužęs kumščius, raudonas ir įniršęs. – Kas per velniava?

Krista šiaip taip atsistojo.

- Kuo, po perkūnais, tu save laikai?

Gerai, kad jiedvi skiria kavos stalelis, pamanė Heter. Antraip nežinojo, ką būtų padariusi.

Norėjo Kristą užmušti.

Tiesiogine prasme.

- Tu šlykšti.

Jos balsas nuskambėjo dusliai, tarsi balso stygos būtų buvusios kuo nors apvyniotos.

- Lauk iš čia. - Krista ėmė raudonyti. Ir drebedama, lyg jos

viduje kažkas tuoj turėjo
sprogti, vis labiau keldama
balsą suriko: – Lauk! Girdi
mane? Lauk!

Sugraibiusi degtinės butelį
paleido į Heter. Laimė,
svirdinėjo taip lėtai, kad Heter
lengvai išsisuko. Išgirdo dūžtant
stiklą ir pajuto skysčio lašus.
Bou apglėbė Kristą iš užpakalio.
Jam pavyko ją sutramdyti, bet ji
klykė raitydamasi kaip gyvulys,
raudonu ir baisiu veidu.

Staiga visas pyktis, toji gyvatė krūtinėje, nurimo. Heter ničnieko nebejautė. Nei skausmo, nei pykčio, nieko, tik pasidygėjimą. Pasijuto keistai, sakytum, išėjusi iš savo kūno, būtų sklandžiusi viršum šitos scenos.

Ji nuėjo į miegamąjį kambariuką. Pirmiausia atidarė viršutinį komodos stalčių, kur plastikinėje papuošalų dėžutėje laikė savo uždarbį. Nieko

nebėra, likę keturiasdešimt dolerių. Na, žinoma, motinėle pavogė.

Neužplūdo nauja įniršio banga, tik apėmė dar didesnis pasibjaurėjimas. Gyvuliai. Jie visi gyvuliai, o Krista blogiausia.

Įsikišusi dvi dvidešimtines skubiai perėjo kambarį grūsdama į Lilės kuprinę daiktus: batelius, kelnes, marškinėlius, apatinius. Kai kuprinėn nebelindo, kas liko,

suglobė į šiltą antklodę. Vis tiek jos reikės. Dar paėmė dantų šepetėlius. Prisiminė kartą žurnale skaičiusi, jog žmonės dažniausiai pamiršta įsidėti į kelionę kaip tik dantų šepetėlius. Jautėsi rami. Viską pasiėmė.

Užsimetė kuprinę ant peties – ji buvo tokia maža, kad negalėjai užsidėti žmoniškai, ant nugaros. Dar norėjo iš virtuvės pasiimti ko nors valgomo, tačiau

būtų reikėję praeiti pro motiną,
Bou ir Moriną. Teks apsieiti. Be
to, vargu ar būtų radusi ką nors
tinkama.

Jau išeidama nuo savo
stalelio pastvėrė rožę, kurią iš
metalo ir vielų buvo
sumeistravęs Bišopas. Bus
talismanas.

Suėmusi antklodę, sunkią nuo
visų drabužių ir batų, šonu
išlindo iš miegamojo. Bijojo, kad
motina nemėgintų jos sulaikyti,

tačiau be reikalo. Krista sėdėjo ant sofos ir žliumbė, Morina apkabinusi ją guodė. Plaukai buvo kaip raganos. Heter nugirdo keletą žodžių: „...viską dariau... pati viena“. Daugiau negalėjai suprasti, ką ji vėpa. Bou nebuvo. Gal supyko, kad iš narkotikų liko tik purvini trupinėliai ant kilimo. O gal išėjo pirkti kitos dozės.

Heter pastūmė duris.

Nesvarbu. Bou ji daugiau

nematys. Nematys nei motinos,
nei Morinos, daugiau neįkels
kojos į šitą kemperį. Lipdama
laipteliais vos nesukūčkiojo.

Niekada – ši mintis suteikė tokį
palengvėjimą, kad jai vos
nesulinko keliai.

Bet jai negalima verksti, dar
ne. Reikia būti stipriai dėl Lilės.

Lilė, sėdinti priekyje, miegojo
prasižiojusi, jos plaukus sklaidė
šilumos banga. Pagaliau lūpos
jau atgavo spalvą ir ji

nebedreba.

Prasimerkė tik tada, kai jos
ėmė kratytis keliu, vedančiu į
dvidešimt antrą plentą.

- Heter? - tyliai pašaukė ji.

- Kas yra, Bili?

Heter bandė nusišypsoti, bet
neįstengė.

- Aš nenoriu ten grįžti.

Lilė atrėmė galvą į langą.

Stikle atsispindėjo jos veidas,
siauras ir baltas lyg žvakės
liepsnelė.

Heter kiekiau suspaudė
vairą.

- Mes ir negrišime. - Keista,
bet nuo šitų žodžių burnoje
pasidarė šleikštu. - Niekada
negrišime, gerai? Pažadų.

- Kur mes važiuosime? -
paklausė Lilė.

Heter spustelėjo jai kelį.
Džinsai jau išdžiūvę.

- Ką nors sugalvosime, gerai?
Nepražūsime. - Tebepliaupė
lietus, mašina kelyje kėlė

bangas, jos šliūkštelėdavo į
pakeles griovius. – Tu manimi
tiki, ar ne? – paklausė Heter.

Lilė linktelėjo neatsisukdama
nuo lango.

– Neprašūsime, – pakartojo
Heter ir abiem rankom dar
tvirčiau sugniaužė vairą.

Suprato negalinti važiuoti nei
pas Bišopą, nei pas Natą. Ji
paėmė motinos automobilį ir
neketino jo gražinti, taigi jį
pavogė. Prasiblaiviusi ir

supratusi, kas atsitiko, motina pirmiausia puls jos ieškoti pas draugus.

Ar ji skambins policijai? Ar policija ims jos ieškoti? Gal mama juos įtikins, kad Heter nusikaltėlė, ir jie bandys suversti jai kaltę dėl gaisro.

Tačiau kol kas beprasmiška dėl to nerimauti.

Niekas negali žinoti. Štai kur esmė. Jiedvi su Lile kelias savaites turi būti labai

atsargios. Kai tik surinks užtektinai pinigų, kad išvyktų iš Karpo, taip ir padarys. O kol kas reikia pasislėpti. Taip pat paslėpti automobilį, juo važinėti tik naktį.

Staiga jai toptelėjo – Met Rou gatvė. Ji prigrūsta pamestų senų mašinų ir tuščių namų. Niekas nepastebės, jei kur nors kieme atsiras dar vienas kledaras.

Vėl užmigusi Lilė tyliai knarkė. Met Rou atrodė dar

gūdesnė negu visada. Lietus duobėtą kelią pavertė marmalyne, ir Heter vos nulaikė vairą. Negalėjai suprasti, kurie namai gyvenami, kurie ne, bet pagaliau ji rado vietą šalia pašiūrės ir seno biuiko, iš kurio buvo telikęs metalo karkasas. Ji įvairavo savo mašiną ir pastatė taip, kad iš gatvės beveik nebuvo matyti.

Išjungė variklį. Reikia taupyti degalus. Dabar jiedvi turės

viską taupyti.

Būtų patogiau įsitaisyti ant užpakalinės sėdynės, bet kad Lilė jau miegojo, o Heter vargu ar apskritai galės užmigti, – dar nebuvo nė šešių valandų, pasilenkusi išvertė iš antklodės visus daiktus. Kurie vos prieš valandą gulėjo ant jų lovų ir miegamojo grindų. Namuose.

Benamės. Pirmą kartą toptelėjo šis žodis, bet ji pasistengė jį nuvyti. Bjaurus

žodis, kažkoks dvokiantis.

Pabėgėlės buvo geresnis,
šaunesnis.

Ji atsargiai apklojo Lilę
antklode. Susiradusi tarp daiktų
striukele su gobtuvu, apsivilko ir
apsigobusi sutraukė raištelius.
Gerai, kad vasara, taigi nebus
labai šalta.

Pamanė, kad reikia išjungti
telefoną, pataupyti įkrovą. Bet
pirma parašė Natai ir Dodžui.
Kartu ir Bišopui. Kaip ir sakė,

jis vienaip ar kitaip su tuo
susijęs.

*Apsigalvoju, parašė ji. Vėl
žaisiu.*

Dabar ji žais dėl
pragyvenimo. Dėl Lilės.
Pamirškite pažadą, duotą Natai.
Pinigai atiteks jai, jai vienai.

Tą vakarą, kai Heter pagaliau
užmigo padėjusi galvą ant
„Taurus“ priekinės sėdynės

atlošo, kai Nata, susirangiusi lovoje su kompiuteriu, ieškojo smagių filmukų, kai jau buvo uždarinėjami barai ir norintys gerti žmonės turėjo tai daryti lauke arba „7-Eleven“ automobilių aikštelėje, Eli Heis prižadino dvi kaukėtos figūros. Jos negailestingai ištraukė ją iš lovos, pastatė ir antrankiais surakino rankas priekyje, lyg būtų kalinė.

Jos tėvai savaitgalį buvo

išvažiavę – žaidėjai žinojo, ką daro. Jos vyresnysis brolis Rodžeris, išgirdęs triukšmą ir bruzdesį, išpuolė į koridorių su beisbolo lazda. Tačiau Eli spėjo jam surikti:

– Čia Panika!

Rodžeris nuleido lazdą ir papurtęs galvą grįžo į miegamąjį. Jis irgi buvo žaidęs šį žaidimą.

Be vandens, Eli labiausiai bijojo uždarų patalpų, todėl

apsidžiaugė, kai buvo ne įgrūsta
į bagažinę, o nublokšta ant
užpakalinės sėdynės
nepažįstamoje mašinoje.

Jie važiavo baisiai ilgai, visą
amžinybę, ir ji iš nuobodulio
užmigo. Paskui mašina sustojo ir
ji pamatė didelę tuščią
automobilių aikštelę, aptvertą
spygliuota viela. Prieš užgęstant
žibintams spėjo įžiūrėti iškabą,
prikaltą prie nykaus, apšiurusio
pastato.

„Kviečiame į Denio plaukymo baseiną. Darbo laikas: nuo 9 ryto iki tamsos; sezonas nuo Karių atminimo dienos iki Darbo dienos.“

Vartai buvo atrakinti. Eli, praeidama pro juos prisiminė, kad pernai vasarą Rėjus Henrahanas dirbo Denio baseino valytoju. Nejau ir jis čia išsipainiojęs?

Per šlapią žolę ir šliurpsintį purvą ji buvo atvesta prie

baseino krašto. Mėnesienoje
blausiai mirguliavo vanduo,
elektra silpnai apšviestas iš
apačios.

Akimirksniu sugrižo baimė.

- Jūs gal juokaujat? - Ji
stovėjo prie giliojo galo iš
paskutiniųjų bandydama
atsitraukti. Bet negalėjo. Jie ją
tvirtai laikė. Kažkoks metalinis
daikčiukas įsirėžė jai į delną, ir
ji negalvodama sugniaužė jį, nes
neišdrįso spėlioti, kas tai. - Kaip

jūs tikitės, kad aš...

Nebaigusi sakyti buvo
įstumta į vandenį.

Vanduo. Viską užliejo
vanduo: burną, akis, nosį.

Išbuvusi po vandeniu gal
minutę buvo šiurkščiai ištraukta
į paviršių, bet vėliau ji
prisiekinėjo, jog tai buvo
padaryta tik po penkių ar net
septynių minučių. Begalinės
sekundės, kai ausyse dunksėjo
širdies dūžiai, plaučiai reikalavo

oro, kojos veltui ieškojo
atramos. Šitiek sekundžių
panikos, baisyos, siaubingos
panikos; tik išvilкта į orą,
dėkingai ir godžiai kvėpuodama,
suvokė visą tą laiką gniaužusi
delne mažytį metalinį raktelį,
skirtą atsirakinti antrankiams.

Pagaliau Dodžo avantiūra
atsipirko. Rytą miestą aplėkė
žinia apie Eli, o per pietus vėl
pasirodė lažybų lapeliai. Dabar
jie keliavo iš rankų į rankas,

slapčia, atsargiai. Zevas Keleris ir Eli Heis nesusidoroję su asmeninėmis užduotimis. Ir pašalinti iš žaidimo. Taip pat Kolinus Ekinsonas. Jis pirmasis spruko iš Greibilų namo. Sklido kalbos, kad bėgo vos ne iki Masačusetso valstijos.

Liko žaisti Dodžas, Rėjus, Heter ir Nata. Taip pat Haroldas Li, Kim Holister ir Derekas Klygas.

Iš viso septyni dalyviai.

Liepos 27, trečiadienis

Dodžas

Žaidimas jau neteikė jokio
džiaugsmo – neliko nei
nerūpestingumo, nei humoro.
Kiek Dodžas žinojo, Panika
niekada nėra buvusi tokia rimta.
Taip pat niekada nebuvo
žaidžiama laikantis tokio
slaptumo. Už tai, kad toliau

žaidi, grėsė ne tik areštas.

Policininkai vis dar stengėsi kam nors prikabinti gaisrą Greibilų namuose ir Mažojo Bilo mirtį.

Net teisėjai, regis, neteko jiems būdingo humoro jausmo. Naujas elektroninis laiškas, dalyviams atėjęs po kelių dienų, kai Eli buvo išbraukta iš žaidimo, buvo niūriai tikslus ir dalykiškas:

*Moldeno prekybos centras,
I-87 magistralė. Trečiadienis,*

devinta vakaro.

Vairavo Bišopas. Susėdo įprasta tvarka: Heter priekyje, Nata su Dodžu ant užpakalinės sėdynės. Nata visą kelią krumplių barbeno į lango stiklą pakludama kažkokiam vidiniam ritmui. Toks jausmas, lyg jie vakare važiuotų į prekybcentrį ieškoti nuotykių. Tačiau Heter atrodė išvargusi ir vis žiovavo, Bišopas beveik nepratarė žodžio, tik tyliai paklausė ją, kas

negerai.

- O kaip tau atrodo, kas gali būti negerai? - atšovė Heter.

Dodžas nenorėjo slapčia klausytis, bet nebuvo kur dėtis.

- Skambino tavo mama, - patylėjęs tarė Bišopas. - Sakė, kad nenakvojai namie.

- Kelias dienas pagyvensiu pas Aną, tik tiek. Viskas gerai.

- Ji sakė, kad paėmei mašiną.

- Tai dabar jau esi jos pusėje?

Bišopas tikriausiai buvo
Mažojo Bilo laidotuvėse.
Dodžas atpažino atminimo
lankstinuką, pakabintą ant
užpakalinio vaizdo veidrodėlio.
Lyg būtų amuletas ar
talismanas. Keista, kad
sugalvojo pasikabinti. Bišopo
Dodžas nelaikė prietaringu. Kita
vertus, jo gerai nesuprato.
Pavyzdžiui, kodėl jam atrodo,
kad jis susijęs su žaidimu, kodėl
jaučiasi kaltas dėl Bilo Kelio

mirties.

Pravažiuojant pro Kolumbijos apygardos vandentiekio bokštus, Dodžas pažvelgė pro langą ir prisiminė pirmojo reido naktį, kai jis, Nata ir Heter slapstėsi nuo policijos. Staiga širdį suspaudė baises skausmas, kad laikas vis eina, negailestingai juda į priekį. Kaip ir potvynio vanduo, savo kelyje palikdamas tik šiukšles.

Dangų klojo tamsių debesų

kalnai, bet pagaliau nustojo lyti.
Negalėjai suvokti, iš kurios
vietos šviečia saulė: platus
spindulys, vienui vienas ir labai
keistas, kai visas dangus toks
tamsus, perkirto kelią.

Moldeno prekybcentris buvo
ilgas, reikėjo apvažiuoti jį visą,
kad patektum į šiaurinę pusę.
Kol atvažiavo, ir saulė nusileido.

Aikštelėje stovėjo
keliasdešimt automobilių,
daugiausia prie pat

„McDonald's“, plius pora vilkikų, tikriausiai keliaujančių iš Olbanio į Kanadą. Kitoje aikštelės pusėje Dodžas matė, kaip pro didžiąsias automatines duris išeina šeima, nešina popieriniais maišeliais su greituoju maistu ir dideliais kokakolos indeliais. Įdomu, kur jie važiuoja. Turbūt į kokią geresnę vietą negu šis užkampis.

Žaidėjai pasistatė mašinas

kuo toliau nuo pastato, pačiame aikštelės pakraštyje, kur medžiai augo prie pat šaligatvio ir buvo daug tamsiau. Septyni likę žaidėjai ir tik du žiūrovai. Dodžas net nustebo išvydęs Diginą. Stovėdamas po aukštais ilgakakliais gatvės žibintais atrodė lyg pažaliavęs, tarsi galėtų imti ir apsivemti.

- Taisyklės paprastos, - beveik šaukė Diginas, nes už nugaros riaumojo automobiliai.

I-87, nuo stovėjimo aikštelės atskirta tik menkučiu atitvaru iki pusės blauzdų, buvo šešių juostų transporto magistralė. – Kiekvienas turite perbėgti kelią. Penki, kurie perbėgs greičiausiai, pateks į tolesnį etapą. Kiti du iškris.

– Aš pirmas, – pasisiūlė Rėjus, žengtelėdamas į priekį. Jis net nedirstelėjo į Dodžą. Tarp jų įsigaliojo tam tikros paliaubos, nors ir laikinos. Juokinga. Be

Luko, Dodžas Rėjaus turbūt nekenčia labiau už viską pasaulyje. Tačiau Rėjus žino daugiau Dodžo paslapčių negu kas kitas. – Noriu greičiau užbaigti.

– Pala. – Diginas išsitraukė iš kišenės juodo audeklo juostą ir papurtė. Jis atrodė prastai. – Turi užsirišti šitą daiktą.

– Kas čia? – paklausė Rėjus, nors buvo akivaizdu, jog tai raištis akims.

Nata ir Heter susižvelgė. Ir neklausęs Dodžas žinojo, ką jos mano. Visada gali tikėtis nemalonios staigmenos. Žaidimas niekada nebuvo lengvas.

Diginas dvejojo. Atrodė, jis pats nori užrišti Rėjui raištį, bet Rėjus susiraukė.

- Duok šen, - liepė ir ištraukė raištį tam iš nagų.

Aiškliai patenkintas Diginas skubiai atsitraukė. Rėjus

priglaudė raištį prie akių ir susirišo ant pakaušio.

- Dabar gerai? - paklausė į nieką nesikreipdamas.

Dodžas žengė prie jo, sustojo tiesiai prieš akis. Užsimojo kumščiu ir jį sulaikė vos keli coliai nuo Rėjaus nosies. Nata aiktelėjo, Diginas sušuko. Bet Rėjus nė nemirktelėjo.

- Tvarka, - pasakė Dodžas. - Nė velnio nemato.

- Nepasitiki, Meisonai? -

išsiviepė Rėjus.

- Nė trupučiuko, - atsakė

Dodžas.

Diginas padėjo Rėjui prieiti prie atitvaro, už kurio buvo siaurutė žolės ir žvyro juostelė. Pro šalį dundėjo furgonai, spjaudantys išmetamosiomis dujomis ir karščiu. Rėjus ėmė lipti per tvorelę, ir kažkokia mašina supypsėjo; Dodžas įsivaizdavo, kaip mašina staigiai metasi į šoną, priekiniai žibintai

prikausto Rėjų prie žemės, tada trinktelėjimas.

Tačiau šitai bus vėliau.

- Laikas! - riktelėjo Diginas.

Dodžas išsitraukė telefoną.

Pirmą kartą pastebėjo, kad netoliese stovi Bišopas, jo lūpos krutėjo lyg kalbėdamos maldą.

Veidas skausmingas,
perkreiptas.

Ir tą akimirką Dodžui kilo įtarimas. Panašesnis į intuiciją.

Bet jis greit nustūmė tą

mintį. Negalimas daiktas.

- Praėjo dešimt sekundžių, -
paskelbė Diginas.

Dodžas vėl atsisuko į
magistralę. Rėjus vis nesiryžo,
svyravo kaip girtas, tarsi
tikėdamasis, kad kažkokia
varomoji jėga atplėš jo kojas
nuo žemės. Piktai pasignalizavo
furgonas, ir Rėjus atšoko atgal.
Signalu aidas nusirito nakties
oru ir tolumoje atsiliepė jau
tartum koks riksmas. Mašinos

kėlė baisų triukšmą: Dodžas užsimerkęs girdėjo padangų cypimą, bosinės gitaros dudenimą iš radijo kabinose, variklių kriokimą, oro švilpesį pro šalį pralekiant lengvajam automobiliui. Jis atsimerkė.

– Dvidešimt sekundžių! – suriko Diginas.

Staiga mašinų srautas nutrūko. Keturias ar penkias sekundes visos juostos buvo tuščios. Tai pajutęs Rėjus

pasileido bėgti. Plojosi ant
užtvaro kitapus plento vos
nenusibalnodamas nosies.

Nesvarbu. Jis perbėgo.

Nusitraukęs raištį pergalingai
pamojavo aukštai virš galvos.

Visa operacija užtruko
dvidešimt septynias sekundes.

Jis turėjo laukti, kol vėl
atsiras tarpas, tačiau grįžo
lengva ristele. Norėjo
pasipuikuoti.

- Kas toliau? - paklausė

Diginas. – Užbaikime viską, kol ne...

Tolesnius žodžius nunešė pralekiantis furgonas.

– Aš, – tarė Dodžas.

Rėjus atkišo jam raištį. Jų akys susitiko. Dabar jie dar labiau susieti.

– Nepasprink, – tyliai nusišaipė Rėjus. Dodžas atėmė iš jo raištį.

– Dėl manęs nesijaudink.

Audeklas buvo storas ir

visiškai juodas, panašus į brezentą. Jį užsirišęs Dodžas tarsį apako; akimirką krūtinę kažkas suspaudė, jam svaigo galva, jis nieko nesusigaudė, taip esti pabudus iš košmaro nepažįstamoje vietoje. Įsiklausė į triukšmą: variklių staugimą, padangų žviegimą, muzikos nuotrupas, ir pamažu galvoje išryškėjo priešais plytinti erdvė. Ar ne juokinga, kad negalėdamas matyti žmogus

būni bejėgis. Bet kas galėtu jį
užpulti, o jis net nepajustu
artinantis.

Staiga riešą suėmė dvi
švelnios rankos.

- Būk atsargus, - sušnibždėjo
Nata.

Jis nieko netarė, tik
apgraibomis siekė jos veido
bijodamas netyčia užkabinti
krūtį. Bet ir tikėdamasis šito.

- Gerai, aš pasirengęs, -
pasakė jis lyg ir Digino pusėn.

Kaip ir Rėjų, Diginas privedė jį prie žemo metalinio atitvaro ir liepė lipti. Ir štai Dodžas stovi aklas kelkraštyje, pro šalį kaukia automobiliai ir furgonai. Vėjas švilpia įkaitęs ir dvokiantis išmetamosiomis dujomis, žemę drebina baisingi ratai. Greit nutoldami pypsi signalai.

Dodžui neramiai daužėsi širdis, burna išdžiūvo. Nesitikėjo, kad šitaip bijos.

Ausyse be perstojo kalė -
neaišku, magistralės triukšmas
ar širdies tvinksniai. Beveik
negirdėjo, kaip Diginas sušuko
jo laiką. Velnias. Jis nieko
negirdi - kaip supras, kada
galima bėgti?

O jeigu suklyps? Kojos atrode
kaip vatinės, jei bandys eiti, jos
sulinks, susipins. Mintyse išvydo
Natos rankas, kaip ji pakėlė
veidą jam pasilenkus jos
pabučiuoti. Įsivaizdavo plonas

kaip šakaliukai Deinos kojas,
kaip ji pristumiama prie lango,
saulė užlieja kambarį, jos kojos
ima augti, storėti, virsti
stipriomis, raumeningomis
blauzdomis.

Kalimas ausyse pritilo. Jis
atsikvėpė. Ir staiga suvokė, jog
tapo tylu. Nežviegia padangos,
nesignalizuoja mašinos,
nekriokia lekiančio ant jo
automobilio variklis. Tarpas.

Jis puolė bėgti.

Šaligatvis, tada siaurutis
žolės ruožas, skiriantis dvi
magistralės dalis. Turėjo
stabtelėti ir vėl pasiklausyti, dėl
atsargumo, bet negalėjo –
sustojęs nebūtų įstengęs vėl
pajudėti. Reikėjo bėgti. Ausyse
ūžė vėjas, kraujas liepsnojo.
Staiga blauzdą pervėrė
skausmas, ir jis šoko į priekį.
Tai buvo atitvaras kitoje pusėje.

Jis perbėgo.

Nusiplėšęs raištį atsisuko.

Nata su Heter turbūt džiūgauja,
bet neišgirdo, ką jos šaukia, –
prazvimbė dvi lengvosios, tik
švystelėjo du vienodi pavidalai.

Šalia gatvės žibintų jos
atrodė tarsi aktorės scenoje
arba figūrėlės ant židinio
atbrailos, o pro jas lekiantys
automobiliai, švystelintys per
šviesos ruožą, buvo panašūs į
žaislinius modelius.

Jis tebebuvo apkvaitęs.
Palaukęs tarpo lėtai parbėgo į

savo pušę. Norėjo lėkti greičiau, bet kojos neklausė. Vos perlipo per tvorelę.

Diginas paplojo jam per petį, Heter griebė už rankos. Jis džiaugėsi. Kitaip būtų susmukęs.

– Devyniolika sekundžių! – pranešė Diginas.

– Nuostabu, nuostabu, – kartojo Heter.

Po jo nutarė bėgti ji. Per pastarąsias keletą dienų jai

kažkas atsitiko, kažkas pasikeitė. Visada buvo daili, pamanė Dodžas, tvirta ir patikima kaip moteris dezodorantų reklamoje. Ir truputį nedrąsi – visada elgėsi atsargiai, tarsi bijodama, kad netyčia nenuverstų kokio daikto ar nepartrenktų žmogaus. Jis nėjo į išleistuves, bet matė nuotraukas „Facebooke“, jose Heter išsiskyrė iš kitų; stovėjo šiek tiek pasikūprinusi, kad

nebūtų gerokai aukštesnė už
Metą, apsivilkusi kažkokiu
rausvu smarkiai prirauktu
drabužėliu, kuris jai visai netiko,
ir narsiai stengdamasi šypsotis.

Tačiau dabar visas
nedrąsumas išgaravęs. Rimta,
tiesi, susikaupusi. Prie
kelkraščio nestoviniavo. Vos
pasitaikė tarpas, šoko bėgti.
Nata aiktelėjo.

- Mašina... - ištarė
griebdama Dodžui už rankos.

Taip, išniro mašina,
važiuojanti šiaurine kryptimi ir
dideliu greičiu lekianti į ją.
Matyt, ji pakliuvo į žibintų
šviesą, nes vairuotojas tris
kartus paspaudė signalą.

- Dieve... - Bišopas perbalęs
suakmenėjo.

- Heter! - suriko Nata.

Bet Heter jau lipo per
pertvarą - kaip tik tą akimirką,
kai mašina lėkė per vietą,
kurioje ji buvo prieš kelias

sekundes. Vairuotojas dar keturis kartus piktai pasignalizavo. Nusitraukusi raištį, Heter stovėjo kelkraštyje sunkiai alsuodama. Valandėlę ją užstojo staiga pasipylęs mašinų srautas: du furgonai iš priešingų pusių, daugybė lengvųjų.

Kai Heter grįžo, Diginas apkabino ją.

– Septyniolika sekundžių! Kol kas greičiausia. Taigi vieta garantuota.

- Ačiū, - uždususi tarė ji.

Eidama po žibintais atrodė tikrai graži: ilgi plaukai, išdrikę ant nugaros, išsišovę skruostikauliai, spindinčios akys.

- Šaunuolė, - pasakė Dodžas. Heter linktelėjo jam.

- Hetbar, aš taip dėl tavęs bijojau! Toji mašina...

Nata puolė Heter ant kaklo. Turėjo pasistiebti.

- Ne taip ir baisu, Nata.

Heter pažiūrėjo į Dodžą. Jos žvilgsnyje Dodžui pasivaideno išpėjimas.

Toliau reikėjo bėgti Kim Holister, bet jai nepavyko. Kai tik atsistojo prie užtvaro, iš abiejų pusių pasiuto lėkti mašinos. Bet ir nutrūkus srautui ji tebestovėjo aiškiai išsigandusi.

- Bėk! - riktelėjo Diginas. - Neskaičiavau laiko. Bėk!

- Neteisinga, - supyko

Rėjus. – Nesąžininga. Atviras sukčiavimas.

Jie susiginčijo, bet veltui – Kim nepajudėjo. Pagaliau sušuko:

– Nutilkit! Prašau... Aš nieko negirdžiu. Prašau...

Dar po kelių sekundžių ji išsverdėjo į plentą, bet iškart grįžo.

– Girdėjot? – šaižiai suriko ji tyloje. – Ar tik ne mašina?

Kol ji perbėgo, praėjo

penkiasdešimt dvi sekundės. Jos laikas buvo beveik du kartus ilgesnis už kitų.

Atėjo ir Natos eilė. Staiga ji atsisuko į Dodžą. Jos akys blizgėjo, Dodžas suprato, kad ji tuoj pravirks.

- Kaip manai, ar jis mato? - sušnibždėjo Nata.

Dodžas pamanė, kad ji turi galvoje Dievą.

- Kas? - pasitikslino jis.

- Bilas Kelis, - atsakė

graudžiai susiraukdama.

- Niekas mūsų nemato, - tarė
Dodžas. - Išskyrus teisėjus.

Jo akys susidūrė su Bišopo,
stovinčio kitoje pusėje,
žvilgsniu. Ir vėl jam kilo ta pati
mintis.

Liepos 29, penktadienis

Dodžas

Dodžas tikėjosi, kad Natos gimtadienio vakarėlis bus mažas, deja, dviračiu pasiekęs Bišopo namus pamatė keliolika mašinu, mažiausiai užverstoje šlamštu kiemo dalyje sulipusių lyg „Tetris“ konstruktoriaus detalės. Kažkur grojo muzika,

aplink kiemą ant visokių daiktų buvo pridėliota žibintėlių, jie atrodė tarsi nutūpę pailsėti jonvabaliai.

- Atėjai! - šūktelejo Nata, mostelėdama popieriniu indeliu. Jam ant bato užtiško alaus, ir jis suprato, jog ji jau girta. Buvo pernelyg išsidažiusi ir su striuka suknyte atrodė baugiai graži, kaip kokia daug vyresnė mergina. Akys blizgėjo lyg nuo kokio kvaišalo. Jis pamatė, jog ji

ką tik šnekėjosi su jam
nepažįstamais vaikiniais, jie irgi
atrodė vyresni ir visi spoksojo į
jį. Dodžas pasijuto nesmagiai.

Pamačiusi, kur jis žiūri, ji
numojo ranka.

- Dėl jų nesuk sau galvos, -
pasakė sunkiai apversdama
liežuvį. - Keletas vyrų, su
kuriais susipažinau bare
Kingstone. Pakviečiau tik todėl,
kad jie žadėjo atnešti gėralo.
Kaip smagu, kad esi čia.

Kišenėje Dodžas turėjo Natai dovanėlę. Norėjo įteikti, bet ne čia, kur visi žiūri. Norėjo pasakyti jai, kaip užjaučia dėl Panikos. Nata tiesiog sustingo prie plento ir sugaišo beveik minutę. Taigi jai žaidimas jau baigtas.

Visi kiti pereis į tolesnį etapą.

Važiuojant iš plento rungties Nata tylėjo, sėdėjo šalia jo įsitempusi, o skruostais ritosi ašaros. Niekas nieko nesakė.

Dodžas širdo ant Bišopo ir
Heter. Juk jie – geriausi jos
draugai. Turėtų žinoti, kaip ją
paguoti.

Juk ir jis, užrištomis akimis
stovėdamas prie to plento,
jautėsi bejėgis ir persigandęs.

Bet Nata jau tempė jį anapus
namo.

– Eik, atsinešk gerti, gerai?
Ir su visais pasisveikink.

Kitapus namo didelis
grotelinis keptuvas leido tirštus

dūmų debesis, kvepiančius mėsa
ir medžio anglimis. Mėsainius
ant grotelių stumdė kažkoks
senas tipas, rankoj laikantis
alaus skardinėlę. Dodžas jį
palaikė Bišopo tėvu: tokia pati
nosis, tokie patys ant veido
krintantys plaukai, tik šito
žmogaus buvo pražilę, – ir
nustebo. Mokykloje Bišopas jam
visada atrodė požioplis,
geranoriškas, bet pernelyg
mandagus, kad būtų įdomus.

Įsivaizdavo, kad Bišopo šeima, mamytė, tėtis ir vyresnysis brolis, bus nuo visų atsitvėrę. Ne kažkoks dėdulė, su alumi rankoje kepantis mėšainius tarp surūdijusio metalo laužo kalnų.

Tačiau žaisdamas Paniką sužinai dar vieną dalyką: kad žmonės gali nustebinti. Gali tave parblokšti ant užpakalio. Praktiškai tik dėl šito ir gali būti garantuotas.

Buvę mokiniai stoviniavo

nedidelėmis grupelėmis arba
sėdėjo ant visokių senų trantų ir
išmėsintų automobilių rėmų.

Visi spoksojo į Dodžą, vieni
smalsiai, kiti – su atviru
atšiaurumu; tik dabar jis
pastebėjo, kad, išskyrus Heter,
daugiau nepakviestas nė vienas
Panikos žaidėjas. Ir tik dabar
suvokė, jog Panikos žaidėjų liko
ne tiek ir daug. Viso labo penki.

Tarp jų ir jis.

Nuo dviejų dalykų – Natos

rankos ir to, kad jis stovi taip
arti jos – nugara perbėgo
šiurpas.

– Statinaitė ten, už seno
motociklo, – sukrizeno Nata. Ji
vėl mostelėjo alaus indeliu, per
kraštą vėl ištiško putų, ir staiga
jis prisiminė, kaip pernai per
abiturientų susitikimą ji
pavadino jį Deiviu. Jis įsitempė.
Nekentė vakarėlių, juose jam
visada būdavo nejauku. – Tuoju
grįšiu, gerai? Negaliu stovėti

vienoj vietoj. Vis dėlto jie lyg ir
mano svečiai.

Ji pabučiavo jį – jis atkreipė
dėmesį, kad į skruostą, paskui į
antrą – ir skubiai dingo, išsimaišė
tarp statinaitę apspitusios
publikos. Be Natos šalia jis
jautėsi, tarsi būtų grįžęs į
mokyklos koridorius, tačiau ten
į jį niekas nekreipdavo dėmesio,
o čia visi vėpsojo. Kai pamatė
Heter, būtų galėjęs ją
išbučiuoti.

Heter, pastebėjusi jį, pamojo kviesdama prieiti. Ji sėdėjo ant galimo dar vieno Bišopo projekto, beračio fordo „Pinto“, užkelto ant šlakbetonio blokelių, variklio gaubto. Iš ten, kur stovėjo, Dodžas suskaičiavo šešias įvairios nusibaigimo stadijos mašinas.

- Labas. - Heter gėrė kolą. Atrodė nuvargusi. - Nežinojau, kad čia būsi.

Dodžas gūžtelėjo. Nelabai

suprato, ką ji turėjo galvoje. Gal Nata jį pakvietė paskutinę minutę?

- Nenorėjau praleisti didžiojo gimtadienio, - tepasakė jis.

- Nata jau gatavutė, - susijuokė Heter. Ir nususuko. Ir vėl jam dingtelėjo, kad ji per vasarą labai pasikeitė. Sulyso, išryškėjo bruožai, jos grožis vis labiau skleidėsi. Sakytum iki tol būtų dėvėjusi neregimąjį apsiaustą, o dabar jis po truputį

smuko.

Atsišliejęs į mašiną, Dodžas ėmė ieškoti kišenėse cigarečių.

Rūkyti nesinorėjo, tiesiog nežinojo, kur dėti rankas.

- Kaip Lilė? - paklausė.

Ji staigiai pakėlė galvą.

- Puikiai, - iš lėto atsakė. Ir pridūrė: - Viduje žiūri televizorių.

Dodžas linktelėjo. Užvakar, rūkydamas savo Met Rou gatvėje, išgirdo kažką

dainuojant už pašiūrės, kur jis visada laikydavo dviratį.

Susidomėjęs pasuko ton pusėn.

Ir pamatė Heter.

Nuogutėlę.

Ji aiktelėjo, ir jis skubiai nususuko, bet spėjo pastebėti,

jog ji prausiasi palindusi po

žarna, priklausančia Dot

užkandinei, ta, kuria virtuvės

berniokai vakarais laistydavo

skersgatvį. Ir pamatė

automobilį, jos automobilį, ant

jo gaubto džiūvo patiesti jos drabužiai, o ant žolės sėdėjo mergaitė, tikriausiai Heter sesutė, ir skaitė.

- Niekam nesakyk, - liepė Heter.

Dodžas stovėjo nusigręžęs nuo jos. Vieną apatinį drabužėlį vėjas nupūtė nuo gaubto, jis išmeigė į jį akis. Tai buvo paprastos kelnaitės, išmargintos pablukusiu braškių raštu. Šalia jų ant apversto kibiro gulėjo du

dantų šepetėliai ir užlankstyta
pastos tūbelė, o ant žemės buvo
tvarkingai išrikiuotos kelios
poros apavo. Įdomu, ar jau
seniai jos čia stovyklauja...

- Nesakysiu, -

neatsisukdamas pažadėjo jis.

Ir nesakė. Dodžas dar dėl to
mėgo paslaptis, kad jos suartina
žmones.

- Kaip manai, kiek šitaip
išsilaikysi? - paklausė.

- Kol laimėsiu, - atsakė ji.

Jis pažvelgė į ją – veidas toks rimtas, toks ryžtingas, ir staiga jį užplūdo kažkas panašaus į džiaugsmą. Supratimas. Štai kas svarbiausia: juodu su Heter supranta vienas kitą.

– Heter, tu man patinki. Esi tikras daiktas.

Ji žvilgtelėjo lyg norėdama įsitikinti, ar jis nesišaipo. Ir nusišypsojo.

– Ir tu toksai, Dodžai.

Vėl pasirodė Nata, nešina

buteliu tekilos.

- Išgerk su manimi, Heter.

- Tekilos? - susiraukė ši.

- Oi, liaukis, juk mano

gimtadienis, - įsižeidė Nata. Jai dar labiau pynėsi liežuvis, bet akys vis taip pat nenormaliai blizgėjo, lyg būtų priklausiusios kokiai keistai būtybei.

Heter pakratė galvą. Nata nusijuokė.

- Negaliu patikėti, - garsiai prabilo ji. - Žaidi Paniką, o bijai

išgerti.

- Šššš...

Heter paraudo.

- Ji net neturėjo žaisti, - tarė Nata, buteliu rodydama į Heter, tarsi kreipdamasi į publiką. Ir svečiai klausėsi. Dodžas matė, kaip jie atsisuka į Heter ir kvailai šypsodami šnibždas.

- Nustok, Nata. Gal pamiršai, kad apie žaidimą negalima kalbėti? - perspėjo jis Natą, bet ji nekreipė dėmesio.

- Aš norėjau žaisti, - pareiškė Nata. - Ir žaidžiau. Tačiau toliau nežaisiu. - Ji atsisuko į Heter. - Ji... jūs abu... man pakišot koją.

Heter valandėlę žiūrėjo į ją.

- Tu girta, - ramiai tarė ir nučiuožė nuo gaubto.

Nata bandė paimti jai už rankos.

- Aš tik pajuokavau. - Tačiau Heterėjo tolyn. - Palauk, Heter. Aš taip juokavau.

- Einu paieškoti Bišopo, -
neatsisukdama tarė Heter.

Nata atsišliejo į mašiną greta
Dodžo. Atsukusi tekilos butelį
gurkštelėjo ir išsiviepė.

- Na ir gimtadienis, -
sumurmėjo.

Nuo jos dvelkė odos,
alkoholio ir šampūno kvapais.
Taip ir knietėjo ją paliesti. Bet
jis susikišo rankas į kišenes ir
pačiupinėjo dovanėlę. Suprato,
kad reikia atiduoti jai dabar, kol

nesupasavo ir kol ji dar labiau nepasigėrė.

- Klausyk, Nata, gal galėtume trumpam kur užeiti? Kad būtume vieni. - Suvokęs, kad ji gali įtarti jį norint paleisti į darbą rankas ar dar ką, skubiai pridūrė: - Aš tau kai ką atnešiau.

Ir parodė jai mažytę dėželytę, suvyniotą į dovanų popierių, tikėdamasis, jog ji nepyks, kad popierius kišenėje

susiglamžė.

Jos veidas nušvito. Ji plačiai nusišypsojo parodydama savo tobulus dantukus ir pastatė butelį ant žemės.

- Dodžai, visai nereikėjo, - tarė ji ir pridūrė: - Einam, žinau, kur galime nulįsti.

Tiesiai už užpakalinės verandos buvo plotas, skirtas, rodos, kiemo puošmenoms laikyti: ten stovėjo didžiulės visokių mitinių būtybių, kurias

Dodžui turbūt derėjo žinoti, bet
jis nežinojo, statulos,
kalkakmenio suolai ir paukščių
girdyklos, pilnos užsilikusio
vandens, dumblo ir lapų.

Statulos ir veranda juos visiškai
užstojo nuo svetimų akių.

Įžengus į pusapskritimą Dodžui
ėmė vartytis širdis. Muzika
skambėjo kažki kur, jie buvo
vieni.

- Nagi, atidaryk, - paragino
jis, paduodamas dėžutę.

Jam darėsi bloga. Kas, jeigu jai nepatiks? Pagaliau ji nuvyniojo popierių, atidarė dėžutę ir išpūtė akis: vatos lizdelyje gulėjo pakabutis – mažytis krištolinis drugelis šviesoje spindinčiais sparnais, užvertas ant tamsios aksominės virvelės.

Ji žiūrėjo taip ilgai, jog jis pamanė: tikrai nepatinka. Dabar jis garantuotai apsivems. Šis pakabutis jam kainavo tris

ilgas darbo dienas kraunant į lentynas prekes.

- Jeigu nori, galiu gražinti... -
prabilo jis, bet pakėlęs akis
pamatė, jog ji verkia.

- Koks gražumas, - tarė ji. -
Man baisiausiai patinka.

Nespėjus jam susivokti, ji
apkabino jį ir pabučiavo. Jos
lūpos buvo druskos ir tekilos
skonio.

Ji atsitraukė, o jam ėmė
suktis galva. Buvo bučiavęs

mergaites, bet ne šitaip.

Dažniausiai per daug
nervindavosi dėl to, ką daro jų
liežuvis, ar pats ne per daug
arba ne per mažai spaudžia.
Tačiau su Nata jis pamiršo
galvoti ir netgi kvėpuoti, todėl
dabar akyse tavaravo juodi
taškai.

- Klausyk, noriu, kad
žinotum - aš vis tiek su tavim
pasidalysiu. Aišku, jei laimėsiu.
Galėsi pasiimti savo dalį.

Ji staiga sustingo tartum gavusi antausį. Pastovėjo ir atkišo jam dėžutę.

- Negaliu priimti, - pasakė.

Dodžas pasijuto lyg užspringęs kėglių kamuoliu.

- Ką tai reiškia?

- Ogi tai, kad nenoriu, - atsakė sprausdama dėžutę jam į delną. - Aš nesu tavo mergina. Na, tu man patinki ir taip toliau, bet... Aš susitikinėju su kitu. Būtų negražu.

Visā kūnā užliejo šaltis.

Suglumęs ir įtūžęs jis šalo.

Jautėsi kaip nesavas ir svetimu
balsu paklausė:

- Kas jis?

Ji nusigrėžė.

- Nesvarbu. Nepažįsti.

- Tu mane bučiavai. Tu mane
bučiavai, ir aš pamaniau...

Ji papurtė galvą nežiūrėdama
į jį.

- Viskas buvo dėl žaidimo.

Aišku? Norėjau, kad padėtum

man laimėti. Tik tiek.

- Netikiu.

Iš jo burnos išsprūdęs balsas buvo nepažįstamas, pats žodis - bejėgiškas.

Ji kalbėjo, lyg jo nė nebūtų šalia:

- Bet man Panikos

nebereikia. Ir tavęs nebereikia. Ir Heter nereikia. Kevinas sako, kad aš galėčiau filmuotis. Jis sako...

- Kevinas? - Dodžo galvoje

kažkas spragtelėjo. – Tas
šunkara, kurį sutikai prekybos
centre?

– Jis ne šunkara. – Pagaliau ji
atsisuko. Drebedama.

Sugniaužusi kumščius,
degančiomis akimis ir šlapiais
nuo ašarų skruostais. Jam plyšo
širdis. Tebenorėjo ją bučiuoti.
Nors nekentė jos. – Jis
nemeluoja. Tiki manimi. Žadėjo
padėti...

Šaltis Dodžo krūtinėje virto

geležiniu kumščiu. Jautė, kaip jis
daužo šonkaulius grasindamas
pramušti odą.

- Neabejoju, - spjaute
išspjovė Dodžas. - Tuoju
atspėsiu - tau tereikėjo parodyti
jam papus...

- Nutilk, - sušnibždėjo ji.

- Gal dar leidais kiek
pagrabaliojama. O gal reikėjo ir
kojas išskėsti?

Ir iškart žiauriai pasigailėjo
šitų žodžių.

Nata sustingo lyg gavusi elektros smūgį. Ir iš jos veido – kaltės ir liūdesio, net sielvarto – jis suprato, jog taip ir buvo, ji neturėjo kitos išeities.

– Nata... – vos ne vos ištarė jos vardą. Norėjo atsiprašyti ir pasakyti, kaip jam gaila jos, gaila dėl to, ką padarė. Norėjo pasakyti, jog tiki ja ir laiko gražuole.

– Eik iš čia, – sukuždėjo ji.

– Prašau...

Jis ištiesė ranką.

Ji susverdėjo ataturpsta, vos nesuklupdama ant žolės.

- Eik.

Jos akys akimirką įsmigo į jį - dvi tamsios kiaurymės lyg žaizdos. Tada ji apsisuko ir nubėgo.

Heter

Bišopas turėjo batutą, bent jau batuto rėmą. Nailono audeklas seniai susidėvėjo ir buvo pakeistas sunkiu smarkiai ištemptu brezentu. Heter nenustebo radusi jį čia besislepiančią nuo kitų svečių. Jis niekada nebuvo kompanijų

mėgėjas. Be kitų dalykų, tai irgi juos rišo.

- Kaip patinka vakarėlis? - paklausė ji, užsiropšdama ant brezento, kur sėdėjo jis. Nuo Bišopo dvelkė cinamonu ir vos vos - sviestu.

Jis gūžtelėjo. Ir nusišypsojo suraukdamas nosį.

- Šiaip sau. O tau?

- Šiaip sau, - prisipažino ji. -
Kaip Lilė?

Heter turėjo atsivesti ir ją.

Juodu įtaisė ją svetainėje, o
Bišopas pažadėjo, kad, kai eis į
vidų plastikinių indelių,
pasižiūrės, ką ji veikia.

- Puikiai. Žiopso kažkokį
įžymybį šou. Aš jai paspraginau
kukurūzų.

Jis išsitiesė aukštiekninkas ir
dabar žiūrėjo į dangų. Pamojo
jai, kad irgi atsigultų.

Kai buvo maži, jie kartais čia
miegodavo, miegmaišiuose
vienas šalia kito, tarp tuščių

pakelių nuo traškučių ir sausainių. Sykį atsibudusi pamatė ant krūtinės tupint meškėną. Bišopas pirmiausia telefonu jį nufotografavo, tada šaukdamas nuvijo. Tai buvo vienas mėgstamiausių vaikystės prisiminimų.

Ji vis dar prisiminė, kaip būdavo jauku pabusti greta jo aprasojusiame miegmaišyje, į orą kylant jūdviejų kvapui. Būdavo taip šilta gulėti šalia

vienas kito. Tarsi vienintelėje saugioje, geroje pasaulio vietoje.

Dabar ji negalvodama padėjo galvą jam ant krūtinės, jis apkabino ją viena ranka. Pirštai glostė jos nuogas rankas, ir staiga kūnas užkaito, apsalo. Įdomu, kaip jie atrodo iš viršaus: gal kaip dailiai susiglaudę du dėlionės nareliai.

- Ar manęs pasiilgsi? - staiga paklausė Bišopas.

Heter širdis pašoko lyg norėdama išstrūkti iš krūtinės.

Visą vasarą ji stengėsi negalvoti, kad Bišopas išvažiuoja į koledžą. Dabar jiems liko mažiau nei mėnuo.

- Nebūk kvailas, - tarė kumštelėdama jam.

- Aš rimtai.

Jis pasivertė ištraukdamas ranką iš po jos galvos ir pasirėmė alkūne. Kitą ranką nerūpestingai užmetė jai ant

liemens. Jos marškinėliai pasikėlė, todėl jo ranka atsidūrė ant pilvo – įdegę pirštai šlakuotos odos fone. Jai ėmė stigti oro.

Čia Bišopas, priminė ji sau.
Tik Bišopas.

– Heter, aš tavęs baisiausiai ilgėsiuos, – tarė jis.

Jie buvo taip arti, jog ji įžiūrėjo prie vienos blakstienos prikibusį pūkelį, matė rainelės spalvas. Ir lūpas. Putlias.

Žavingai netobulus dantis.

- O kaip Eivė? - išsprūdo Heter. Pati nesuprato, kaip ištarė šiuos žodžius. - Ar ir jos ilgėsies?

Jis susiraukė ir atsitraukė. Atsiduso, sukišo pirštus į plaukus. Heter būtų kažį ką atidavusi, kad jo ranka sugrižtų kur gulėjusi.

- Aš su ja nebedraugauju, - atsargiai tarė jis. - Mes išsiskyrimė.

Heter išplētē akis.

- Kada jau?

- Ar taip svarbu? - pyktelejo

Bišopas. - Klausyk, tarp mūsu
nebuvo nieko rimto, aišku?

- Tau tik patiko su ja
valkiotis, - metē Heter.

Staiga pajuto, kaip jai pikta,
šalta ir nejauku. Atsisėdo
patempdama žemyn sijonuką.
Bišopas ją palieka. Jis susiras
naujų merginų - dailučių,
smulkučių kaip Eivyrė, ir ją

pamirš. Visada taip esti.

- Klausyk... - Ir Bišopas atsisėdo. Heter į jį nežiūrėjo, tada paėmęs už smakro atsuko į save jos veidą. - Aš bandau su tavim kalbėti, aišku? Su Eivre turėjau išsiskirti. Man patinka... kita. Yra kita mergaitė. Štai ką bandau tau pasakyti. Bet labai sudėtinga...

Jis taip įdėmiai į ją žiūrėjo, jog ji pajuto, kaip tarp jų kaista oras.

Ji negalvojo. Tik pasilenkė ir užsimerkusi jį pabučiavo.

Sakytum būtų valgiusi šiek tiek atšilusius ledus: saldu, lengva, gera. Nesijaudino, ar moka bučiuotis, kaip jaudindavosi visus tuos metus kino teatre, kai galvodavo tik apie tarpdančiuose įstrigusius spragintų kukurūzų trupinėlius. Dabar ji tiesiog buvo šalia, traukė jo kūno, jo lūpų kvapą, o kažkur tolumoje tykiaiai dunksėjo

muzika ir jai pritardamos
padūkusiai čirpė cikados. Heter
krūtineje it bengališkosios
ugnys spragsėjo laimės
kibirkštys.

Staiga jis atšlijo.

- Palauk, - pasakė. - Palauk.

Ugnelės krūtineje beregint
užgeso palikdamos rūkstančius
juodus šiaudelius. Užteko to
vieno žodžio, ir ji suprato
padariusi klaidą.

- Negaliu... - Staiga jis tarsi

pasikeitė – atrodo vyresnis,
kažko susirūpinęs, beveik
nepažįstamas. – Nenoriu tau
meluoti, Heter.

Pasijuto lyg suvalgiusi ką
negera: burnoje nemalonus
skonis, skrandyje – diegliai.
Skruostai užkaito. Jis išsimylėjęs
ne ją, kažkurią kitą. O ji kaip
beprotė sugrūdo jam į burną
liežuvį.

Atbula nuropojo tolyn, prie
batuto krašto.

- Kaip kvaila, - tarė. - Tikra kvaiša. Pamiršk, gerai?
Nežinau, kas man užėjo.

Jis, atrodo, užsigavo. Bet jai buvo pernelyg gėda, kad kreiptų į tai dėmesį. Tada jis susiraukė, žvilgsnis buvo pavargęs ir piktokas, lyg ji būtų neklusnus vaikas, o jis - kantrus tėvas. Staiga ji suvokė, kaip Bišopas į ją žiūri - tarsi į vaiką. Jaunesniąją sesutę.

- Gal atsisėstum? - prabilo jis

pavargusio tėčio balsu. Plaukai styrojo tiesiai aukštyn – savotiškas riksmo atitikmuo.

– Jau darosi vėlu, – tarė Heter, nors taip nebuvo. – Turiu parvežti Lilę namo. Mama nerimaus.

Melas paskui melą. Pati nesupranta, kodėl taip sušnekėjo. Gal todėl, kad tą akimirką nuoširdžiai šito troško – troško parvažiuoti į tikrus namus, pas mamą, kuri

rūpinasi savo vaikais, o ne
nakvoti mašinoje kažkokiam
Met Rou gatvės užkablyje.
Troško būti maža ir trapi tarsi
brangus Kalėdų eglutės
žaislelis, kurį reikia labai
atsargiai kilnoti. Troško būti
kokia nors kita mergaite.

- Heter, prašau... - tarė jis.

Pasaulis dužo, žiro spalvų
skeveldromis - ir ji suprato: jei
nepabėgs, pravirks.

- Pamiršk, - pakartojo ji. -

Rimtai. Sutinki? Tiesiog pamiršk, jog taip atsitiko.

Vos žengė kelis žingsnius, ir pasipylė ašaros. Greit jas nusibraukė delno apačia. Kad patektų į namo vidų, reikės praeiti pro daugybę klasiokų, tarp jų ir pro geriausią Meto draugę, o ji verčiau mirs negu bus toji, kuri žliumbė per savo geriausios draugės gimtadienį. Visi pamanytų, jog ji nusigėrė. Juokinga, kaip šitiek metų

žmonės bendrauja su tavimi, bet nieko apie tave nenutuokia.

Ji įėjo pro užpakalines duris ir stabtelėjo atsikvėpti, susivaldyti. Keista, Bišopo namų kiemas buvo kaip sąvartynas, tačiau vidus pasirodė esąs švarus, neužgrioztas baldais ir atsiduodantis kilimų valikliu. Heter žinojo, kad ilgametė pono Markso meilužė Kerolė kiemą laiko žlugusiu reikalu. Tačiau namo vidus buvo jos valdos, ji

amžinai šveitė, tvarkė, šaukė
ant Bišopo, kad, po galais,
nukeltų nuo kavos staliuko savo
purvinas kanopas. Nors namas
nematė remonto nuo aštunto
dešimtmečio ir tebesipuikavo
išdilusia kilimine danga, o
virtuvėje – languotu oranžinių ir
baltų spalvų linoleumu, atrodė
švarutėlis.

Heter vėl suspaudė gerklę.
Čia viskas taip pažįstama:
valgomasis stalas plastikiniu

paviršiumi, įtrūkis, einantis per visą darbatalį, užsirietusiais kamuščiais nuotraukos, prilipintos prie šaldytuvo magnetukais, reklamuojančios odontologų kabinetus ir ūkinių prekių krautuves. Visi daiktai buvo tokie savi, tarsi jai ir priklausytų.

Kadaise ir priklausė, kartu su Bišopu.

Tačiau dabar nebe.

Ji išgirdo bėgant vandenį ir

duslų triukšmą svetainėje, kur
Lilė žiūrėjo televizorių. Įžengusi
į tamsų koridorių pamatė, kad
vonios kambario durys praviros.
Ant grindų dangos krito ryškus
šviesos pluoštas. Priėjusi per
vandens šniokštimą išgirdo
verkiant. Šmėkštelėjo tamsūs
plaukai.

- Nata?

Heter atsargiai atidarė duris
iki galo.

Iš čiaupo kliokė garuojantis

vanduo, garsiai teškeno į porcelianinę praustuve. Vanduo buvo vos ne verdantis, bet Nata šniurkščiodama tebeplovė rankas. Jų oda buvo net raudona ir blizgi, kaip nudeginta.

Heter akimirką pamiršo savo pačios rūpesčius. Žengė į vonios kambarėlį ir pirmiausia užsuko čiaupą. Šis buvo įkaitęs.

– Klausyk, tau viskas gerai?

Kvailas klausimas. Ir taip aišku, kad negerai.

Nata atsisuko. Paakiai pabrinę, visas veidas keistai išpurtes.

- Nieko nebegaliu padaryti, - sušnibždėjo ji.

- Ko nebegali? - paklausė Heter.

Ir staiga tarsi įsijungė pavojaus signalas. Ji matė, kaip kapsi iš čiaupo vanduo, matė siaubingai raudonas Natos rankas, karančias prie šonų lyg subliūškę balionai. Prisiminė,

kaip Nata visada norėdavo, kad viskas būtų sudėta lygiai arba per patį vidurį. Kaip kartais maudydavosi po dušu kelis kartus per dieną. Kaip barbendavo pirštais ir kleksėdavo liežuviu. Į visa tai ji niekada nekreipė dėmesio, nes buvo pripratusi. Dar viena balta dėmė žmonių santykiuose.

- Kaip tik todėl ir sustingau prie plento, - kalbėjo Nata. - Tiesiog... užsikirtau. - Akyse vėl

sublizgo ašaros. – Niekas
nebeveikia. – Jos balsas
sudrebėjo. – Nesijaučiu saugi,
supranti?

– Nusiramink, – tarė Heter. Ji
apglėbė Natą, ir ši toliau girtai
kūkčiojo ant jos krūtinės.

Suspaudė Heter lyg bijodama
nugriūti. – Šššš... – murmėjo
Heter. – Šššš, juk tavo
gimtadienis.

Tačiau nesakė, kad viskas
bus gerai. Kaip galėtų sakyti? Ji

žinojo, kad Nata kalba tiesą.

Nė vienas jų nėra saugus.

Nėra. Ir niekada nebus.

Dodžas

Vos atidaręs duris, Dodžas išgirdo svetainėje balsus ir iškart ėmė apgailestauti, kam tiesiai važiavo namo. Buvo truputis po vienuoliktos, ir jam pirmiausia dingtelėjo, kad vėl atslinko Rikis. Neturėjo noro matyti idiotiškai išsišiepusio

Rikio ir užraudusios Deinos,
besistengiančios išsklaidyti
įtampą ir kartu žaibuojančios į
Dodžą akimis, lyg *jis* ir būtų
išibrovėlis.

Tačiau ją pašaukė mama:

- Ateik, Dodžai!

Ant sofos sėdėjo vyriškis.

Žilstelėjęs, susiglamžiusiu
kostiumu ir panašiai
susiglamžiusiu veidu.

- Ko? - burbtelėjo Dodžas,
vos dirstelėjęs į motiną. Net

nesistengė būti mandagus.

Neketino gerintis dar vienam
mamos kavalieriui.

Motina susiraukė.

- Dodžai, - ištarė ji taip, kad
jo galvoj bemat suskambo
pavojaus varpas. - Juk tu pažįsti
Bilą Kelį, tiesa? Bilas užsuko
pasisvečiuoti.

Ji stebeilijo į Dodžą, ir jos
akyse jis perskaitė net kelis
dalykus: *Bilas Kelis neteko
sūnaus, tad jei būsi su juo*

*nemandagus, prisiekiu, jog
miegosį gatvėje...*

Dodžui toptelėjo, kad jo kūnas susideda vien iš aštrių kampų ir dyglių, – niekaip neprisiminė, kaip saugiai jį vairuoti. Nerangiai pasisuko į vyriškį ant sofos: taigi čia Didysis Bilas Kelis. Dabar pastebėjo panašumą į sūnų. Tokie pat šviesūs, tik jau žilstantys plaukai, skvarbios mėlynos akys ir stambus

smakras.

- Sveiki, - murmtelėjo

Dodžas. Sutrikęs kostelėjo. -

Man buvo... man labai... mums visiems labai gaila...

- Dėkui, sūnau.

Pono Kelio balsas buvo stebėtinai giedras. Dodžas džiaugėsi, kad Kelis jį pertraukė, nes neįsivaizdavo, ką dar būtų išleminęs. Žandai taip degė, rodėsi, sprogs. Jį pagavo staigus isteriškas impulsas,

raginantis sušukti: *Aš ten
buvau. Aš ten buvau, kai jūsų
sūnus mirė. Galėjau jį išgelbėti.*

Jis giliai įkvėpė. Žaidimas jį
jau priveikė. Ėmė kriksti nervai.

Po baisiai ilgo laiko tarpo
pono Kelio akys nuo Dodžo
nukrypo į jo motiną.

– Man jau laikas, Šeila. – Jis
lėtai atsistojo. Buvo toks
aukštas, kad galva vos nesiekė
lubų. – Rytoj važiuoju į Olbanį.
Padarytas skrodimas. Jokių

staigmenų nesitikiu, bet... – Jis
bejėgiškai skėstelėjo
rankomis. – Noriu viską žinoti.
Ir tikrai ketinu viską sužinoti.

Dodžui po apykakle
suprakaitavo sprandas. Gal jis
tik įsivaizdavo, bet jam
pasirodė, kad pono Kelio žodžiai
buvo skirti kaip tik jam. Jis
prisiminė per visą vasarą
surinktus Panikos lažybų
lapelius. Kur jie? Gal jis įkišo į
skalbinių stalčių? Arba padriekė

ant tualetinio staliuko? Siaubas.
Privalo jais atsikratyti.

- Žinoma. - Dodžo mama irgi pakilo. Dabar visi trys stovėjo drovėdamiesi lyg aktoriai scenoje, pamiršę savo vaidmenų tekstą. - Dodžai, palinkėk ponui Keliui labos nakties.

Dodžas kostelėjo.

- Aha. Gerai. Klausykite, dar kartą užjaučiu...

Ponas Kelis atkišo ranką.

- Dievo valia, - tyliai pasakė.

Tačiau Dodžas pajuto, kad atsisveikindamas ponas Kelis paspaudė jam ranką truputį per smarkiai.

Kaip tik tą vakarą Diginas apsilankė dauboje, kur ėjo geležinkelio bėgiai, ir iš ten grįžo su sulaužytu šonkauliu, dviem mėlynėm po akimis ir išmuštu dantimi. Vėliau Derekas Klygas teisinosi girtumu, bet visi

žinojo, kad priežastis kita; kai Diginui atlėjo veido tynis, kiekvienam norinčiam klausytis jis guodėsi, kaip Derekas jį užpuolęs, visokiais grasinimais bandęs išgauti teisėjų vardus ir nenorėjęs nė girdėti Digino įtikinėjimų, atseit jis jų nežinąs.

Šitaip buvo sulaužyta viena nerašytųjų Panikos taisyklių. Žaidimo vedėjas buvo neliečiamas. Kaip ir teisėjai.

Derekas Klygas iškart buvo

diskvalifikuotas. Jis neteko
vietos žaidime, rytą jo vardas
išnyko iš lažybų lapelių.

Grižo Natali, paskiausiai
išbraukta dalyvė.

Heter

Heter pažadino barbenimas į langą. Krūptelėjusi ji atsisėdo ir nesusigaudydama pasitrynė akis. Per „Taurus“ stiklą plieskė saulė. Į ją žiūrėjo Dodžas.

Pagaliau išsibudinusi ji viską prisiminė: kaip bučiavo Bišopą ir kaip nevykusiai tai baigėsi,

taip pat vonioje verkiančią
Natali. Dabar į ją spoksojo
Dodžas, jau pastebėjęs
suniurkytą paklodę, aliumininius
puodelius iš „Dairy Queen“,
traškučių maišelius ir drabužių
krūvą ant užpakalinės sėdynės.

Lilė buvo lauke, basa ir
apsivilkusi maudymosi
kostiumėliu.

Heter išlipo iš mašinos.

– Ką čia veiki? – paklausė.

Ji tūžo ant jo. Jis sulaužė

nebylų susitarimą. Kai ji prašė „nesakyti“, turėjo galvoje ir „daugiau neateik“.

- Bandžiau prisiskambinti.

Tavo telefonas išjungtas.

Jei ir matė, kad ji pyksta, aiškiai nekreipė dėmesio.

Telefonas... telefono įkrovą ji iš paskutiniųjų taupė, nes jį įkrauti galėdavo tik dirbdama pas Aną. Be to, neturėjo noro matyti motinos prisiųstų žinučių. Tačiau dabar prisiminė vakar

vakare nunešusi telefoną į
Bišopo virtuvę įkrauti ir jo
nepasiėmusi. Velnias...

Vadinasi, reikės grįžti.

Heter miegojo su drabužiais,
tais pačiais, kuriais vilkėjo
vakar Natos vakarėlyje,
įskaitant palaidinukę su
blizgučiais.

- Kas yra?

Jis padavė jai perlenktą
popierėlį. Naujausią lažybų
lapelį.

- Nata sugrąžinta. Derekas pašalintas.

- Pašalintas? - pakartojo Heter.

Buvo girdėjusi tik apie vieną žmogų, prieš kelerius metus pašalintą iš Panikos, - kažkokią žaidėją, kuri neva miegojusi su teisėju. Vėliau paaiškėjo, kad tasai vaikinai, Mikis Barnsas, net nebuvo teisėjas, tik juo apsimetė norėdamas tą panelę išitempti į lovą. Bet buvo jau per

vėlu. Ji buvo pakeista kitu
žaidėju.

Dodžas gūžtelėjo. Jam už
nugaros Lilė išvertė vandens
kibirą ir purvyne braižė upelius.
Heter džiaugėsi, kad ji
nesiklauso.

- Ar tu jai pasakysi? -
paklausė jis.

- Pats gali, - atšovė ji.

Jis vėl pažiūrėjo į ją. Jo akyse
šmėstelėjo neaiški mintis.

- Ne, negaliu.

Valandėlę jie stovėjo tylėdami. Heter norėjo paklausti, kas atsitiko, bet jautėsi per daug keistai. Juodu su Dodžu nebuvo tokie jau artimi. Pati nesuprato, kokie jų santykiai. Gal ji su niekuo nėra artima.

- Susitarimas nebegalioja, - pagaliau prabilo jis. - Jokių dalybų.

- Ką? - apstulbo Heter, išgirdusi tai iš Dodžo. Vadinasi,

jam kažkas pasakė, kad aš žinau apie jų dviejų susitarimą su Nata. O ar jis žino apie mano ir Natos suokalbį?

Jo akys pasidarė pilkos kaip audros debesys.

– Mes žaidžiame pagal visas taisykles, – nukirto jis, ir ji pirmą kartą jo išsigando. – Laimėtojas pasiima viską.

– Kodėl man negalima užėiti pas

Bišopą?

Lilės nuotaika buvo prasta. Pradėjo žygti vos atsikėlus. Ji buvo sukaitusi. Murzina. Valgis, kurio jai parūpino Heter, – vėl konservai ir „7-Eleven“ nupirktas sumuštinis, – buvo klaikus. Heter spėjo, kad Lilei pradeda nusibosti gyvenimo ne namie nuotykis (ji neprisivertė net mintyse išstarti „benamė“), naujumas ima išsivadėti.

Heter iš nevilties dar kiekia

suspaudė vairą.

- Lilibel, aš užbėgsiu tik sekundei, - tarė ji su apsimestu linksmumu. Ji neširs ant jos, nešūkaus. Laikysis iš paskutiniųjų - vis dėl Lilės. - Be to, Bišopas užsiėmęs.

Ji nežinojo, ar taip ir yra, - net negalėjo paskambinti jam, taigi net nenutuokia, ar jis iš viso namie. Širdyje tikėjosi, kad ne. Vis prisimindavo tą šiltą ir gražų bučinį... ir kaip jis paskui

atsitraukė, tarsi tas
pabučiavimas būtų jį išeidęs.
Nenoriu tau meluoti, Heter.

Nė karto gyvenime nebuvo
taip pažeminta. Ir koks velnias
ją tada apsėdo? Nuo šios
minties maudė skrandį, kilo
noras pasukti keliu vandenyno
link ir varyti tiesiai į vandenį.

Bet jai reikia telefono.

Reikės nuryti piliulę – galbūt su
juo susitikti. Gal net pabandyt
truputį atitaisyti padėtį:

paaiškinti, jog pabučiavusi
netyčia, tegul nemano, kad
įsimylėjusi jį, ar ką.

Širdis vėl užlipo į galą
gerklės. Ji nėra įsimylėjusi
Bišopo.

O gal?

- Tuoju grįšiu, - tarė.

Sustojo pačioj keliuko
pradžioj, kad Bišopas, jeigu būtų
lauke, nepamatytų jos mašinos
ir įkalčių, rodančių, kad ji joje ir
gyvena. Mažiausiai troško jo

užuojaautos.

Kieme tebebuvo vakarėlio pėdsakų: plastikinių indelių, nuorūkų, paukščių girdykloje, pilnoje dumblino vandens, plūduriavo pigūs akiniai nuo saulės. Bet visur buvo tylu. Gal jo nėra namie...

Tačiau nespėjus prieiti prie durų pro jas išėjo Bišopas, nešinas šiukšlių maišeliu. Ją išvydęs sustingo, ir Heter išblėso paskutinė vilties

kibirštēlē – kad viskas
susitvarkys, kad jie bent galēs
apsimesti, jog vakar nieko
neįvyko.

– Ką čia veiki? – užsipuolė jis.

– Aš tik atėjau savo
telefono. – Jos balsas
nuskambėjo keistai, tarsi
atkartotas prasta garso
aparaturā. – Nebijok,
neužtruksiu.

Jis sugriebė jai už rankos.

– Palauk. – Jo žvilgsnis buvo

sklidinas nevilties. Lyžtelėjęs
lūpas tarė: – Palauk...

nereikia... turiu paaiškinti.

– Pamiršk, – pasakė Heter.

– Ne. Aš negaliu... turi

manim patikėti...

Bišopas sukišo pirštus į
plaukus, tie vėl pasistojo piestu.
Heter vos neverkė. Šitie klouno
plaukai, tie išblukę „Rangers“
marškinėliai ir dažais
aptaškytos treninginės kelnės,
tas jo kvapas... Ji manė, jog visa

tai jos – manė, jog jis yra jos,
bet visą tą laiką jis augo, kabino
paneles, vogčia išsimylėdavo, ir
galų gale ji ėmė jo nebepažinti.

Ir dar – žiūrėdama į jį su tuo
kvailu šiukšlių maišeliu suprato,
jog jį myli ir visada mylėjo.

Galbūt nuo ano pirmo bučinio
dešimtoje klasėje. Gal netgi
ilgiau.

– Tu neprivalai nieko
aiškinti, – tarė ji ir
prasispraudusi įėjo į vidų.

Lauke buvo šviesu, todėl akys ne iš karto apsiprato su tamsa: ji atsargiai žengė porą žingsnių svetainės link, kur girdėjo užiant ventiliatorių. Bišopas atidarė duris.

- Heter...

Jai nespėjus atsiliepti kitas balsas pašaukė:

- Bišopai?

Mergaitės balsas.

Laikas sustojo. Heter nustėro, Bišopas sustingo,

niekas nē nekrustelējo, tik
Heter akyse plaukiojo juodi
ratilai, kol regējimas prisitaikē.
Ji pamatē, kaip iš šešēliu, iš
svetainēs tamsos išniro
mergina. Keista – nors abi visā
laikā kartu lankē mokyklā,
Heter ne iš karto atpažino
Vivjanā Treivin. Gal buvo
pritrenkta, kad mato jā čia,
Bišopo namuose, basā, su
dideliu puodeliu iš Bišopo
virtuvēs. Lyg čia būtu jos vieta.

- Labas, Heter, - tarė

Vivjana ir siurbtelėjo iš puodelio. Per puodelio kraštą ji dirstelėjo į Bišopą, ir jos žvilgsnyje Heter pastebėjo grasinimą.

Heter atsisuko į Bišopą. Ir pamatė tik kalnę, didžiulę, fiziškai apčiuopiamą kalnę.

- Ką čia veiki? - atsainiai paklausė Vivjana.

- Jau išeinu, - burbtelėjo Heter.

Ji puolē koridoriumi į virtuvę.
Grūmēsi su jausmu, kad tuoj
apsivems, grūmēsi su
prisiminimais, grasinančiais ją
užlieti ir paskandinti: apie tuos
kartus, kai ji gėrė kakavą iš to
puodelio, jos lūpos lytėjo tą patį
kraštelį, lietė Bišopą – Vivjanos
Bišopą.

Jos telefonas tebebuvo
įjungtas į lizdą šalia mikrobangų
krosnelės. Pirštai atrodė sutinę
ir bejėgiai. Laidą ištraukė tik iš

kelinto karto.

Neturėjo jėgų vėl susitikti su Vivjana ir Bišopu, todėl iškurnėjo pro užpakalines duris ir per verandą išlėkė į kiemą. Kvailė. Kokia kvailė. Pajuto ašarų sūrymą dar nesuvokusi, kad verkia.

Ir kam Bišopui reikėtų jos, Heter? Jis protingas. Išvažiuoja į koledžą. O Heter niekas. Nulis. Todėl ir Metas ją pametė. Niekas nebuvo jai sakęs

tokio paprasto dalyko: ne kiekvienas sulaukia meilės. Čia kaip tos kvailos varpo formos kreivės, kurias reikėdavo braižyti per matematikos pamokas. Aukštas išpampęs laimės vidurytarsi banginio kupra, pilna laimingų porų ir šeimų, valgančių prie didelio stalo ir kvatojančių. O prisiplojusiuose smailėjančiuose galuose glaudėsi nenormalūs žmonės, keistuoliai, prietrankos

ir nuliai, panašūs į ją.

Nusibraukusi ašaras
valandėlę alsavo stengdamasi
nusiraminti ir tada grįžo į
mašiną. Lilė krapštė uodo įgeltą
kojos didįjį pirštą. Heter įsėdus
įtariai dėbtelejo.

- Ar matei Bišopą? -
paklausė ji.

- Ne, - atsakė Heter ir įjungė
variklį.

Rugpjūčio 3, trečiadienis

Dodžas

Dodžas pametė Natali skirto pakabučio čekį, todėl lombarde gavo už jį tik pusę kainos. O pinigų jam reikėjo. Buvo jau rugpjūčio trečioji, laiko liko nedaug. Panikos finalui, Dvikovai, jam reikėjo automobilio. Tiktu bet koks

laužas - net pagalvojo, ar nenusipirkti iš Bišopo. Svarbu, kad važiuotų.

Atidirbęs pamainą „Home Depot“ sulaukė žinutės. Dar tikėjosi, kad gal nuo Natali, bet ne - rašė motina.

Kuo greičiau atvažiuok į Kolumbijos memorialinę!

Deina. Deinai atsitiko kas nors blogo. Bandė skambinti mamai, paskui Deinai, bet nė viena neatsiliepė.

Nė nepajuto dvidešimt devynių minučių kelionės autobusu į Hadsoną. Negalėjo nusėdėti ramiai. Užnižo kojos, širdis palindo kažkur po liežuvio. Kišenėje zvimbtelėjo telefonas. Vėl žinutė. Numeris nepažįstamas.

Laikas pasirodyti vienam.

Rytoj vakare pamatysime, ko iš tikrųjų vertas.

Užvožęs telefoną įkišo į kišenę.

Prie Kolumbijos

memorialinės ligoninės jis
paknopstom iššoko iš autobuso.

- Dodžai! Dodžai!

Deina su mama buvo lauke,
šalia neįgaliųjų pakilumos.

Deina pašėlusiai mojavo kiek
įmanoma pasikėlusį savo
vežimėlyje.

Ir išsišiepusi. Abi šypsojosi lig
ausų, net iš čia švietė dantys.

Tačiau bėgant per
automobilių aikštelę širdis

tebesidaužė.

- Kas yra? - uždusęs
paklausė. - Kas atsitiko?

- Tu pasakyk, Dei, -
tebesišypsodama tarė mama.
Blakstienų tušas išsiterliojęs.
Matyt, verkė.

Deina giliai įkvėpė. Akys
spindėjo. Nuo pat avarijos
nebuvo matęs tokios laimingos.

- Dodžai, aš pajudinau. Aš
pajudinau pirštus.

Jis išpūtė akis į ją, paskui į

mama, vėl į Deina.

– Viešpatėliau, – pagaliau
ištare. – Maniau, kas *atsitiko*.

Maniau, gal jau negyva ar šiaip.

Deina išižeidusi papurtė
galvą.

– Juk ir *atsitiko*.

Nusiėmęs kepurę, Dodžas
persibraukė plaukus. Buvo
šlapias nuo prakaito. Vėl
užsimaukšlino kepurę. Deina
viltingai žvelgė į jį. Jis suprato
esąs nenaudėlis.

- Nuostabu, Dei, - atsiduso.

Labai nuoširdžiai stengėsi
džiaugtis. Jis ir džiaugėsi, tačiau
negalėjo nurimti po tokios
įtemptos kelionės, po tokios
baimės. - Didžiuojusi tavimi.

Pasilenkęs apkabino ją. Ir
pajuto silpnutį virpulį, sakytum ji
būtų užgniaužusi verksmą.

Dodžo mama pasiūlė eiti ir kur
nors atšvęsti, nors iš tikrųjų nėra
iš ko, ypač kai dabar pasipils
visos tos sąskaitos.

Galų gale jie atsidūrė
„Applebee’s“ tinklo restorane
už Karpo. Mama pradžiai
užsakė sūresnio „Margaritos“
kokteilio ir traškučių su
„Nachos“ padažu. Dodžo
mėgstamiausių, bet jis
neprisivertė nė kąsnio nuryti.
Mama nesiliovė taukšti apie Bilą
Kelį: koks Bilas Kelis malonus,
koks supratingas, nors ir gedi;
kaip Bilas Kelis susitarė dėl
konsultacijos, dėl jų paskambino

gydytojui ir taip toliau.

Per vidurį vakarienės suskambo jos telefonas. Mama atsistojo.

- Velniją minim, velnias čia, - pasakė. - Bilas. Gal turi naujienų...

- Kokių naujienų? - jai išėjus paklausė Dodžas. Matė, kaip ji vaikšto po automobilių aikštelę. Ryškioje šviesoje atrodė sena. Suvargusi, susmukusi. Mamiškesnė negu visada.

Deina gūžtelėjo.

– Jie jau guli ar ką? – tiesiai paklausė Dodžas.

Deina atsidususi stropiai nusišluostė pirštus į servetėlę. Jau išardė savo mėsainį sluoksnis po sluoksnio. Tai buvo įprastas jos užsiėmimas: patiekalą išardyti ir saviškai sudėti iš naujo. Mėsainis buvo perdėtas tokia tvarka: apačioj salotos lapas ir pomidoras, tada pomidorų padažas, tada

kotletas, tada bandelė.

- Jie bičiuliai, Dodžai, -
atsakė ji, ir Dodžas suirzo. Ji
kalbėjo suaugusiosios balsu,
kuris jį visada erzino. - O koks
tavo reikalas?

- Mama neturi bičiulių, - tarė
jis suprasdamas, kad šneka
bjauriai.

Deina padėjo servetėlę -
piktai trinktelėdama kumščiu į
stalą, net žvangtelėjo stiklinės
su vandeniu.

- Kas tau darosi?

Dodžas tik žvilgtelėjo.

- Kas *man* darosi?

- Kodėl tu mamą taip

kankini? Daktaras nepigus. Ji

stengiasi. - Deina palingavo

galvą. - Rikis turėjo išeiti,

matai, jo visa šeima

atvažiuoja...

- Prašau į šį dalyką nepainioti
savo Rikio.

- Aš tik sakau, kad turime
jaustis laimingi.

- *Laimingi?* - Dodžas piktai nusikvatojo. - Nuo kada tapai guru?

- O nuo kada tu pasidarei toks bjaurybė? - atkirto Deina.

Staiga Dodžas pasijuto pralaimėjęs. Prislėgė nežinia iš kur atsiradęs sunkus jausmas, jis mėgino jo atsikratyti.

- Mama neturi nuovokos. Tik tai noriu pasakyti. - Vengdamas Deinos akių, jis pabaksnojo šakute savo sūrainį. - Be to,

nenoriu, kad tuščiai
tikėtumeisi...

Dabar Deina išpūtė akis.

- Tu nenuspėjamas, - tarė ji
tyliai, ir kažkodėl jam pasirodė,
jog verčiau ji būtų jį aprėkusi. -
Visą laiką pats liepi man
stengtis, nepasiduoti, tikėti. O
kai iš tikrųjų pagerėja...

- O kaip dėl to, ką darau aš?

Dodžas suprato, kad kalba
kaip pienburnis, bet nesusilaikė.
Deina visada buvo jo pusėje,

vienintelė jo pusėje, ir staiga ją išdavė.

- Kalbi apie žaidimą?

Paklausk, Dodžai. Aš daug galvoju. Nebenoriu, kad toliau dalyvautum Panikoje.

- Ką? - riktelėjo Dodžas, prie gretimų staliukų keli žmonės atsisuko.

- Nerėk taip. - Deina žiūrėjo, kaip žiūrėdavo į ją mažą, kai jis nesuprasdavo jos pasiūlyto žaidimo taisyklių: nusivylusi,

nekantrakai. – Po to, kas
atsitiko Bilui Keliui, nebeverta.
Nedora.

Dodžas gurkštelėjo vandens,
bet vos įstengė nuryti.

– Juk pati norėjai, kad
žaisčiau. Pati prašei.

– Aš apsigalvojau, – tarė ji.

– Na, iš šito žaidimo taip
paprastai neišeinama, – pasakė
jis, vėl pakeldamas balsą.

Nesusivaldė. – O gal pamiršai?

Ji kietai sučiaupė lūpas.

- Paklausk manęs, Dodžai.

Dėl savęs, savo paties labui.

- Aš žaidžiau dėl tavęs. -

Dodžas nebepaisė, ar jį kas girdės. Pyktis, praradimo jausmas išbraukė visą likusį pasaulį, jis darėsi neatsargus.

Ką jis turėjo? Draugų - tikrai ne. Jis niekada negyvendavo vienoj vietoj tiek laiko, kad galėtų susirasti patikimų draugų. Jau atrodė, kad Heter ir Natali bus jo draugės. Deja, jis

apsiriko, o dabar ir Deina nusigręžia nuo jo. – Gal ir tai pamiršai? Viską darau dėl tavęs. Kad būtų kaip seniau.

Pastarojo sakinio jis neketino sakyti – tokie žodžiai net neatėjo į galvą, kol jie patys neišsprūdo. Valandėlę juodu tylėjo. Deina žiūrėjo išsižiojusi, tie žodžiai tarsi kažką išsprogdino – viskas atsivėrė iki pat gelmių.

– Dodžai, – prabilo ji. Dodžas

pasibaisėjo pamatęs, jog ji jo
gailisi. – Nieko jau nesugrąžinsi.
Juk ir pats supranti, tiesa? Taip
nebūna. Kad ir ką darytum, kas
įvyko, nepakeisi.

Dodžas pastūmė lėkštę ir
atsistojo.

– Važiuoju namo.

Jis net nepajėgė galvoti.

Deinos žodžiai sujaukė visas
mintis. *Nieko jau nesugrąžinsi.*

Tai dėl ko, po velnių, jis visą
tą laiką žaidė?

- Liaukis, Dodžai, sėsk, - tarė Deina.

- Aš nealkanas, - burbtelėjo jis. Nepajėgė į ją žiūrėti: į tas kantrias akis, smerkiamai sučiauptas lūpas. Lyg būtų mažas vaikas. Kvailas vaikiūkštis. - Pasakyk mamai, kad išėjau.

- Bet namai šitaip toli, - neryžtingai pasakė Deina.

- Ne pro šalį pasivaikščioti, - atšovė Dodžas.

Īsikando cigarete, nors rūkyti
nesinorējo, ir pagalvojo – kad tik
nepradētu lyti...

Heter

Į Met Rou Heter negrižo. Kai kuriais atžvilgiais ten buvo patogų, bet jokio privatumo, kai Dodžas jau žino, kur ji apsistojo. Nenorėjo, kad jis ją šnipinėtų, matytų, kaip gyvena, gal net kam nors išpliurptų.

Kol kas Heter buvo labai

atsargi, mašina išvažiuodavo iš aikštelės tik vidurnaktį, kai gatvėse tuščia ir mažesnis pavojus, kad kas pastebės. Įprato prie tokios tvarkos: darbo dienomis žadintuvą nustatydavo ketvirtą ryto ir, kol Lilė miegodavo, per juodą tamsą važiuodavo pas Aną. Sodybos kelio šone rado proslyną tarp medžių, kur galėdavo pasistatyti automobilį. Kartais dar pamiegodavo. Kartais šiaip

laukdavo žiūrėdama, kaip tamsa
ima skystėti ir mainytis,
pirmiausia virsta murzina
prieblanda, paskui ima šviesėti,
eižėti ir luptis ryškiai violetiniais
šešėliais ir šviesos trikampaiais.

Ji labai stengėsi negalvoti
apie praeitį nei apie tai, kas bus
ateityje, išvis nieko negalvoti.
Vėliau, maždaug devintą, eidavo
į namus ir Anai sakydavo, kad
Bišopas ją pamėtėjęs. Kai kada
su ja eidavo ir Lilė. O jei ne,

likdavo mašinoje arba žaisdavo miškelyje.

Porą sykių, atvažiavusi anksti, Heter panoro išsimaudyti lauko duše už medžių. Drebėdama nuo ryto vėsos laiminga žengė po karšto vandens srove, tekančia į burną, akis ir per visą kūną. Šiaip išsiversdavo su laistymo žarna.

Reikėjo liautis fantazavus apie vandenį iš čiaupo, mikrobangų krosneles, oro

kondicionierius, šaldytuvus ir klozetus. Sunkiausia buvo pamiršti klozetą. Iš motinos kemperio pabėgo prieš dvi savaites. Šeštą ryto šlapinantis lauke, uodai sukapojo užpakalį. O kiek per tą laiką suvalgyta konservuotų itališkų koldūnų...

Labiausiai rūpėjo nuvažiuot į „Moldeno prekybos centro“ aikštelę, kur jie perbėgo magistralę. Ten erdvu, tu niekam nerūpi, šviečia vos keli

žibintai. Visą laiką įsuka ir išsuka furgonai, visą naktį stovi kokie nors automobiliai. Šalia yra „McDonald's“ ir viešieji tualetai su dušais pravažiuojantiems tolimųjų reisų vairuotojams.

Pirmiausia reikėjo įsipilti degalų. Dar nebuvo sutemų, todėl ji nenorėjo sustoti Karpe. Bet jau kone parą važinėjo tik garais, nenorėjo, kad variklis užgestų. Tad ji įsuko į „Citgo“

Didžiojoje gatvėje, į pačią nepopuliariausią degalinę, mat buvo brangiausia ir neprekiavo alumi.

- Pabūk mašinoje, - liepė ji Lilei.

- Gerai jau, gerai, - burbtelėjo ši.

- Aš rimtai, Bili. - Heter neįsivaizdavo, kiek ji dar pakęs Lilės atsikalbinėjimus ir bastymąsi. Jau baigiasi kantrybė. Nebėra jėgų.

Širdgėla smaugte smaugė. Nėjo iš galvos, kaip Vivjana gurkšnoja iš Bišopo puodelio, kaip jos juodi plaukai gaubia dailų it mėnulis baltą veidą. – Ir su niekuo nesikalbėk, aišku?

Ji apžvelgė aikštelę: nei policijos, nei kokių pažįstamų mašinų. Geras ženklas.

Viduje padėjo dvidešimt dolerių už degalus ir naudodamasi proga nutarė apsirūpinti šiuo tuo valgomu:

paėmė keletą pakelių sausos sriubos, kurią jiedvi užsipils šaltu vandeniu; traškučių su aštriu padažu, džiovintos jautienos ir du pošviežius sumuštinius. Vyriškis už prekystalio, tamsiu tarsi priplotu veidu ir retais į vieną pusę sušukuotais plaukais, prilipusiais prie kaktos, ilgai kuitėsi su grąža. Kol jis dėliojo į kasos skyrelius monetas, ji nuėjo į tualetą. Nenorėjo stovėti

po ryškiomis parduotuvės lempomis, be to, jai nepatiko, kaip pardavėjas žiūri į ją – tarsi permatydamas visas jos paslaptis.

Plaudamasi rankas išgirdo skimbtelint varpelį virš durų, paskui – tylų murmesį. Dar vienas klientas. Išėjus iš tualetu, jį užstojo pigiais saulės akiniais apkaišiotas stulpas, tik atsidūrusi beveik prie pat prekystalio pamatė jo uniformą

ir pistoletą prie šono.

Policininkas.

- Kaip sekasi tirti Bilo Kelio bylą? - paklausė vyriškis už prekystalio.

Policininkas - su dideliu pilvu, išvirtusiu virš diržo - gūžtelėjo.

- Gavome skrodimo išvadas. Pasirodo, Mažasis Kelis mirė ne nuo gaisro.

Heter pasijuto tarsi gavusi smūgį po krūtine. Užsismaukė gobtuvą ir apsimetė ieškanti

traškučių. Paėmė pakelį sūrių
riestainiukų, prikišusi prie
nosies ėmė skaityti etiketę.

- Nejaugi?

- Liūdna istorija. Atrodo,
perdozavimas. Grįžęs iš to karo
visą laiką rijo kažkokias
tabletes. Turbūt nuėjo į Greibilų
namą, kad galėtų šiltoje vietoje
pagaut kaifą.

Heter iškvėpė. Užplūdo
beprotiškas palengvėjimas. Iki
tol nesuvokė, kad ir save, bent

iš dalies, laikė kalta dėl šios žmogžudystės.

Tačiau tai nebuvo žmogžudystė. Ne.

- Vis tiek kažkas padegė namą, - tarė policininkas, ir Heter susigriebė per ilgai nagrinėjanti sausainiukų pakelį, nes policininkas įsmeigė į ją akis. Įkišusi pakelį atgal į lentyną, Heter panarino galvą ir pasuko prie durų.

- Ei! Ei, panele! - šūktelejo

pardavėjas. Ji sustingo. –

Pamiršote savo pirkinius. Ir štai
jūsų graža.

Jeigu ji spruks pro duris,
atrodys įtartina. Policininkas
gali pagalvoti, ko gi ji išsigando.
Nuleidusi akis lėtai grįžo prie
prekystalio. Imdama maišelį su
pirkiniais jautė, kaip abu
vyriškiai žiūri į ją. Skruostai
degė, burnoje sausa kaip
dykumoj.

Jau prie pat durų, beveik

išsigelbėjus, policininkas
kreipėsi į ją:

- Pala, pažiūrėk į mane.

Ji prisivertė pakelti akis. Jo
veidas buvo išpurtęs kaip
spurga. Tačiau akys didelės ir
apskritos, kaip vaiko ar gyvulio.

- Kuo tu vardu? - paklausė
jis.

- Vivjana, - pasakė, kas
pirmiausia šovė į galvą.

Jis pastūmė liežuviu
kramtukę.

- Kiekgi tau metų, Vivjana?

Dar mokaisi mokykloje?

- Jau baigiau.

Jai niežtėjo delnai. Norėjo
apsisukti ir bėgti. Jo akys greitai
slydo jos veidu tarsi
įsimindamos jį. Policininkas
žengė artyn.

- Gal girdėjai, Vivjana, apie
žaidimą, vadinamą Panika?

Ji nususuko.

- Ne, - sušnibždėjo. Kvailas
melas, iškart pasigailėjo

neatsakiusi „taip“.

- Maniau, visi žaidžia tą Paniką, - tarė policininkas.

- Ne visi, - atsisukdama tarstelėjo. Jo akys pergalingai sužibo, lyg ji būtų ką nors prisipažinusi. Dieve... Visai susimovė. Nugara buvo šlapia nuo prakaito.

Policininkas kurį laiką dar žiūrėjo į ją.

- Na, keliauk, - tepasakė. Lauke kelis kartus giliai

atsiduso. Oras buvo baisiai tvankus. Artinosi audra – ir smarki, kai pasižiūri į dangų. Jis buvo net žalias, sakytum visas pasaulis ims ir apsivems. Ji nusismaukė gobtuvą, kad nudžiūtų prakaituota kakta.

Pasileido per aikštelę prie degalų siurblio.

Ir sustojo.

Lilės nebebuvo.

Skardžiai nugriaudėjo, ji net pašoko nuo trenksmo. Dangus

prasivėrė ir lietus piktai ėmė
čaižyti asfaltą. Pasiekus
automobilį, dangų perplėšė
pirmas žaibo zigzagas. Ji
pasukiojo rankeną. Užrakinta.
Kur, po velnių, Lilė?

– Heter! – išgirdo ji per lietu
Lilės balsą.

Heter atsisuko. Šalia
mėlynos ir baltos spalvos
patrulinio automobilio stovėjo
policininkas. Ir laikė už rankos
jos seserį.

- Lile! - Ji pribėgo pamiršusi
baimę, pamiršusi bet kokį
atsargumą. - Paleiskite ją.

- Ramiau, ramiau. -

Policininkas buvo liesas,
išstypęs, veidas kaip mulo. -
Pirmiausia visi nusiraminkime,
gerai?

- Paleiskite ją, - pakartojo
Heter.

Policininkas paleido, Lilė
pripuolė prie Heter ir apglėbė
per pusiaują lyg mažas vaikas.

- Palaukite, - tarė

policininkas. Vėl tvykstelėjo

žaibas, apšviesdamas

papilkusius ir kreivus vyriškio

dantis. - Aš tik norėjau įsitikinti,

ar pamilytei ko neatsitiko.

- Jai viskas gerai, - atšovė

Heter. - Mums nieko neatsitiko.

Ji jau norėjo eiti, bet

policininkas pastojo kelią.

- Neskubėkite. Dar turime

vieną tokį kabliuką.

- Mes nieko nepadarėme, -

prakalbo Lilė.

Policininkas pašnairavo į ją.

- Tikiu, - tarė kiek švelnesniu

balsu. - Tačiau štai ten stovi

vogta mašina, - parodė jis į jų

varganą „Taurus“.

Lietus taip pliaupė, kad

Heter nepajėgė galvoti.

Prilipusiais prie šonų

marškinėliais Lilė atrodė liūdna

ir liesutė.

Policininkas atidarė

užpakalines patrulinio

automobilio dureles.

- Lipk į vidų, - liepė jis Lilei, -
ir džiovinakis.

Heter jo elgesys nepatiko - ji
nenorėjo, kad Lilė artintųsi prie
policijos mašinos. Šitaip jiems ir
pakliūni: iš pradžių malonūs,
patiki, kad tau nieko negresia,
paskui be jokio įspėjimo
priremsia tave prie sienos.

Pagalvojus apie Bišopą kažkas
sugniaužė gerklę. Šitaip ir
visiems kitiems pakliūni.

Bet Lilė nėrė į vidų jai
nspėjus pasakyti: „Nelipk.“

– Gal kur nors nuvažiuotume
pasišnekėti? – tarė policininkas.
Bent gerai, kad nepiktu balsu.

Heter susidėjo rankas.

– Neturiu apie ką, – pasakė ji,
tikėdamasi, jog jis nepamatys,
kaip ji dreba. – O tos mašinos aš
nevogiau. Ji mano mamos.

Jis papurtė galvą.

– Mama sakė, kad pavogei, –
vos išgirdo ji per lietaus

šniokštima. – Ant užpakalinės
sėdynės visas sandėlis. Maistas.
Antklodės. Drabužiai.

Lietaus lašas kaptelėjo nuo jo
nosies, ir Heter pamanė, jog jis
atrodo toks pat nelaimingas
kaip ir Lilė.

Ji nusisuko. Noras
pasipasakoti, išlieti širdį,
pasiaiškinti, skaudžiai
mygdamas šonkaulius, pūtėsi
krūtinėje it balionas. Bet ji tik
pasakė:

- Namu aš nevažiuosiu.

Negalite priversti.

- Dar ir kaip galiu.

- Man jau aštuoniolika.

- Be darbo, be pinigų, be namų, – išvardijo jis.

- Aš turiu darbą. – Suprato, kad kvailai spyriojasi, bet nesvarbu. Ji pažadėjo Lilei negrįžti namo, ir jos negrįš. Gal ir nereikėtų grįžti, jeigu paskųstų mamą, papasakotų apie išgertuves ir narkotikus.

Tačiau tada jie gal įkištų mamą į kalėjimą, o Lilę atiduotų kokiems svetimiems žmonėms, kurie ja nesirūpintų. – Turiu gerą darbą.

Staiga jai toptelėjo – Ana! Ji pakėlė akis į policininką.

– Ar aš neturiu teisės vieną kartą paskambinti?

Jis pirmą kartą nusišypsojo. Tačiau akys tebebuvo liūdnos.

– Tu gi nesuimta.

– Žinau, – tarė ji, staiga

nežmoniškai jaudindamasi. O jei
Ana nenorės padėti? Arba dar
blogiau – pritaras policijai? – Bet
vis tiek noriu paskambinti.

Dodžas

Dodžas buvo pusiaukelėj, kai dangus prakiuro ir pasipylė lietus. Na ir sekasi. Per kelias minutes kiaurai peršlapo. Piktai signalizuodama pralėkė mašina, vandens vėduoklė aptėškė džinsus. Iki namų dar liko dvi mylios.

Tikėjosi, kad audra aprims,
bet ji tik dar labiau įsismarkavo.
Dangų raižė žaibai, kirto ir kirto
užliedami pasaulį vaiduokliška
žalsva šviesa. Nutekamaisiais
grioviais kliokė vanduo,
varydamas jam ant batų medžių
lapus ir popierinius indelius. Per
lietų beveik nieko nematė:
mašiną išvysdavo tik tada, kai ši
jau lėkdavo ant jo.

Staiga suvokė, jog už kelių
minučių kelio – Bišopo namai.

Išsukęs iš plento nubėgo ton
pusėn. Jei pasiseks ir Bišopą ras
namie, galės palaukti, kol audra
praeis, arba paprašyti, kad
pavėžėtų.

Bet pasiekęs namą pamatė,
jog viduje tamsu. Vis tiek užlipo
į priebutį ir pabeldė į duris
širdyje melddamasis, kad
Bišopas atidarytų. Nieko.

Prisiminęs, jog užpakalinė
veranda irgi turi duris, pasuko
už namo kampo. Užkliuvo už

senos žoliapjovės, susitrenkė
koją ir nusikeikęs klupinėdamas
nubrido per purvą toliau.

Užpakalinės durys, aišku,
užrakintos. Jis buvo taip
sušlapęs ir toks nelaimingas,
kad panoro kumščiu išmušti
duryse skylę, – bet staiga dangų
vėl perplėšė žaibas, ir tą
nenormalaus šviesumo akimirką
jis išvydo pašiūrę, kėpsančią
atokiau tarp medžių.

Ant durų kabėjo spyna, tačiau

Dodžui pirmą kartą nusišypsojo
laimė: spyna kabėjo tik šiaip.
Įėjęs į vidų sustojo drebedamas
ir laukdamas, kol apsipras akys;
oras buvo sausas, bet žvarbus,
atsidavė šlapiomis antklodėmis
ir sena mediena. Nė velnio
nematyti. Tik kontūrai, tamsūs
pavidalai – gal vėl kokios
lūženos.

Norėjo pasišviesti telefonu,
bet jis buvo beveik išsikrovęs.
Negalėjo net paskambinti

Bišopui ir paklausti, kur jis ir kada parsiras. Nuostabu. Tačiau ekranėliui blausiai švytint spėjo apsidairyti ir nustebti, kad pašiūrėje įvesta elektra: palubėje kabo lemputė, sienoje jungiklis.

Lemputė buvo silpna, bet geriau negu nieko. Iškart pamatė, kad patalpoje tvarkingiau, negu jis manė. Tikrai švariau negu kieme. Stovėjo stalas, kėdė, lentyna.

Ant stalo, prislėgta metaliniu
vėžliu, kūpsojo vandens
dėmėmis išmargintų lažybų
lapelių šūsnis.

Šalia lapelių buvo sena
vaizdo ir garso įrašymo
aparatura ir pigus mobiliukas,
kuriuo skambinama įmokėjus
pinigų.

Ir vėl nusišypsojo laimė:
telefonas veikė ir nereikalavo
slaptažodžio.

Savo adresyne susirado

Bišopo numerį ir spėjo jį išsitraukti, paskui jo telefonas užgeso.

Rastuoju telefonu surinkęs Bišopo numerį ėmė klausytis. Penki skambučiai, paskui atsiliepė Bišopo balso paštas. Jis nepaliko jokio pranešimo. Ir perėjo prie žinučių. Ketino pasiųsti Bišopui 911. Juk jis turi kada nors pareiti... Ir kur gali trankytis tokiu oru?

Staiga Dodžas nustėro.

Negirdėjo lietaus barbenimo į stogą, net nebejuto telefono rankoje – viskas nutolo, matė tik naujausios žinutės tekstą:

Laikas pasirodyti vienam.

Rytoj vakare pamatysime, ko iš tikrųjų vertas.

Perskaitė antrą, trečią kartą.

Ūmiai grįžo visi pojūčiai.

Jis atvarė atgal. Tebebuvo visos žinutės: žaidimo taisyklės, pranešimai kitiems žaidėjams ir pačiame gale – sakinyš, išsiųstas

Heter numeriu:

Pasitrauk, kol ko neatsitiko.

Dodžas atsargiai padėjo telefoną į vietą, tiksliai taip, kaip gulėjo. Dabar viskas įgavo kitokią prasmę: įrašymo aparatūra, vaizdo kameros, purškiamųjų dažų skardinėlės, sukrautos kertėje, ir į sieną atremti faneros lakštai. Viso to Bišopui reikėjo rungims parengti.

Ant vienos lentynos stovėjo

šeši užsukami stiklainiai;
pasilenkęs pasižiūrėti, jis
riktelejo ir atšokdamas vos
nenuvertė faneros lakštą.

Vorai. Stiklainiai buvo pilni
knibždančių tamsiai rudų vorų.
Tikriausiai skirtų jam.

- Ką čia veiki?

Dodžas atsisuko. Širdis
tebesidaužė, jis įsivaizdavo, kaip
šimtai vorų ropinėja jo oda.

Tarpdury stovėjo Bišopas.
Jam už nugaros tebesiautė

audra, purtydama lietaus marškas. Jis vilkėjo lietpaltį su gobtuvu, todėl veidą slėpė šešėlis. Akimirką Dodžas jo net išsigando – atrodė kaip serijinis žudikas iš kokio prasto siaubo filmo.

Staiga Dodžui nušvito protas: štai kokia iš tikrųjų žaidimo esmė! Štai kas tikroji baimė – kai niekada negali žinoti, ko tikėtis iš kito žmogaus. Visada tik akiai spėji.

Bišopas žengė į vidų,
nusismaukė gobtuvą, ir šiurpus
įspūdis dingo. Tai tik Bišopas.
Dodžo baimė kiek atslūgo, nors
oda tebebuvo pašiurpusi ir nėjo
iš galvos vorai, vos už poros
žingsnių krebždantys plonuose
stiklainiuose.

- Kas per velniava, Dodžai? -
prapliupo Bišopas,
sugniauždamas kumščius.

- Aš tavęs ieškojau, - atsakė
Dodžas, pakeldamas abi rankas,

jei kartais Bišopas užsimotų smogti. – Norėjau pasislėpti nuo lietaus.

– Tau negalima čia būti, – pasakė Bišopas.

– Nieko baisaus, – tarė Dodžas. – Juk aš jau žinau. Jau žinau.

Valandėlė įtemptos tylos.

– Ką žinai? – žiūrėdamas į jį pagaliau paklausė Bišopas.

– Liaukis, vyruti, nevaidink, – ramiai tarė Dodžas. – Bet

pasakyk man vieną dalyką – kam? Maniau, Panikos tu nekenti.

Dodžas pamanė, gal Bišopas neatsakys, bandys viską paneigti. Bet staiga jo kūnas tarsį suglebo, sakytum kas būtų ištraukęs viduryje kamštį. Užvėręs duris atsidrėbė ant kėdės. Ir sėdėjo susiėmęs galvą. Pagaliau pakėlė akis.

– O kam tu žaidei? – paklausė.

Iš keršto, pamanė Dodžas.

Nes man daugiau nieko neliko.

Bet garsiai atsakė:

- Dėl pinigų. Dėl ko dar
galima žaisti?

Bišopas plačiai skėstelėjo
rankomis.

- Ir aš galiu tą patį atsakyti.

- Tikrai?

Dodžas įdėmiai pažvelgė į jį.

Bišopo išraiška buvo

nesuvokiama. Bišopas linktelėjo,

bet Dodžas pajuto, jog jis

meluoja. Turi būti daugiau
priežasčių. Bet nutarė
nekamantinėti.

Visiems reikia turėti
paslapčių.

- Tai kas dabar bus? -
paklausė Bišopas pavargusiu
balsu. Ir pats atrodė išvargęs.
Dodžas tik dabar suprato, kaip
jam turėjo būti sunku šią
vasarą - viską planuoti, šitiek
meluoti.

- Tu man pasakyk, - tarė

Dodžas, atsiremdamas į stalą.
Jautėsi ramesnis ir dėkingas
Bišopui, kad tas užstojo nuo jo
lentyną su vorais.

- Tik nesakyk Heter, - staiga
susijaudinęs paprašė Bišopas. -
Jai negalima žinoti.

- Nusiramink, - tarė Dodžas.
Protas jau dirbo prisitaikydamas
prie šio žinojimo, spręsdamas,
kaip geriau juo pasinaudoti. -
Heter aš nesakysiu. Bet
apsieisiu be atskiros užduoties.

O tu pasakysi, kad atlikau viską.

Bišopas išplėtė akis.

- Taip nesąžininga.

Dodžas gūžtelėjo.

- Galbūt. Tačiau bus taip,

kaip aš noriu. - Jis nusišluostė į

džinsus delnus. - Ką ketinai

daryti su tais vorais?

- O kaip tau atrodo? - piktai

atšovė Bišopas. - Gerai, puiku,

pereini tiesiai į Dvikovą.

Dodžas linktelėjo. Bišopas

ūmiai atsistojo ir paspyrė kėdę.

- O Dieve... Iš tikrujų
džiaugiuosi, kad sužinojai.

Beveik laukiau šito. Buvo taip
sunku. Siaubingai sunku.

Dodžas nesuskėlė kvailystės,
girdi, Bišopas galėjęs atsisakyti,
kai buvo prašomas teisėjauti. Jis
tik burbtelejo:

- Netrukus baigsis.

Bišopas vaikščiojo po
pašiūrę. Dabar staigiai atsisuko.
Regis, užimdamas visą erdvę.

- Dodžai, aš jį nužudžiau, -

tarė jis kimiū balsu. – Esu už tai atsakingas.

Bišopui virptelėjo žandikaulio raumuo, ir Dodžas suprato, jog jis tramdo ašaras.

– Toks buvo žaidimas. – Jis papurtė galvą. – Aš niekam nenorėjau blogo. Kvailas pokštas. Šiukšlių kibire padegiau keletą popiergalių. Bet ugnis kaipmat išsiplėtė. Tiesiog pliūptelėjo. Nežinojau, ką daryti.

Dodžui širdyje sukirbo kaltė. Prieš kiek laiko šį vakarą, kai Deina prašneko apie Bilą Kelį, jis net nepagalvojo apie Mažąjį Kelį. Ir kaip klaikiai turi jaustis jo tėvas.

- Tai buvo nelaimingas atsitikimas, - švelniai pasakė jis.

- Kas iš to? Mano vieta kalėjime. Tikriausiai ten ir pakliūsiu.

- Nepakliūsi. Niekas nežino. - Ir tada Dodžui

dingtelējo, kad Bišopas
tikrausiai turi partneri. Teisēju
būna ne mažiau kaip du. Bet
suprato, jog Bišopas nepasakys,
jeigu jis to paklaus. – O aš
tylēsiu. Pasikliauk manim.

Bišopas linktelējo.

– Dēkui, – sušnibždējo.

Jis ir vēl sugniužo tarsi
netekęs visos energijos. Vēl
atsisēdo, susiēmē už galvos.
Ilgai jie taip tūnojo, o lauke į
stogą beldēsi lietūs it kumščiai,

reikalaujantys įleisti. Galų gale Dodžui nutirpo koja, kuria buvo įsiremęs į stalo kraštą, lietus irgi aprimo, lyg nagais skrebenu į stogo skardą.

- Turiu tave kai ko paprašyti, - prabilo Bišopas, pakeldamas galvą.

Dodžas linktelėjo.

Bišopo akys žybtelėjo, tačiau tik akimirką, jo išraiškos Dodžas nespėjo perprasti.

- Dėl Heter.

Rugpjūčio 6, šeštadienis

Heter

Ana nutarė, kad Heter jau gali šerti tigrus. Jau buvo rodžiusi, kaip atrakinti aptvarą ir kur statyti kibirą su mėsa. Ana neskubėdavo – kartais net paimdavo gabalą, sviesdavo tigrams ir katras nors nasrais captelėdavo jį ore.

Heter visada laukdavo, kol tigras nueis į kitą aptvaro pusę arba atsiguls po medžiais, kur jie mėgo tysoti saulėtomis popietėmis. Ji atlikdavo darbą greitai, neišleisdama jų iš akių. Visą laiką jauste jausdama jų kvapo karštį ir kaip aštrūs dantys perrėžia jai sprandą.

- Kaip manai, ar jie pasiilgsta namų?

Heter atsisuko. Lilė. Anksti rytą Lilė padėjo Anai įgrūsti

Mapitą į vonią, jos kojos
tebebuvo purvinos. Bet šiaip
atrodė švaresnė, sveikesnė
negu iki tol. Kitapus daržinės
Ana niūniuodama sode skynė
narcizus.

- Man rodos, jiems čia visai
gera, - atsakė Heter, nė karto
nesusimąsčiusi, kaip jaučiasi
tigrui.

Ji tris kartus patikrino spyną,
tada atsigrėžė į Lilę. Lilė
stovėjo papūtusi lūpas, tarsi

bandydama nuryti per didelį
kąsnį.

- O kaip tu, Bil? - paklausė
uždėdama delną Lilei ant
galvos. - Ar pasiilgsti namų?

Lilė energingai papurtė
galvą, net kasa šmaukštelėjo
per veidą.

- Noriu čia gyventi amžinai, -
atsakė, ir Heter suprato, kad
kaip tik šituos žodžius ji ir
bandė nuryti.

Heter pasilenkusi nevikriai

apkabino Lilę. Bet Lilė auga,
Heter jau beveik iki krūtinės.
Dar viena permaina, kurios
Heter nepastebėjo. Lygiai taip
pat nepastebėjo, kaip pasikeitė
Bišopas. Ir draugystė su Nata.

– Kad ir kas atsitiktų, mes
būsime kartu. Aišku? Viskas bus
gerai. – Heter palietė Lilei nosį,
ši pliaukštelėjo per ranką. – Ar
tiki manimi?

Lilė linktelėjo, bet Heter
matė, jog ji abejoja.

Heter pakliuvo policijai prieš tris dienas. Kol kas Ana abiem leido gyventi pas ją. Jos miegojo „mėlynajame kambaryje“: sienų apmušalai išmarginti melsvų gėlių puokštelėmis, mėlynos lovatiesės, mėlynos portjeros su raukiniais. Heter nutarė, jog dar nėra mačiusi tokio gražaus kambario. Anksti rytą pabudusi Lilės lovą rado tuščią. Apėmė panika, bet paskui lauke išgirdo juokiantis. Priėjusi prie lango

pamatė, kad Lilė padeda Anai lesinti vištas; viena jų ėmė ją vytis reikalaujama lesalo, ir Lilė isteriškai kvatojo.

Užvakar savo „Taurus“, kurią policija jai gražino, atvažiavo Krista. Anos ji nepripažino, bet labai jausmingai apglėbė Lilę. Mergaitė stovėjo pastirusi, jos veidas buvo priplotas prie Kristos šlakuotos krūtinės. Heter manė, kad ji širs dėl mašinos, gal ir širdo, tačiau

bent buvo blaivi ir stengėsi padoriai elgtis. Nuo jos tvoskė kvepalais, ji mūvėjo kelnėmis, su kuriomis eidavo į darbą, ir buvo įsispraudusi į mėlyną palaidinę, susimetusią po galinga krūtine.

Ji atsiprašė Heter, sakė daugiau negirtuokliaujanti ir žadėjo labiau rūpintis Lile.

Tačiau visa tai kalbėjo nenatūraliai, lyg aktorė, skaitanti neįdomų tekstą.

- Na, tai važiuosit namo? -

paklausė ji.

Heter papurtė galvą. Ir pamatė, kaip persimainė Kristos veidas.

- Negalite amžinai čia pasilikti, - tyliai, kad negirdėtų Ana, pasakė Krista. - Jūs jai juodai atsibosit.

Heter krūtinėje atsivėrė tuštuma.

- Sudie, Krista, - tarė ji.

- Nesitikėk atimti iš manęs kūdikio. Lilės iš manęs

nepaimsi.

Krista stvērē Heter už
alkūnēs, bet pamačiusi, kad prie
jū artinasi Ana, iškart paleido.

- Aš tuoj vėl atvažiuosiu, -
garsiai pareiškė Krista,
šypsodama plastikine šypsena.
Jos žodžiai nuskambėjo
grėsmingai. Visą tą dieną Heter
vaikščiojo jausdama krūtinėje tą
baisią tuštumą - net ir tada, kai
priėjusi Ana netikėtai ją
apkabino.

- Nebijok, su manimi jums nieko neatsitiks, - tarė ji.

Heter norėjosi tikėti, jog taip ir bus.

Tigrai ėmė artintis per veją prie mėsos - iš pradžių tingiai, lyg ji visai jiems nerūpėtų.

Paskui iššiepė nasrus ir dėjo žaibišką, grakštų šuolį, saulėje žybtelėjo jų dantys. Heter žiūrėjo, kaip jie plėšo mėsos gabalą, ir jai pasidarė nejauku. Ką jai Ana kalbėjo pačią pirmą

darbo dieną? Kad mėgsta globoti sužeistus ir nesveikus gyvūnus. Bet Heter nemanė, kad tigras reikalinga pagalba.

Užpakalinėje džinsų kišenėje suskambėjo telefonas. Natali. Jiedvi nesišnekėjo nuo jos gimtadienio.

- Heter? - Natali balsas sklido lyg iš vandens. - Ar matei naujausius?

- Ką naujausius? - paklausė Heter. Petimi prispaudusi

telefoną prie ausies, ji atidarė
įrankių pašiūrės duris ir
pakabino tigrų aptvaro raktus.

- Lažybų lapelius, - atsakė
Natali. - Dodžas įveikė
savarankišką užduotį. Su
vorais. - Ji patylėjo. - Dabar
klus tau arba man.

Heter krūptelėjo širdis.

- Arba Rėjui. Arba Haroldui
Li, - priminė ji.

- Vis tiek ateis ir mūsų eilė, -
tarė Nata. - Ar šnekėjai su juo?

Heter iškart suprato, jog
Nata kalba apie Dodžą.

- Pasakyk, kai susitiksi,
gerai?

- Gerai, žinoma.

Stojo nesmagi tyla. Heter
prisiminė, kaip anądien Natali
isteriškai, vos ne iki kraujo
mazgojo rankas. Staiga užplūdo
jausmų banga – meilė Natali,
gailestis dėl visko, kas liko
nepasakyta.

- Heter?.. - prabilo Nata.

- Ko?

Nata tyliai tarė:

- Be tavęs nieko nebūčiau
paveikusi. Nebūčiau prisikasusi
iki savarankiškos užduoties. Juk
supranti tai, ar ne?

- Žaidimas greit baigsis, -
beveik nerūpestingai pasakė
Heter. - Nebandyk manęs
sugraudinti.

Baigusi pokalbį pamatė, jog
atėjusi žinutė. Paspaudus
klavišėlį ir išnirus tekstui jai

užémě kvapą.

Rytoj tavo eilė.

Rugpjūčio 7, sekmadienis

Heter

- Gerai jauties? - paklausė
Nata.

- Jausčiaus geriau, jeigu
nustotum taip sukioti vairą, -
pasakė Heter. - Atsiprašau.

- Nieko, - murmtelėjo Nata,
spausdama vairą.

Pamačius Pušyno kempingo

rodyklę Heter pasidarė bloga. Jos pasuko prie šešiasdešimt antro namelio, kelios eilės už Kristos būsto. Nors ten nuo amžių niekas negyveno, buvo įvesta elektra, veikė šaldytuvas, stovėjo stalas ir lova.

Heter žinojo, kad šį namelį, kiek tik prisimena, visada tuščią, žmonės naudoja išgertuvėms ir gal dar kažkam, apie ką ji nenorėjo galvoti. Kartą, kai jai buvo aštuoneri ar

devyneri metai, abu su Bišopu
namelį nusiaubė: išpylė visus
šaldytuve stovėjusius butelius
alaus, į šiukšlių kibirą iškratė iš
pakelių visas cigaretes, ten pat
sumetė ir visus rastus pakučius
žolės – tarsi tai galėjo ką nors
perauklėti.

Heter pagalvojo, ką dabar
veikia Bišopas, ar girdėjo, kad
jos eilė pasirodyti vienai. Turbūt
ne. Pajutusi, kad mintys apie jį
pernelyg skaudina, prisivertė

sutelkti dėmesį į siaubingą
Natali vairavimą.

- Tau bent jau bus praėję, -
tarė Nata. Heter suprato, jog ji
bando paguosti. - Beveik
norėčiau, kad būtų mano eilė.

- Ne, nenorėtum, - atšovė
Heter.

Jos jau privažiavo namelį.
Žaliuzės nuleistos, bet langai
švietė ir viduje šmėžavo žmonių
siluetai. Puiku. Vadinasi, ji turės
žiūrovų.

Natali išjungė variklį.

- Tau puikiai pavyks, - tarė
lipdama iš mašinos.

- Pala, - sulaikė ją Heter. Jai
išdžiūvo burna. - Prisimeni, ką
pirma sakei? Tai žinok, kad ir aš
be tavęs nebūčiau iki čia
prisikasusi.

Nata liūdnai šyptelėjo.

- Tegul laimi geriausia, -
tyliai pasakė.

Viduje buvo tirštai prirūkyta.
Sugrižo Diginas, tiesa, vis dar

sutinusiu ir mėlynėmis nusėtu veidu. Jis puikavosi jomis lyg garbės ženklais. Heter suirzo pamačiusi, kad atėjęs ir Rėjus – turbūt pasižiūrėti jos nesėkmės.

Ant stalo stovėjo keli pigaus gėrimo buteliai ir keli plastikiniai indeliai. Stalas buvo apsėstas. Heter pasirodžius, visi atsisuko į ją. Heter sustojo širdis – atėjusi ir Vivjana Treivin.

Ir Metas Heplis.

- Ką čia veiki? -

nesitraukdama nuo durų
paklausė ji Metą.

Manė, jog tai įeina į rungį –
savotiškos žabangos. *Panikos
rungtis: pažiūrėti, kiek laiko
Heter išters nepravirkusi
mažame kemperyje kartu su
savo buvusiuoju ir naujaja
Bišopo mergina. Papildomi
taškai, jeigu neapsivems.*

Metas pašoko nuo stalo vos
neapversdamas kėdės.

- Heter, labas! - Jis nerangiai pamojo, lyg juos būtų skyręs didelis atstumas, o ne penki žingsniai. Heter juto, kad Vivjana ją stebi su lengva pašaipėle. Ragana. O juk Heter jai visada buvo draugiška... - Diginas paprašė, kad ateičiau. Padėti...

- Ko padėti?

Heter sukaustė šaltis. Lūpų nejautė, nors jos tarė žodžius.

Metas užraudo. Heter seniau

patiko šita jo savybė – lengvai užrausti.

Dabar pamanė, jog jis paprasčiausiai atrodo kvailai.

– Dėl pistoleto, – pagaliau atsakė jis.

Tik dabar Heter pamatė daiktą ant stalo, prie kurio visi sėdėjo. Oras gerklėje sustingo, virto kietu gumulu. Ji nepajėgė nuryti seilės.

Ant stalo ne kortų malka – pistoletas.

Pistoletas, kurį Heter andai pavogė iš Karingojo Džeko namų.

Ne, negali būti.

Neįsivaizduojama. Juk Bišopas paėmė tą pistoletą ir užrakino savo mašinos pirštinių skyrelyje. Heter abejojo, ar dabar būtų jį atpažinusi. Visi pistoletai jai atrodo vienodai: šiurpūs metaliniai pirštai, rodantys kelią į blogį.

Staiga prisiminė, kaip maža

klausėsi, ką Krista kalba virtuvėje gerdama su kaimynais: „O va Heter tėvas... siaubingai atrodo. Nusišovė vos gimus kūdikiui. Parėjau ir radau smegenis ištiškusias ant sienos. Kai kada pamatau, kad aš jo nekaltinu.“

– Gal pasikalbėkime? – eidamas artyn tarė Metas. Jis žiūrėjo į Heter didžiulėmis maldaujančiomis karvės akimis. Tik dabar ji suvokė, jog jis prašo

pasikalbėti. – Lauke?

– Ne.

Kiekviena mintis jai lėtai virto žodžiais, veiksmu.

– Ką? – sutriko Metas.

Turbūt nesitikėjo, kad Heter jam prieštaraus. Turbūt Delani visada su viskuo sutikdavo.

– Jeigu nori kalbėtis, galime čia.

Heter jautė, kaip Nata iš paskutiniųjų stengiasi apsimesti nesiklausanti. O Vivjana

tebespoksojo į ją.

Metas kostelėjo ir vėl nuraudo.

- Klausyk, aš tik noriu tau pasakyti... kad atsiprašau. Dėl visko, kas tarp mūsų įvyko. Dėl Delani... - Jis nusuko akis. Labai stengėsi atrodyti atgailaujantis, bet Heter suprato, jog jam smagu, nors truputį, kad *aplinkybės* jį verčia atsiprašyti. Jis yra padėties šeimininkas. - Patikėk, tiesiog taip...

susiklostė.

Ją užliejo neapykanta. Kaip ji galėjo manyti, kad ją myli? Jis bukaprotis, gerai Nata sakė. Staiga mintyse iškilo Bišopo paveikslas: Bišopas – savo kvailomis treninginėmis kelnėmis ir paplūdimio šlepetėmis – šypsosi jai, geria su ja atšaldytą kavą iš vieno indelio, pro tą patį šiaudelį, nekreipdamas dėmesio, kad Heter savo šiaudeliu visada

sukramto; juodu guli ant jo mašinos gaubto tarp sumaigytų skardinėlių, Bišopas sako, jog dėl jų ateiviai susigundys juos pagrobtį. Jis kartoja: „Prašau, draugai ateiviai, paimkite mane iš čia!“ Ir kvatoja.

– Kodėl dabar visa tai man sakai? – paklausė Heter.

Metas, rodos, nustebo, lyg būtų tikėjęsis jos padėkos.

– Dabar sakau todėl, kad tu neprivalai to daryti. Neprivalai

vykdyti užduoties. Klausyk,
Heter, aš tave pažįstu. Tai ne
tau.

- Manai, aš dėl tavęs
jaudinuosi? Dėl to, kas atsitiko?

Metas atsiduso. Ji matė, kad
jis laiko ją nesukalbama.

- Aš tik sakau, kad tu
neprivalai nieko įrodinėti.

Heter lyg elektra supurtė
tankūs įtūžio impulsai.

- Atsiknisk, Metai, - atkirto
ji.

Esantieji kambaryje jau neapsimetė, kad nesiklauso, bet jai tat nerūpėjo.

- Heter...

Jai einant pro šalį, jis bandė sugriebti už rankos. Ji atstūmė jį.

- Aš niekada dėl tavęs nesigraūžiau. - Pati suprato, jog tai nėra visiška tiesa. Ji pradėjo žaisti Paniką iš nevilties, bent jau tada taip atrodė. Atrodė, nebebus gyvenimo, kai jis ją

pametė. Tačiau dabar ji žaidžia dėl savęs, dėl savęs ir Lilės; žaidžia todėl, kad įveikė šitiek užduočių; žaidžia, nes, jeigu laimės, tai bus pirmas ir paskutinis kartas gyvenime, kai ji ką nors laimi. – Be to, tu manęs nepažįsti. Ir niekada nepažinai.

Jis atsitraukė. Ji tikėjosi, kad jis išeis, kai jau pasakė viską, ką turėjo pasakyti, bet jis nėjo. Susidėjęs rankas atsišliejo į

tualetu duris, tiksliau – į
piešiniu išmargintą fanerą, kur
turėjo būti tualetu durys, tačiau
nebuvo, nes į kempertį nebuvo
atvestas vandentiekis. Ji spėjo
pastebėti, kaip Metas Heplis
susižvelgė su Rėjumi
Henrahanu. Metas linktelėjo
jam, vos pastebimai. Lyg
sakydamas: „Dariau, ką
galėjau.“

Ir ji pasijuto galinga.

– Kas čia bus? – per garsiai

paklausė smakru rodydama į
pistoletą. Juto, kad visi į ją
žiūri – Metas, Nata, Vivjana,
visi. Scena atrodė kaip
paveikslas, kurio centre, šviesos
rate, gulėjo ginklas.

– Rusiška ruletė, – kone
apgailėstaudamas atsakė
Diginas ir skubiai pridūrė: –
Vieną kartą turėsi paspausti
gaiduką. Ir Haroldas gavo tą
pačią užduotį.

– Bet Haroldas

nepaspaudė, – prabilo Vivjana.

Jos balsas buvo žemas ir ramus, Heter primenantis apie šiltesnes pasaulio vietas. Vietas, kur niekada nelyja.

Ji prisivertė pažvelgti į Vivjaną.

– Vadinasi, Haroldas iškrito?

– Turbūt, – gūžtelėjo Vivjana.

Vieną koją užsikėlusį ant kėdės krašto ir prispaudusį prie krūtinės, ji atsainiai čiupinėjo vėrinį ant kaklo. Heter matė iš

po palaidinukės kyšančius
raktikaulius. Smulkius lyg
paukščiuko kauleliai. Ji
įsivaizdavo, kaip Bišopas juos
bučiuoja, ir nuleido akis.

Taigi Haroldas iškrito. Liko
keturi žaidėjai.

- Gerai, - tarė vos
įstengdama nuryti seilę. -
Gerai, - pakartojo.

Suprato turinti pagaliau
užbaigti ką pradėjusi, bet
rankos niekaip nepakilo,

bejėgiškai karojo prie šonų.

Nata žiūrėjo į ją pakraupusi, lyg Heter jau būtų negyva.

- Ar užtaisytas? - kažkas paklausė.

- Užtaisytas, - atsakė Rėjus. - Aš patikrinau.

Tačiau net ir jis jautėsi nesmagiai ir vengė Heter žvilgsnio.

Nebijok, ramino ji save. Bet nuo to tik darėsi dar baisiau. Stovėjo lyg prikepusi, surakinta

baimės. Kiek lizdų turi
pistoletas? Kokios jos
galimybės? Jai niekada nesisekė
tokie dalykai – žaisti
tikimybėmis.

Galvoje nuskambėjo motinos
balsas: „Parėjau ir radau
smegenis ištiškusias ant
sienos...“

Nėra kitos išeities, nebent ji
nori, kad žaidimas čia ir
baigtųsi. Ką tada darys Lilė?

Tačiau kas bus Lilei, jeigu

Heter ištaškys sau smegenis?

Ji pamatė, kaip ranka pakyla ir paima pistoletą. Pirštai atrodė išbalę ir svetimi, tarsi kokie egzotiški povandeninio pasaulio gyventojai. Jai už nugaros aiktelėjo Nata.

Staiga atsidarė durys, garsiai trinktelėdamos į sieną. Visi atsisuko – sutartinai lyg marionetės, suvertos ant vieno siūlo.

Dodžas.

Heter pajuto netikėtą
nusivylimą: širdyje žinojo, jog
tikėjosi Bišopo.

- Labas, - tarė ji, bet Dodžas
neatsakė. Žengė prie jos
nustumdamas į šalį Metą.

- Tavo darbas, - tyliai ir
pagiežingai metė jis.

- Ką? - sumirksėjo Heter.

- Kažkam tu papasakojai apie
vorus, - pasakė jis. Ir dėbtelejo į
Natali. - Arba tu.

Rėjus sukikeno, bet Dodžas

nekreipė į jį dėmesio.

– Ką čia dabar šneki?

Jai net į galvą neatėjo paklausti, iš kur teisėjai galėjo sužinoti, kad Dodžas bijo vorų. Tačiau dabar ir pačiai parūpo. Iš kur jie žino apie kiekvieną žaidėją? Jai suspaudė skrandį.

– Dodžai, prisiekiu, nei ji, nei aš nieko neišplepėjome, – prabilo Natali.

Dodžas abi perleido akimis. Ir griebė pistoletą. Kai kas

aiktelėjo. Diginas netgi pasilenkė lyg išsigandęs, kad Dodžas nepradėtų šaudyti.

- Ką darai? - paklausė

Vivjana.

Dodžas kažką krapštė: Heter pasirodė, jog jis atidarė šovinio lizdą, nors jo pirštai judėjo taip greitai, kad ji nieko nespėjo pamatyti. Tada Dodžas vėl padėjo ginklą ant stalo.

- Norėjau pažiūrėti, ar užtaisytas, - paaiškino. - Viskas

gerai.

Ir, nebežiūrėdamas į Heter,
susidėjo rankas ir ėmė laukti.

- Vargšelis Dodžas, -
nusišaipė Rėjus ir nusijuokė. -
Bijo kažkokių voriūkščių.

- Artėja ir tavo eilė,
Henrahanai, - ramiai tarė
Dodžas. Rėjus surimtėjo.

Kambarys nuščiuvo. Heter
suprato, jog daugiau jai niekas
nebetrukdytų. Niekas
neatitrauks. Jai pasirodė, tarsi

lemputė būtų ėmusi šviesti daug galingiau. Ji plieskė akindama kaip saulė.

Heter paėmė pistoletą.

Išgirdo Natą tariant:

„Nereikia.“ Heter žinojo, kad visi į ją žiūri, bet veidų neskyrė: jie buvo virtę pasklidomis dėmėmis, spalvų ir kontūrų užuominomis. Net stalias tarsi praskydo.

Vienintelis tikras daiktas buvo pistoletas, sunkus ir šaltas.

Ji iš lėto uždėjo pirštą ant gaiduko. Nuo juosmens kūno visai nebejautė. Gal šitaip ir mirštama: palengva nutirpstant.

Pridėjo vamzdį prie smilkinio, šaltas metalas krimstelėjo odą. *Turbūt taip jautėsi ir mano tėvas, pamanė.*

Ji užsimerkė.

- Nedaryk to! - suklykė Nata. Trinktelėjo griūdama kėdė, sušuko keli balsai.

Ji paspaudė gaiduką.

Spragt...

Nieko. Heter atsimerkē.

Akimirksniu kambarį užliejo triukšmas. Visi pašokę šaukė ir plojo. Heter iš džiaugsmo ir palengvėjimo apėmė didžiulis silpnumas, o pistoletas išslydo iš rankos ir trinktelėjo ant grindų. Natali stvėrė Heter į glėbį.

- Ak Heter, Heter, atleisk.

- Nieko, nieko, - murmėjo

Heter, nejudama, kad ką sako.

Lūpos buvo nutirpusios, kūnas

nesulaikomai drebėjo. Kai Nata ją paleido, Heter susmuko ant kėdės.

Baigta. Ji gyva.

Kažkas išspraudė jai į ranką gėrimo indelį, ir ji dėkinga gėrė, kol suprato, jog tai drungnas alus. Išdygęs priešais Diginas gyrė:

– Nemaniau, kad išdrįsi. Tai bent! Kad tave velniai...

Neaišku, ar ją pasveikino Metas, jeigu ir pasveikino, ji

neprisiminė. Vivjana
nusišypsojo, bet nieko nesakė.
Net Dodžas priėjo.

- Klausyk, Heter... - tarė
atsiklaupdamas, kad matytų jos
akis. Valandėlę žiūrėjo, ir ji
pamanė, kad dabar jis pasakys
ką nors labai svarbaus. Bet jis
tik paprašė: - Paslėpk šitą,
gerai?

Ir kažką įdėjo jai į delną. Ji
negalvodama įsikišo į kišenę.

Ūmiai suprato nieko daugiau

nenorinti, tik kuo greičiau dingti iš čia. Toliau nuo alaus ir senų cigarečių smarvės, nuo kitų žmonių kvapo; toliau nuo Pušyno kempingo, kur, beje, ketino daugiau nekelti kojos. Troško grįžti į Anos namus, gulėti mėlynajame kambaryje ir klausytis, kaip medžiuose dainuoja vėjas, kaip per miegus murma Lilė.

Pakilo tik iš antro karto.
Kūnas atrodė lyg persiūtas.

- Važiuojam, gerai? - tarė
Nata.

Iš jos burnos dvelktelejo
alumi, šiaip Heter būtų
supykusi, kam ji gėrė prieš
sėsdama prie vairo. Tačiau
dabar neturėjo jėgų ginčytis,
tiesą sakant, netgi nerūpėjo.

- Įspūdinga, - pasakė Nata,
vos jiedvi įsėdo į mašiną. -
Rimtai, Heter. Visi tik apie tai ir
kalbės, gal net kelerius metus.
Bet manau, jog nelabai

sąžininga. Juk tavo užduotis buvo tūkstantį kartų sunkesnė už Dodžo. Tu galėjai žūti.

- Gal nebekalbėkim apie tai? - paprašė Heter.

Praverusi langą, ji įkvėpė pušų ir samanų kvapo. Gyva.

- Žinoma, gerai. - Nata žvilgtelėjo į ją. - Kaip jautiesi?

- Puikiai, - atsakė Heter, mintimis skverbdamasi į miško gilumą, žalumos ir šešėlių patalus. Atremdama galvą į

lango stiklā kišenēje pajuto
kažkā kieta. Prisiminē, kad
Dodžas ģdave kažkokī daikteli.
Gal pasijutēs kaltas dēl savo
išsišokimo...

Ji ģkišo rankā ģ kišeneģ. Tā
valandēleģ jos kaip tik vaģiavo
pro gatvēs žibintā, ir Heter
pamaģēle atģniauģē delnā.
Laikas sakytum sustoģo. Viskas
nutilo, jokia garso: Nata, abi
rankas uģdēģusi ant vairo,
krutina lģpas, kalba; pakelēs

medžiai sustingo laukdami.

 Jos delno viduriuke gulėjo
kulka.

Rugpjūčio 14, sekmadienis

Heter

Baigėsi antra rugpjūčio savaitė. Žaidimasėjo į pabaigą. Liko keturi dalyviai: Dodžas, Heter, Nata ir Rėjus.

Pirmą kartą nuo žaidimo pradžios žmonės ėmė statyti už Heter, nors šiaip balsai pasiskirstė po lygiai už Dodžą ir

Rėjũ.

Heter girdėjo, kad Rėjus sėkmingai atliko savarankišką uŹduotį: įsibrovė į apygardos morgą Ist Četeme ir visą naktį išbuvo su lavonais. Šiurpu, tačiau nuo to nemirštama. Heter tebepyko, kad jos uŹduotis buvo pavojingiausia.

Kita vertus, Dodžas pasistengė, kad jos uŹduotis nebūtų pavojinga.

Apsimesdamas, jog tikrina, ar

pistoletas užtaisytas, jis išėmė kulką.

Tas pats Dodžas, kuris dabar neatsiliepia į jos skambučius.

Ne, gyvas juokas: Bišopas nenustoja skambinęs Heter, ji skambina Dodžui, Krista skambina Heter. Nė vienas jų neatsiliepia kam nors kitam.

Tiesiog sugedusio telefono žaidimas.

Nata jame nedalyvavo. Ji dar nesulaukė savo užduoties.

Kasdien vis labiau balo ir lyso.
Bent kartą nutilo ir nebetarškė
apie visus vaikus, su kuriais
susitikinėja. Netgi iškilmingai
pareiškė galbūt pamėginsianti
išvis laikytis atokiau nuo
vyriškos padermės. Heter
nesuprato, ji apsimeta ar per
gimtadienį kas nors atsitiko,
tačiau Nata jai priminė
paveikslo reprodukciją, matytą
istorijos vadovėlyje, – didikė,
laukianti giljotinos.

Po valandos giljotinos peilis
krito.

Heter su Nata nuvežė Lilę į
kiną prekybos centre –
labiausiai norėdamos pabėgti
nuo karščio: jau tris dienas
laikėsi rekordinė
devyniasdešimt penkių
farenheitų temperatūra ir Heter
jautėsi, lyg bristų per sriubą.
Išdegęs dangus buvo blyškiai
melsvas, medžių lapai nejudėjo
mirguliuojančiame nuo kaitros

ore.

Paskui Natos automobiliu jos grįžo pas Aną. Pagaliau Nata sužinojo, kad Heter gyvena ne pas motiną, ir pasisiūlė kartu pernaktvoti, nors nemėgo šunų, o prie tigrų aptvaro net nesiartino. Tačiau Ana savaitgalį išvažiavo pas brolienę, gyvenančią vandenyno pakrantėje, o Heter bijojo būti viena šitame didžiuliam sename name. Kemperis geras

tuo, kad visada žinai, kas kur yra, sienos ranka pasiekiamos, matai, kas namie. Anos namai kitokie: medinės grindys vaiduokliškaigirgžda ir dejuoja, kažkas paslaptینگai dunksi ir krebžda.

- Paimk, - tarė Nata, kai suskambėjo tarp kojų numestas telefonas.

- Ei, kad nepasiekiu, - atsakė Heter.

Nata juokdamasi sviedė jai

telefoną tik akimirką atitraukusi ranką nuo vairo. Mašina siūbtelejo šonan, ant užpakalinės sėdynės sucypė Lilė.

- Atsiprašau, Bil, - tarė Nata.

- Nevadink manęs taip, - atkirto Lilė.

Nata nusijuokė. Bet Heter sėdėjo su telefonu ant kelių suledėjusiom rankom.

- Kas atsitiko? - paklausė Nata. Staiga jos veidas

apniuko. – Nejaugi?..

Nutilusi pažiūrėjo į
užpakalinio vaizdo veidrodėlį:
Lilė įdėmiai klausėsi.

Heter vėl perskaitė tekstą.
Neįmanomas daiktas.

– Ar tu kam nors sakei, kad
šiandakt nakvosi Anos
namuose? – tyliai paklausė ji.

Nata gūžtelėjo.

– Tėvams. Ir Bišopui. Turbūt
ir Dodžui.

Heter užvožė Natos telefoną

ir įkišo į pirštinių skyrelį. Kad būtų nuo jos kuo toliau.

- Kas yra? - paklausė Nata.

- Kažkas žino, jog Ana

išvažiavusi, - atsakė Heter. Ir paleido radiją, kad Lilė negalėtų klausytis. - Teisėjai žino.

Kam ji pati pasakė? Dodžui - užsiminė žinutėje. Prašė, kad atvažiuotų, norinti pasikalbėti, padėkoti. Aišku, ir Ana gal kam nors pasisakė, o Karpe žmonės neturi daugiau ko veikti, tai ir

pasakojasi naujienas.

Heter pamažu įsisąmonino gautą žinutę – kokia bus Natos užduotis. Ji nuleido langą, bet karšto vėjo gūsis neatgaivino. Nereikėjo kino teatre prisiplepti tiek limonado. Ją jau pykino.

– Kas ten parašyta? – išgąstingai paklausė Nata. Ir nejučia ėmė barbenti į vairą kažkokį ritmą. – Ką man reikės daryti?

Heter pažvelgė į ją. Burna atrodė lyg užkimšta pelenu, ji net nepajėgė pasakyti viso sakinio. Tik tarstelėjo:

- Tigrui.

Dodžas

Žaidimo rungtys visada
sutraukdavo daugybę žiūrovų,
bet šiomet jų susirinkdavo
mažai. Buvo per daug
pavojinga. Policija grasino
suimti kiekvieną, susijusį su
Panika, ir visi bijojo būti
apkaltinti Greibilų namo

padegimu. Sklido gandai, kad Sadovskiui reikėjo bet kokio žmogaus, kuriam būtų galima suversti kaltę. Paprastai tokiomis tuščiomis gatvėmis šiomis dienomis siuvo policijos automobiliai, net iš kitų apygardų.

Tačiau žodžiui „tigrui“ niekas nepajėgė atsispirti. Jis dvelkė pakilumu ir jėga: atskriejęs miškais prasibrovė į nuo karščio uždarytus namus, įsisuko į

ventiliatorių, dūzgiančių Karpo miegamuosiuose, ritmą. Popiet visi žaidėjai, buvę ir esami, taip pat žiūrovai, lažybininkai ir net skundikai, visi, kuriems nors kiek rūpėjo žaidimas ir jo baigtis, jau buvo girdėję apie tigrus Mensfildo gatvėje.

Kai atėjo Heter žinutė, Dodžas nuogas gulėjo lovoje pasistatęs du ventiliatorius. Akimirką nesuprato, miega ar ne. Kambaryje buvo tamsu ir

karšta lyg burnoje. Bet durų atidaryti nenorėjo. Vėl atsivilko Rikis, atnešė Deinai valgyt, ką pats pagamino užkandinėje, – ryžių su pupelėmis ir krevetėmis, atsiduodančių sudegintais česnakais. Jie žiūrėjo filmą, ir kai kada, per išklerusių ventiliatorių birbimą ir uždaras duris, jis išgirdavo tylų juoką.

Kol atsisėdo, Dodžą išmušė prakaitas. Jis surinko Bišopo

numerį.

- Kas per velniava? -
užsipuolė Bišopą. Be jokių
įžangų ir nesąmonių. - Kaip tu
galėjai? Kaip galėjai *ja*
priversti?

Bišopas atsiduso.

- Tokios taisyklės, Dodžai.
Ne aš vienas vadovauju visai
šitai bjaurasčiai. - Jo balsas
buvo pavargęs. - Jeigu
nesugalvosiu tikrai sunkios
užduoties, būsiu pakeistas. O

tada visai negalėsiu padėti.

Dodžas jo nesiklausė.

- Ji niekaip to nepadarys. Ir nėra reikalo.

- Ji ir neprivalo.

Dodžą suėmė noras trenkti telefoną į sieną, nors suprato, kad Bišopas sako tiesą. Kad pavyktų Dodžo planas, Nata vis tiek turi iškristi. Tačiau atrode neteisinga. Per sunku, pernelyg pavojinga - kaip ir Heter užduotis. Vis dėlto Bišopas - ir

Dodžas - pasistengė, kad ji išvengtų tikro pavojaus.

- Heter sugalvos, kaip jai padėti, - tarė Bišopas, lyg atspėjęs Dodžo mintis.

- Tu negali šito garantuoti, - atkirto Dodžas ir baigė pokalbį.

Pats nesuprato, ko taip širdo. Juk iš pat pradžių žinojo Panikos taisykles. Tačiau viskas pakriko. Įdomu, ar šįvakar Bišopas išdrįs pasirodyti.

Vargšė Natali. Jau ketino

paskambinti jai ir įkalbinti, kad pasitrauktų iš žaidimo, bet prisiminė, kaip ji gražino jam pakabutį ir ką jis tą vakarą jai pasakė – apie praskėstas kojas... Iš gėdos išmušė karštis. Ji turi teisę su juo nesikalbėti. Netgi turi teisę jo nekęsti.

Bet šįvakar jis bus ten. Ir net jeigu ji jo nekenčia, net jei nežiūrės ton pusėn, tegul žino, jog jis yra. Ir apgailestauja dėl savo žodžių.

Jam liko nebedaug laiko.

Heter

Vienas Heter rūpesčių, iš maždaug šimto kitų didelių, – ką daryti su Lile. Ana joms paliko valgyti: sūrinių, – ne iš dėžutės, o tikrų sumuštinių su sūriu, – pieno, virtų smulkių spiralyčių formos makaronų ir pomidorų sriubos. Visa tai šildydama

Heter jautėsi kaip nusikaltėlė –
Ana pasikvietė jas pagyventi,
rūpinasi jomis, o Heter jai už
nugaros rezga sąmokslą.

Heter žiūrėjo, kaip Lilė
sukirto tris porcijas. Nesuprato,
kaip gali valgyti per tokį karštį.
Sukosi visi ventiliatoriai, visi
langai buvo atviri, bet vis tiek
šutino. Ji nebūtų nurijusi nė
kąsnelio. Pykino nuo kaltės ir
nervų. Lauke dangus nublyško,
ant žemės nutįso ilgi šešėliai.

Jau greitai leisis saulė ir prasidės žaidimas. Kažin ką veikia Natali? Jau tris valandas tūno užsidariusi viršuje. Heter tris kartus girdėjo užiant vamzdžius ir duše bėgant vandenį.

Pavalgiusią Lilę Heter nuvedė į svetainę: didelį tamsų kambarį, kuriame tebėra Anos vyro pėdsakų – įdubusių odinių sofų, moherio pledų ir šlapiu šunimi atsiduodanti kiliminė

danga. Čia buvo šiek tiek
vėsiau, nors, Heter atsisėdus
ant sofos, oda nemaloniai prilipo
prie šlaunų.

- Turi man prižadėti, kad
neisi į lauką, - tarė Heter. -
Susirinks daug žmonių. Galbūt
girdėsi triukšmaujant, bet
privalai likti, kur esi. Pažadėk.

Lilė susiraukė.

- Ar Ana žino? - paklausė ji.

Kaltės jausmas vėl siūbtelėjo
gerkle aukštyn. Heter papurtė

galvą.

- Ir nesužinos, - pasakė.

Lilė išpešė kuokštelį sofos užpildo. Valandėlę tylėjo. Staiga Heter panūdo ją apkabinti, suspausti glėbyje ir viską papasakoti: kaip jai baisu, kaip nežino, kas jų abiejų laukia.

- Vis dėl Panikos, ar ne? - paklausė Lilė, pakeldama akis. Jos veidas buvo be jokios išraiškos, žvilgsnis abejingas. Heter prisiminė tigrų akis -

išmintingas ir visa reginčias.

Heter suprato, jog nėra prasmės meluoti. Taigi pasakė:
- Žaidimas tuoj baigsis.

Lilė net nekrustelėjo, kai Heter pabučiavo jai galvą, kvepiančią žole ir prakaitu. Sofos oda paleido Heter šaižiai atplyšdama nuo šlaunų. Lilė paprašė, tad ji paleido DVD apie zoologijos sodą, – dar viena Anos dovana.

Heter žinojo, kad Ana geras

žmogus. Geresnio Heter neteko
sutikti. Kaip tada vertinti ją,
Heter?

Kai ji jau ėjo pro duris, Lilė
paklausė:

- Ar tu laimėsi?

Heter atsisuko. Šviesos
svetainėje nejungė, kad
kambarys nešiltų, todėl Lilės
veidas buvo šešėlyje. Heter
mėgino nusišypsoti.

- Aš jau laimiu, - pamelavo ir
uždarė duris.

Balkšvas įkaitęs dangus
pagaliau patamsėjo, medžių
viršūnės persmeigė saulę ir visa
šviesa suskilo į keletą spalvų.
Tada visi suvažiavo, tyliai,
padangos beveik nečežėjo, tik
miške lyg didžiuliai jonvabaliai
nardė žibintų dėmės.

Nei trankios muzikos, nei
šūkavimo. Visi bijojo policijos.

Heter laukė kieme. Šunys
kraustėsi iš proto. Bandydama
juos nutildyti, ji mėtė jiems

gardžius kąsnelius. Žinojo, kad aplinkui kelių mylių spinduliu nėra jokių kaimynų, bet negalėjo atsikratyti jausmo, kad kas nors išgirs – kad Ana kaip nors sužinos, ją parkvies namo šunų lojimas.

Nata dar nenulipo į apačią.

Heter sušėrė tigrams daugiau negu dvi normas. Dabar, danguje išblėsus saulėlydžio žarai ir karščio šyde ėmus tvinkčioti žvaigždėms, abu

žvērys gulējo ant šono turbūt miegodami, nes nepasuko galvų automobilių pusēn. Heter širdyje meldēsi, kad jie taip ir gulētu, kad Nata spētu atlikti kas reikalinga ir išeitų iš aptvaro.

Mašina po mašinos: Diginas, Rėjus Henrahanas, net keli pačioje pradžioje pašalinti žaidėjai, pavyzdžiui, Koris Volšas ir Eli Heis; atvažiavo Maindi Kramer ir jos draugės

šokėjos, tik su bikinių
liemenėlėmis ir nukirptais
džinsais, basos, tarsi ką tik iš
paplūdimio; pasirodė Zevas
Keleris paraudusiomis ir
apspangusiomis akimis, aiškiai
girtas, su dviem Heter
nematytais draugeliais; keletas
žmonių, su kuriais susidūrė tik
per vandentiekio bokštų rungtį.
Dar Metas Heplis su Delani. Jis
pradrožė pro Heter, lyg ji būtų
tuščia vieta. O jai kad nors ką.

Visi nuėjo per kiemą prie tigrų aptvaro. Stovėjo tylūs, negalėdami patikėti. Sutevus ėmė žybsėti žibintuvėliai, ant daržinės stogo nuo judesio daviklio įsijungė prožektoriai, apšviesdami beveik susiglaudusius miegančius tigrus.

- Neįtikėtina, - kažkas sušnibždėjo.

- Negali būti...

Nieko nepaveiksi - kiek nori

mirksék ar žiūrék į šalį, vis tiek
guli. Tigras. Stebuklas, cirko
artistas, atsidūrę ant žolės po
Karmo medžiais ir Karmo
dangumi.

Kai dviračiu atriedėjo
Dodžas, Heter lengviau
atsiduso. Ji dar neturėjo progos
pati padėkoti už tai, ką jis dėl
jos padarė.

– Bišopas yra? – iškart
paklausė jis.

Ji papurtė galvą. Jis

susiraukė.

- Dodžai, aš norėjau pasakyti...

- Nereikia. - Jis švelniai spustelėjo jai ranką. - Ne dabar.

Ji nelabai suprato, ką jis turi galvoje. Pirmą sykį susimąstė, ką gi jis planuoja veikti šį rudenį: likti Karpe ir ieškotis kitokio darbo, o gal net išvažiuoti į koledžą? Mokykloje ji niekada nekreipė dėmesio,

kaip jis mokosi.

Staiga pasidarė liūdna, kad Dodžas išvažiuos. Juodu draugai ar beveik draugai.

Jai atėjo mintis, kaip visa tai liūdna: kad visas šis jaunimas, klasiokai, draugai ir netgi nekenčiami žmonės, užaugo susigrūdę kaip žvėreliai ankštame narve ir dabar išsilaksto kas sau. Ir tuo viskas baigsis. Visa, kas kada nors vyko, – kvaili šokių vakarai

mokykloje ir šėlionės
pusrūsiuose po išleistuvių,
futbolo rungtynės, lietingos
dienos, visus užliūliuojančios per
matematikos pamokas,
maudymasis upelyje vasarą ir
limonado skardinėlės,
nukniauktos iš šaldytuvų,
stovinčių „7-Eleven“ gale, netgi
šitai, Panikos žaidimas, – viskas
paskęs atminties miglose, tarsi
išvis nieko nebūtų buvę.

– Kur Natali? – paklausė

Diginas – tyliai, lyg bijodamas
prižadinti tigrus. Visi kiti irgi
stovėjo nuščiuvę. Pakerėti šių
lyg iš sapno atėjusių padarų,
tysančių ant žemės lyg šešėliai.

– Aš ją atvesiu, – pasakė

Heter. Apsidžiaugė galėdama
nors trumpam įeiti į namo vidų.
Tai, ką ji daro, kaip padeda
Natai, pernelyg siaubinga.
Prisiminė Anos veidą, šypseną,
nuo kurios prisimerkia akys.
Niekada nesijautė tokia

nusikaltėle, netgi tada, kai pabėgo nuvariusi mamos automobilį.

Pasirodė dar viena mašina, ir iš to, kaip jos variklis spjaudėsi ir šnypštė, suprato atvažiavus Bišopą. Taip ir yra. Jai priėjus prie durų, jis išlipo ir ją pamatė.

– Heter!

Nors jis nešaukė, jo balsas tyloje nuskambėjo kaip antausis.

Ji neatsigrėžusi įžengė į virtuvę. Natali paraudusiomis

akimis sėdėjo prie stalo.

Priešais ją stovėjo stiklinė ir viskio butelis.

- Iš kur gavai? - paklausė

Heter.

- Sandėliuke, - atsakė Nata,

net nepakeldama akių. -

Atsiprašau, bet aš tik

gurkštelėjau. - Ji susiraukė. -

Baisus skonis.

- Jau laikas, - tarė Heter.

Nata linktelėjusi atsistojo. Ji buvo basa, su džinsiniais

šortais, plaukai po dušo šlapi.
Heter žinojo: jeigu Nata nebūtų
taip bijojusi, būtų reikalavusi
laiko pasidažyti, susitvarkyti
plaukus. Bet, Heter manymu,
Nata niekada neatrodė tokia
graži. Jos mirtina draugė –
dievinanti kantri muziką,
traškius pyragaičius su vyšnių
įdaru, dainavimą viešai ir rožinę
spalvą, bijanti mikrobu, šunų ir
kopėčių.

– Nata, aš tave myliu, –

išpoškino Heter.

Nata net krūptelėjo, lyg pamiršusi, kad Heter šalia.

- Ir aš tave, Hetbar. - Ji graudžiai šyptelėjo. - Aš jau pasiruošusi.

Bišopas buvo toliau nuo namo, mindžikavo pridėdamas prie lūpų pirštus ir atitraukdamas, sakytum rūkydamas nematomą cigaretę. Natai įsimaišius į minią, jis priėjo prie Heter.

- Klausyk, mums reikia pasikalbėti, - kimiai tarė.

- Vargu ar tinkamas metas, - pasakė ji šiurkščiau ir kandžiau, negu norėjosi. Jai toptelėjo, kad niekur nematyti Vivjanos, gal kartais Bišopas priprašė ją nesirodyti. „Būk gera, brangioji. Bent kol susitaikysiu su Heter. Žinok, ji pavydi... visada buvo man neabejinga.“ Nuo tokios minties jai suspaudė gerklę, ir ji panoro pasiųsti Bišopą velniop.

Tačiau kita jos pusė troško apkabinti jam kaklą ir justi, kaip jo krūtinėje ošia juokas, justi ant savo veido išsidraikiusius jo plaukus. Bet ji tik susidėjo rankas tarsi užgniauždama šį jausmą.

- Turiu tau kai ką pasakyti. -
Bišopas lyžtelėjo lūpas. Atrodė baisia. Veidas nesveiko geltono ir žalsvo atspalvio, sulysęs. -
Labai svarbu.

- Vėliau, gerai?

Nespėjus jam paprieštarauti, ji praėjo pro šalį. Natali stovėjo prie tvoros – pirmą kartą priėjusi taip arti. Minia nejučia atsitraukė, ir dabar ją gaubė neigiama energija – lyg būtų užsikrėtusi kokia limpama liga.

Heter pasileido prie jos. Tylą vėl sudrumstė šunų lojimas, praeidama pro šunideę, ji piktai juos apšaukė. Lengvai prasiskynusi kelią per minią įžengė į Natos ratą jausdamasi

įsibrovėle.

- Nebijok, aš čia, -
sušnibždėjo.

Bet Nata lyg negirdėjo.

- Taisyklės paprastos, - tarė
Diginas. Nors prabilo įprastu
balsu, Heter pasirodė, jog jis
sušuko. O Dieve, kad tik
nepabustų tigrui... Kol kas jie
nepakėlė galvų. Ji pastebėjo,
kad šiek tiek mėsos tebeguli, ją
apspito musės. Neaišku, gerai
ar blogai. - Įeini į aptvarą,

pastovi dešimt sekundžių ir
išeini.

Paskutinį žodį jis mažumėle
pabrėžė.

- Ar arti? - paklausė Nata.

- Ką?

- Ar arti turiu priėti? -

paklausė atsisukdama į jį.

Diginas gūžtelėjo.

- Į aptvarą, ir tiek.

Nata staigiai kvėptelėjo.

Heter drąsinamai nusišypsojo,
nors veido oda rodė lyg iš

sudžiūvusio molio, kuris tuoj
suskeldės. Bet jeigu tigrui
miega, Natai nebus jokio
pavojaus. Jie gulėjo maždaug
keturiasdešimt pėdų nuo vartų.
Natai net nereikės prie jų
prisiartinti.

- Aš skaičiuosiu laiką, - tarė
Diginas. - Kas turi raktą?

- Aš.

Heter žengė artyn. Išgirdo
lengvą šnaresį, kai visi ėmė
gręžtis į ją, oda pajuto visų tų

žvilgsnių karštį. Oras tarsi pritvinko švino, šitaip pasidarė tylu.

Heter įkišo ranką į kišenę. Nata kvėpavo tankiai ir paviršutiniškai, lyg sužeistas žvėrelis. Iš karto neradusi rakto, Heter nežinojo, džiaugtis ar liūdėti, bet paskui pirštai užčiuopė šaltą metalą.

Gūdžioje tyloje spynos trakstelėjimas nuskardėjo lyg šautuvo šūvis. Ji atsargiai

nukabino sunkią grandinę ir padėjo ant žemės, tada po vieną atšovė metalinius skląščius viską darydama kuo lėčiau, kad duotų Natai dar keletą sekundžių.

Atstūmus paskutinį skląštį, abu tigrui sutartinai pakėlė galvas lyg pajutę, kad kažkas vyksta.

Visa minia įkvėpė tarsi vienas žmogus. Nata sukūčkiojo.

- Nebijok, - tarė Heter,

apkabindama Natai virpančius
pečius. – Dešimt sekundžių. Tau
reikia tik įžengti pro vartus. Nė
nepajusi.

Minia sugaudė, žmonės ėmė
nervingai kikenti, mindžikuoti.
Ramumą pakeitė įelektrinta
energija. Natai žengiant vartų
link du netvirtus žingsnius,
tigrui svyruodami atsistojo ir
pasirąžė žiovaudami – išžiojo
milžiniškus nasrus, prožektorių
šviesoje sublizgo dantys. Atrodė

nusiteikę veikti.

Nata stabtelėjo, uždėjo ranką ant vartų, nuleido. Paskui uždėjo kitą. Tada abi. Jos lūpos judėjo, Heter nesuprato, ji skaičiuoja ar meldžiasi, o gal Natai dabar skaičiai virto malda... Tokia mažytė šalia vartų, be galo aštri šviesa taip išryškino jos siluetą, jog ji atrodė netikra, vienamatė, tarsi iškirpta iš kartono.

- Tu neprivalai to daryti, -

garsiai pasakė Dodžas.

Iš netikėtumo visi atsigręžė į jį. Nata taip pat, Heter matė, kaip ji susiraukė. Tada atitraukė vartus ir žengė į vidų.

- Skaičiuok laiką! - šūktelejo Heter. Diginas išsitraukė telefoną. - Greičiau!

- Gerai, gerai. Laikas!

Per vėlu. Tigrui pajudėjo.

Lėtai, mataruodami didžiules galvas tartum kraupias švytuokles. Švyst švyst... Bet vis

tiek jie artėjo, ir pernelyg greitai; trys šuoliai, ir, iššiepę nasrus, jie įveikė penkis jardus.

- Trys sekundės! - paskelbė Diginas.

Negali būti. Nata tikrai išstovėjo aptvare penkias minutes, pusvalandį, amžinybę. Heter širdis lipo pro gerklę. Visi tylėjo. Ir nejudėjo. Visa buvo it juoda jūra, blausi, beveidė; visa, išskyrus akinamą baltos šviesos ratą ir iš kartono iškirptą Natą,

ir ilgus tigrų šešėlius. Nata drebdama verkšleno. Heter jau išsigando, kad ji nenualptų.

Kas toliau? Ar tigrai puls? Ar ji, Heter, bus tokia drąsi, kad pastos jiems kelią?

Žinojo, kad nebus. Kojos buvo kaip vatinės, ji vos kvėpavo.

- Septynios sekundės! -
šaižiai riktelėjo Diginas.

Tigrai buvo visai arti. Dar du šuoliai, ir jie pargriaus ją. Heter

girdėjo juos šnopuojant, matė,
kaip uosdami virpčioja ūsai.

Nata pravirko. Bet stovėjo kaip
įkasta. Gal pajudėti neįstengė iš
baimės. Gal ją užhipnotizavo
tigrų akys, panašios į gilius
juodus tvenkinius.

- Aštuonios sekundės!

Staiga vieno tigro kailis
subangavo, sujudėjo raumenys,
ir Heter suprato, jog jis rengiasi
pulti, pajuto, suvokė, jog jis šoks
ant Natali ir ją sudraskys, o jie

stovės bejėgiai ir žiūrės. Jai bandant surikti: „Bėk!“, bet nepajėgiant išstumti garso per gerklę surakinusį siaubą, Nata išbėgo. Gal kas kitas jai šūktelėjo. Staiga kilo triukšmas, visi šaukė, rėkė, o Nata, iššokusi pro vartus, užtrenkė juos ir atsišliejusi balsu pravirko.

Tą akimirką tigras, kurį Heter manė pulsiant, vėl atsigulė.

- Devynios sekundės, -
paskelbė Diginas per visą
erzelį. Heter krūtinėje užtelėjo
džiaugsmas, - Nata iškrito iš
žaidimo, - bet jį nustelbė gėda.
Prasispraudusi prie Natos
apkabino.

- Tu nuostabi, - ištarė jai į
plaukus.

- Neištempiau, - pasakė
Nata, įkniaubusi ašarotą veidą
Heter į krūtinę.

- Vis tiek nuostabi.

Vienintelė Nata neprisidėjo
prie visuotinio džiūgavimo.
Beveik iškart grįžo į vidų.
Tačiau visi kiti, rodos, pamiršo
policijos keliamą grėsmę,
pamiršo, kas atsitiko Greibilų
name, ir rūsijoje rastą suanglėjusį
Mažojo Kelio lavoną – nors
trumpam viskas atrodė kaip
vasaros pradžioje, kai žaidimo
dalyviai šokinėjo nuo skardžio į
vandenį.

Heter prireikė valandos, kol

visus išprašė, suvarė į mašinas ir išlydėjo iš kiemo, visą tą laiką šunys pašėlusiai lojo, bet tigrui buvo ramučiai, lyg norėdami pasirodyti geri. Ačiū Dievui, pasibaigė, tačiau Anai žinoti nereikia.

Liko trys žaidėjai. Tarp jų ir Heter.

- Heter, mums reikia pasikalbėti, - beveik visiems išsinešdinus, vėl bandė šnekinti ją Bišopas.

- Ne šįvakar, Bišopai.

Keletas žiūrovų dar

stoviniavo, ramstė mašinas
galbūt glamžydami panas.

Keista, dar taip neseniai ji buvo
viena iš jų, lakstė į vakarėlius su
Metu, savo Didžiąja Meile. Kaip
mokėdama visiems rodė nosį.

Nešiojo jo marškinėlius, jo
beisbolo kepures - nelyginant
simbolį, ženklą, kad yra mylima,
šauni, graži ir normali, tokia
kaip visos. Dabar anoji Heter

atrodė beveik svetima.

- Negali visą laiką nuo manęs bėgti, - tarė Bišopas, atsistojęs priešais ją, kai ji pasilenkė pakelti į žolę įminto cigarečių pakelio.

Ji atsitiesė. Jo plaukai styrojo iš po kepurės, lyg būtų gyvi ir norėtų pabėgti. Ji vos susilaikė nepabandžiusi jų tvarkingai suglostyti. Blogiausia, kad žiūrėdama į jį vėl pajuto jūdviejų bučinį: ją užliejusį karštį,

švelnias jo lūpas ir trumpą it elektra nukrėtusią akimirką, kai jo liežuvis susirado jos.

- Aš niekur nebėgu nuo tavęs, - tarė nusukdama akis, kad nereikėtų ilgiau to prisiminti. - Tik pavargau.

- Tai kada? - nusiminęs paklausė jis. - Man labai svarbu, aišku? Man tavęs reikia. Reikia, kad išklausytum.

Jai knietėjo paklausti, kodėl Vivjana negali jo išklausyti, bet

susilaikē. Jis atrodē toks
nusistekenēš ir nelaimingas, o ji
mylējo jī, tegu ir be atsako.
Mintis, kad jam sunku, liūdna,
skaudino labiau negu savas
skausmas.

- Rytoj, - atsakē ji.

Nesusilaikiusi suspaudē jam
rankā. Jis krūptelējo, ji greit
paleido lyg bijodama nudegti. -
Pažadu, rytoj.

Rugpjūčio 15, pirmadienis

Heter

Rytą Heter prižadino riksmas. Šaukdama ją vardu, į viršų atidundėjo Lilė ir atlapojo duris taip smarkiai, kad jos atsitrenkė į sieną.

– Tigrų nebėra, – uždususi pranešė Lilė, visa raudona ir šlapia nuo prakaito. Truputį

atsidavė mėšlu, gal lauke šėrė
gyvūnus.

- *Kqq!*

Heter žaibiškai atsisėdo.

- Vartai atviri, o jų nebėra, -
paaiškino Lilė.

- Negali būti. - Heter jau
vilkosi drabužius: įsilipo į
šortus, užsitempė marškinėlius
negaišusi laiko liemenėlei. -
Negali būti, - pakartojo, bet jau
tariant šituos žodžius užgriuvo
siaubas, atnešdamas padrikus

vakar vakaro vaizdus – kaip ji
apkabino Natą, užsklendė
vartus... O ar užkabino spyną?
Neprisiminė. Tuo metu Maindi
Kramer kažko klausinėjo apie
darbą pas Aną, paskui ji aprėkė
Zevą Kelerį, kad nelįstų į
kiaulės gardą.

Juk turėjo užkabinti spyną.
Gal iš tikrųjų tigras nėra dingęs.
Gal tik slepiasi kur nors tarp
medžių ir Lilė jų nepastebėjo.

Apačioje Heter pamatė, jog

jau vienuolikta valanda, ji
pramiegojo ir netrukus grįš Ana.
Lilė išsekė paskui ją į lauką.
Diena buvo tvanki, karšta, bet
dangus apniukęs ir ore
mirkuliavo drėgmė. Bus lietaus.

Perėjusi pusę kiemo pamatė –
susirangiusi it geležinė gyvatė,
lygiai toj vietoj, kur padėjo
vakar vakare, kai atrakino
vartus, gulėjo spyna.

O vartai buvo atlapi.

Siaubas virto sunkiu akmeniu

krūtinėje. Nėra reikalo
apieškoti aptvarą. Tigrui
pabėgę. Ji tai jautė. Bet kodėl
nelojo šunys? Tačiau gal lojo, tik
ji negirdėjo. Arba jie išsigando
tigrų, buvo pakerėti jų kaip ir
vakarykštė minia.

Heter užsimerkė. Net
pamanė nualpsianti. Tigrui
pabėgo, dėl to kalta ji, dabar
Ana ims ją niekinti ir išmes. Ir
turės teisę.

Ji atsimerkė paakinta

begalinio siaubo: reikia juos surasti, kuo greičiau, kol dar Ana negrižo.

- Pabūk čia, - liepė Lilei, bet neturėjo jėgų ginčytis, kai sesuo parsekė paskui ją į namus. Pati nesuprato ką daranti. Ištraukė iš po kriauklės kibirą, išvertė iš jo kelias sudžiūvusias kempines ir valiklius, pridėjo kiek atitirpusių mėsgalių. Tada vėl išėjo iš namų ir patraukė į mišką. Gal jie nenuėjo toli ir bus

galima parvilioti juos atgal...

- Kur mes einame? -

paklausė Lilė.

- Šššš, - piktai sudraudė ją

Heter. Akis graužė ašaros. Kaip

ji galėjo būti tokia kvaila, tokia

idiotė? Kibiras buvo sunkus,

turėjo vilkti ją abiem rankomis,

dairydamasi į kairę ir į dešinę,

ar kur nešvystelės tigro kailis,

nežybtelės tos juodos akys.

Ateikit, ateikit, ateikit...

Krūmuose Heter už nugaros

kažkas sušlamėjo, ji pajuto, jog ten budriai tūno koks gyvūnas. Staiga suvokė, kokią kvailystę daro: žygiuoja per mišką su Lile ieškodama tigrų, lyg jie būtų nuklydę kačiukai, tikėdamasi juos parsivesti. Jeigu tigrus ir rastų, jie tikriausiai pietums nukąstų jai galvą. Nugara perbėgo šiurpas. Nervai gaudė menkiausią šnaresį, kiekvieną trakstelėjimą, šviesos ir šešėlių rombus, tarp kurių lengvai

galėjo slėptis jų akys arba rusvo kailio lopinėlis.

- Duok man ranką, Lile, -
liepė ji kuo ramesniu balsu. -
Grįžkim namo.

- O kaip dėl tigrų? - paklausė
Lilė. Jai, matyt, tai buvo tikras
nuotykis.

- Turime paskambinti Anai, -
atsakė Heter ir staiga suprato,
jog tai ir privalo padaryti. Ir vis
dėlto aiškiai jautė, kaip Kažkas
ją seka, seka jas abi. - Ji žinos,

ką daryti.

Staiga iš lanksvų krūmelio kyštelėjo galvą meškėnas, ir Heter iš palengvėjimo vos neapsišlapino. Kibirą paliko miške. Per daug sunkus, o ji norėjo eiti sparčiai.

Ties lauko dušu joms išeinant iš miško, Heter išgirdo kiemo įvažoje čiūžtelint padangas ir nutarė, kad parvažiavo Ana. Nežinojo, ką jausti – dėkingumą ar baimę. Apėmė abu jausmai.

Tačiau pamačiusi surūdijusį
Bišopo bjuiko „Le Sabre“
gaubtą prisiminė žadėjusi jam
šiandien pasikalbėti.

- Bišopai! - Jam dar nespėjus
išlipti prie mašinos prilėkė
Lilė. - Tigrai prapuolė! Nebėra
tigrų!

- Ką? - Jis atrodė net
prasčiau negu vakar, lyg išvis
nebūtų miegojęs. Atsisuko į
Heter. - Tiesa?

- Tiesa, - patvirtino ji. - Aš

pamiršau užrakinti vartus.

Pagaliau suvokusi visą tos tiesos baisumą, ji pravirko. Bus išmesta iš Anos namų, jos turės grįžti į Pušyno kempingą arba toliau klajoti. Ir Ana bus priblokšta. Ana, vienintelis žmogus, kuriam Heter nors kiek rūpi.

- Paklausyk, tu nekalta, - tarė Bišopas. Ji nesipriešino, kai jis ją apkabino. - Viskas susitvarkys.

- Kas gi kaltas, jeigu ne aš?

Ji įsikniaubė jam į petį ir verkė, kol užsikosėjo, o jis glostė jai nugarą ir plaukus, lietė skruostą, kažką murmėjo į viršugalvį. Tik Bišopas moka padaryti, kad ji pasijustų maža. Tik Bišopas moka padaryti, kad ji pasijustų saugi.

Ji net neišgirdo įvažiuojant Anos mašinos, kol netrinktelėjo durelės ir susijaudinęs Anos balsas nepaklausė:

- Kas atsitiko? Ar kas
negero?

Heter atsitraukė nuo Bišopo,
Ana sugriebė jai už pečių.

- Tu sveika? Tau nieko bloga
neatsitiko?

- Man nieko. - Heter
brūkštelėjo ranka sau per nosį
nedrįsdama žiūrėti Anai į akis. -
Man viskas gerai.

Ji bandė pasakyti: „Tigrai
pabėgo.“ Lilė tylėjo be garso
krutindama lūpas. Prabilo

Bišopas:

- Tigrui pabėgo.

Anos veidas čia rauda, čia balo, Heter atrodė, tarsi ją mato kontrastiškai apšviestame ekrane.

- Tu... tu juokauji.

Heter įstengė papurtyti galvą.

- Kaip tai atsitiko?

Heter nespėjus išsižioti,

Bišopas atsakė:

- Aš kaltas.

Pagaliau Heter atgavo amą.

- Ne. Bišopas niekuo dėtas.

Aš kalta. Čia vyko... žaidimas.

- Žaidimas? - Ana pažvelgė į

Heter lyg pirmą kartą

matydama. - Koks žaidimas?

- Panika, - sumurmėjo

Heter. - Aš atidariau vartus.

Matyt, pamiršau vėl užrakinti.

Ana tylėjo. Jos veidas buvo

baisus - išblyškęs, pakraupęs.

- Bet aš jai liepiau atidaryti

aptvarą, - įsiterpė Bišopas. - Aš

kaltas.

- Ne. - Heter buvo nemalonu, kad Bišopas jaučia pareigą ją ginti, nors buvo už tai dėkinga. - Jis niekaip nesusijęs.

- Ir dar kaip susijęs, - garsiau pasakė Bišopas. Kaktą jam išpylė prakaitas. - Aš jai liepiu. Visiems liepiu čia susirinkti. Dėl manęs kilo gaisras Greibilų name. Aš esu... - Jis užsikirto. Atsisuko į Heter. Jo akys beviltiškai

maldavo. – Aš esu teisėjas. Štai ką norėjau tau pasakyti. Ką norėjau paaiškinti. Tai, ką matei anądien, su Vivjana...

Jis nebaigė sakinio. Ir Heter nepajėgė kalbėti. Laikas tarsi sustojo, o jie suakmenėjo.

Bišopo žodžiai smelkėsi per ją it sniegas, šaldantis vidurius, atimantis žadą.

Neįmanoma. Tik ne Bišopas. Jis net nenorėjo žaisti...

– Aš netikiu, – išgirdo ji

žodžius ir tik tada suvokė, kad
pati juos ir pasakė.

- Tai tiesa. - Jis pasisuko į
Aną. - Heter nekalta. Patikėkite
manimi.

Tarsi malšindama skausmą,
Ana pridėjo prie kaktos pirštus.
Užsimerkė. Lilė tebestovėjo už
kelių žingsnių ir susirūpinusi
tyliai mindžikavo. Ana vėl
atsimerkė.

- Turime skambinti
policijai, - ramiai tarė ji. - Kad

paskelbtu pavoju.

Bišopas linktelėjo. Valandėlę niekas nē nekrustelėjo. Heter norėjosi, kad Ana juos aprėktu, būtū daug lengviau.

Galvoje sukosi Bišopo žodžiai: „Aš jai liepiau. Visiems liepiau...“

- Eime, Lile, - prabilo Ana. - Eikime į vidū.

Heter ėmė sekti paskui ją, bet Ana sulaikė.

- Tu palauk čia, - griežtai

liepė. – Tuoį pasikalbėsimė.

Įos žodįiai Heter buvo it
peilio dūriai. Viskas baigta.
Dabar Ana įos nekenčia.

Neramiai dirščiodama į
Heter, Lilė nuskubėįo paskui
Aną. Bišopas su Heter liko
stovėti kieme. Pro debesis
išlindo saulė, ir diena virto
karštį sutelkiančiu lęšiu.

– Atleisk, Heter, – tarė
Bišopas. – Aš negalėįau tau
pasakyti. Norėįau, kad

žinotum... Tu turi žinoti. Tačiau
taisyklės...

- *Taisyklės?* - pakartojo ji. Iš
krūtinėje atsivėrusios žaizdos
prasiveržė pyktis. - Tu man
melavai. Apie viską. Liepei man
nedalyvauti, o visą tą laiką...

- Aš stengiausi tave
apsaugoti, - teisinosi jis. - O kai
supratau, kad nenusileisi,
bandžiau *padėti*. Kada tik
galėdamas.

Bišopas prisiartino ištiesęs

rankas, siekdamas jos. Ji žengė
atatupsta.

- Dėl tavęs vos nežuvau, -
tarė ji. - Pistoletas... Jeigu ne
Dodžas...

- Aš Dodžui liepiau išimti
kulką, - pertraukė jis Heter. -
Pasistengiau.

Galvoje prisiminimai susidėjo
į logišką vaizdą: Bišopas
reikalauja važiuoti
trumpesniuoju keliu, pro
Karingojo Džeko namus. Liepos

ketvirtąją fejerverkai Greibilų
namo kieme – Bišopas
pasistengė, kad ji juos
pamatytų. Jų prasmės raktas –
gaisras.

– Heter, turi manimi patikėti.
Aš niekada neketinau tau
meluoti.

– Tai kodėl taip darei,
Bišopai? – Heter neturėjo noro
klausytis. Norėjo pykti ant jo.
Norėjo pasiduoti juodai srovei,
kad nuplukdytų visas kitas

mintis – apie tigrus, apie tai,
kaip ji nuvydė Aną, kaip vėl bus
benamė. – Ką jau taip norėjai
įrodyti, a? – Nuo jos tarsi luposi
jos esybės dalelės ir krito į tą
juodą srautą. – Kad esi geresnis
už mus? Gudresnis? Mes jau
įsitikinome, aišku? O tu
išvažiuoji. Vadinasi, esi
protingesnis už mus visus
krūvon sudėtus.

Bišopas kietai sučiaupė
lūpas.

- Žinai, kur tavo bėda? -
tyliai tarė. - Tu nori, kad viskas
būtų bjauru. Tačiau turi seserį,
kuri tave myli. Draugų, kurie
tave myli. Ir aš tave myliu,
Heter. - Jis kalbėjo greitai,
išbėrė viską kaip žirnius, ji net
nespėjo apsidžiaugti, nes jis
kalbėjo toliau: - Panikoje tu
beveik visus pralenkei. Tačiau
matai tik mėšlą. Kad tik
nereikėtų niekuo tikėti. Kad tik
turėtum dingstį pralaimėti.

Ji nusigręžė, kad jis nematytų, jeigu ji pravirks. Bet suprato neturinti kur eiti. Štai namas, štai dangaus kupolas, it lazeris aštri saulė. O ji, Heter, niekur neturi vietos. Nuo jos atšoko paskutinės gerumo atplaišos, ji visa atsivėrė lyg žaizda: vien skausmas ir pyktis.

- Žinai, ko aš noriu?

Norėčiau, kad tavęs čia nebūtų.

Ji pamanė, jog jis pradės šaukti ant jos. Beveik tikėjosi.

Tačiau jis tik atiduso ir pasitrynė kaktą.

- Paklausyk, Heter, aš nenoriu su tavim ginčytis.

Noriu, kad mane suprastum...

- Ar negirdėjai? Eik. Drožk iš čia.

Ji brūkštelėjo delnu per akis. Galvoje skambėjo jo balsas: „Tu nori, kad viskas būtų bjauru. Kad tik turėtum dingstį pralaimėti.“

- Heter...

Jis uždėjo delną jai ant peties,
ji numetė jo ranką.

- Nežinau, kaip dar turėčiau
tau pasakyti.

Bišopas delsė. Ji jautė jo
artumą, jo kūno šilumą - kaip
raminančią jėgą, kaip jaukią
antklodę. Jau pamanė, jog jis
nesutiks, atsigręš, apkabins ją ir
pasakys niekur neisiąs. Ir
niekur neišvažiuosiąs. Akimirką
ji šito troško labiau už viską.

Tačiau jo pirštai tik nuslydo

jos alkūne.

– Viską dariau dėl tavęs, –
tyliai tarė jis. – Ketinau gautus
pinigus atiduoti tau. – Jo balsas
virptelėjo. – Heter, aš viską
dariau dėl tavęs.

Ir jis nuėjo. Kai ji jau
nepajėgė tvirti ir ėmė linkti
kojos, o pykčio upė, suskilusi į
aštuonias sroves, plėšė kūną į
gabalus, nutarė atsisukti ir
pašaukti jį – bet jis jau buvo
mašinoje ir nebūtų išgirdęs.

Tą dieną Karpe prasidėjo pasaulio pabaiga. Bišopas Marksas atėjo į policiją ir prisipažino nužudęs Mažąjį Kelį – nors, kaip paaiškėjo, Mažasis Kelis mirė ne per gaisrą Greibilų name. Niekas negalėjo patikėti: Bišopas Marksas, toks mielas vaikinukas, jo tėvas turi rėmų dirbtuvėlę Hadsone. Drovus vaikis. Vienas gerųjų.

Policijos nuovadoje Bišopas

tvirtino, kad gaisras neturėjo nieko bendro su Panika. Šiaip išdaiga.

Pasaulio pabaiga. Pagedusių laikų, kuriais gyvename, ženklas.

Tą naktį, kai šunys pradėjo pašėlusiai skalyti, Kerkas Finiganas išėjo į lauką. Jis pasiėmė šautuvą – gal reikės pagąsdinti girtus vaikigalius arba tą nenaudėlį kaimyną, kuris neseniai pradėjo statyti

mašiną Kerko teritorijoje ir kuriam niekaip negalėjai įrodyti, jog jis tam neturi teisės.

Bet išvydo tigrą.

Prakeiktas tigras jo kieme, baisiniais nasrais apžiojęs vieną Kerko spanielių.

Jam pasirodė, jog jis sapnuoja arba kliepi, arba kad užėjo baltoji karštinė. Persigandęs prileido į šortus ir tik vėliau pastebėjo. Nieko negalvodamas pakėlė šautuvą, paleido keturis

šūvius į tigrą šoną ir toliau
šaudė – net kai žvėris nugriuvo,
net kai kažkokiu stebuklu nasrai
atsileido ir jo spanielis
pasipurtęs vėl ėmė skalyti.
Šaudė, nes tos akys
tebespoksojo į ją, tamsios kaip
kaltinimas ar melas.

Rugpjūčio 16, antradienis

Heter

Visą dieną Heter pavyko išvengti pokalbio su Ana. Po kivrčo su Bišopu ji nudrožė dvi mylias į slėnį, kur ėjo bėgiai, ir visą popietę keikdamasi svaidė akmenis į ką papuolė – pasitaikančius gatvės ženklus, tvoras ir pamestas mašinas.

Galvoje niekaip netilo Bišopo žodžiai: „Tu nori, kad viskas būtų bjauru. Kad tik turėtum dingstį pralaimėti.“

Netiesa – norėjosi surikti.

Tačiau kitas, tylesnis balsas sakė: „Tiesa.“ Tie du žodžiai – „tiesa“ ir „netiesa“ – šokinėjo galvoje lyg teniso kamuoliukai virš milžiniško jos proto stalo.

Vakare grįžusi iš slėnio Anos ir Lilės nerado. Ją suėmė baimė, kad Ana galbūt parvežė Lilę į

Pušyno kempingą. Tada ant stalo virtuvėje pamatė raštelį. „Mes parduotuvėje.“

Buvo tik pusė aštuonių, bet Heter susirangė lovoje ir apsiklojo lig ausų, nors šutino karštis, ir ėmė laukti, kad miegas nuramdytų galvoje šokinėjančius teniso kamuoliukus.

Bet pabudusi – anksti, kai saulė tarsi atsargus žvėrelis dar nedrąsiai žvilgčiojo į kambarį –

suprato ilgiau negalinti slapstytis. Per naktį teniso partija buvo baigta. Laimėjo žodis „tiesa“.

Ką Bišopas kalbėjo, buvo tiesa. Ji jautėsi dar blogiau negu aną dieną, nors atrodė, jog tai neįmanoma.

Ji išgirdo, kad Ana jau darbuojasi apačioje: skimbčiojo iš indaplovės traukiami indai, girgždėjo senos grindų lentos. Pušyno kempinge, kasdien

žadinama sproginus
primenančių garsų, –
automobilių drioksėjimo,
trankomų durų, šunų lojimo ir
griausmingos muzikos, –
svajodavo kaip tik apie tokius
namus, kur rytai ramūs, kur
motinos, anksti atsikėlusios,
plauna indus, paskui šaukia, kad
ir tau laikas keltis.

Keista, kaip per tokį trumpą
laiką Anos sodyba jai tapo
tikrais namais, kokiais niekada

nebuvo Pušyno kempingas.

Bet ji juos sugriovė. Dar viena tiesa.

Nulipusi Aną pamatė verandoje. Ji iškart pašaukė Heter, ir ši suprato – viskas.

Heter apstulbo kelyje pamačiusi policijos automobilį, pastatytą pakrūmėje. Prie jo stovėjo policininkas – atsišliejęs į mašinos priekį gėrė kavą ir rūkė.

– Ką jis čia veikia? – paklausė

Heter, net pamiršusi savo
baimę.

Ana sėdėjo verandos
sūpuoklėse, bet nesisupo. Ji taip
spaudė arbatos puodelį, kad
išbalo pirštų krumpliai.

– Jie mano, kad antrasis
tigras gali grįžti. Jis bent jau
gautų migdomąją kulką...

– Antrasis?

– Negirdėjai?

Ir Ana papasakojo apie Kerką
Finiganą, jo šunį ir šūvius, iš

viso dvylika. Kai ji nutilo, Heter
perdžiūvo burna. Ji norėjo
apkabinti Aną, bet negalėjo net
krustelėti.

Ana papurtė galvą nuleidusi
akis į puodelį, iš kurio dar nė
karto nesiurbtelėjo.

- Žinau, kad juos čia
laikydama elgiausi
neatsakingai. - Kai ji pagaliau
pakėlė galvą, Heter pamatė, jog
ji vos neverkia. - Aš tik norėjau
padėti. Supranti, Laris taip

svajojo. Vargšielės katės... Ar girdėjai, kad pasaulyje likę tik trisdešimt du tūkstančiai laisvėje gyvenančių tigrų? Aš net nežinau, katras žuvo.

- Ana... - pagaliau atgavo amą Heter. Nors stovėjo stačia, jautėsi taip, lyg būtų susitraukusi iki mažo vaiko ūgio. - Aš labai labai gailiuosi.

- Neturėtum žaisti Panikos, - linguodama galvą griežtai pasakė Ana. - Jau kiek esu

prisiklausiusi apie šitą žaidimą.
Yra pasitaikę net mirčių. Bet aš
tavęs nekaltinu, – pridūrė jau
švelnesniu balsu. – Juk tu nesi
laiminga, ar ne?

Heter papurtė galvą. Norėjo
papasakoti Anai viską: kaip
Metas ją pametė tada, kai ji
norėjo pasakyti jam: „Aš myliu
tave“, kaip vėliau suprato
niekada jo nemylėjusi, nes
visada mylėjusi Bišopą; kaip
bijojusi, jog niekada neišsiverš

iš Karpo, jis praris ją, suės kaip ir jos mamą, pavers viena tų šiurkščių, piktų moterų, kurios dvidešimt devynerių metų jau senos, sugraūžtos narkotikų, pribaugtos. Bet ji nepajėgė kalbėti, gerklę užspaudė ašaros.

– Eikš čia. – Ana patapšnojo vietą šalia savęs.

Atsisėdusi Heter nustėro – Ana ją apkabino. Nebeišlaikiusi Heter įsikniaubė jai į petį ir pravirko kartodama:

- Atleisk, atleisk, atleisk...

- Heter... - Ana atsitraukė,

bet vieną ranką tebelaiškė Heter

ant peties. Kita nubraukė jai

nuo veido prilipusius plaukus.

Heter buvo per daug prislėgta,

kad drovėtusi. - Paklausyk.

Nežinau, ką šis įvykis reiškia

tau ir Lilei. Tai, ką dariau, -

laikiau tigrus, - buvo neteisėta.

Jeigu tavo mama nori visą tą

reikalą išpūsti, jeigu apygarda

užsigeis - policija gali jus

priversti grįžti namo. Aš padarysiu viską, kad judvi su Lile galėtumėt gyventi čia, kiek panorėsite, bet...

Heter vos nepaspringo.

- Tu... tu mūsų neišvarai?

Ana išplėtė akis.

- Žinoma, ne.

- Bet... - Heter negalėjo patikėti. Gal ne taip išgirdo. - Juk tigrus išleidau aš. Tik aš kalta.

Ana atsiduso, pasitrynė akis.

Heter niekada nelaikė Anos sena, tačiau dabar ji tikrai atrodo senutė. Pirštai liesučiai ir išmėtyti rudomis dėmelėmis, plaukai žili. Kada nors ji mirs. Gerklę tebeperšėjo nuo verkimo, ir Heter pasistengė nuryti šį gaudulį.

- Žinai, Heter, aš pažinojau savo vyrą trisdešimt metų. Iš tikrųjų nuo vaikystės. Kai susituokėme, neturėjome nieko. Medaus mėnesį praleidome

keliaudami autostopu po
Kaliforniją, stovyklaudami.
Daugiau niekam nebuvo pinigų.
Ir kai kurie metai buvo labai
sunkūs. Jis kartais būdavo
blogos nuotaikos... – Ji
mostelėjo abiem rankom. –
Noriu pasakyti, jei žmogų myli,
jeigu jis tau brangus, turi būti su
juo ir kai gera, ir kai bloga. Ne
tik tada, kai smagu ir lengva. Ar
aišku?

Heter linktelėjo. Apėmė

jausmas, tarsi krūtinėje radosi stiklo kamuolys – trapus ir gražus, jis gali sudužti, jeigu jį ką ne taip pasakys arba kaip nors sutrikdys jo pusiausvyrą.

– Vadinasi... ant manęs nepyksti? – paklausė ji.

Ana šyptelėjo.

– Dar ir kaip pykstu. Tačiau nereiškia, jog nenoriu, kad tu pasiliktum pas mane. Nereiškia, kad man nebesi brangi.

Heter sėdėjo nuleidusi galvą.

Ir vėl iš jaudulio neįstengė
išstarti žodžio. Toks jausmas, lyg
per trumpą akimirką būtų
supratusi kai ką itin svarbaus,
išvydusi meilę, tyrą, kuklią ir
nereiklią.

- Kas bus toliau? - paklausė
patylėjusi.

- Nežinau. - Ana paėmė jos
ranką, spustelėjo. - Bijoti ne
gėda, Heter, - pasakė ji tyliai,
kaip didelę paslaptį.

Heter galvojo apie Bišopą,

apie ginčą su Nata. Galvojo apie viską, kas nutiko šią vasarą, apie visas permainas, įtampą ir keistus poslinkius, sakytum vėjas būtų pūtęs nežinia iš kurio krašto.

- Man visą laiką baisu, -
sušnibždėjo ji.

- Būtum kvaila, jeigu
nebijotum, - tarė Ana. - Beje, ir
nebūtum tokia drąsi. - Ji
pakilo. - Einam, užkaisiu
vandens. Šita arbata kaip

ledinė.

Bišopui pavyko išsiteisinti.
Policija jį tardė beveik tris
valandas ir pagaliau paleido
namo nepateikusi oficialių
kaltinimų.

Tačiau jis pamelavo vieną
dalyką. Žaidimas nesibaigė. Dar
liko trys žaidėjai.

Artėja finalinė rungtis.

Artėja Dvikova.

Rugpjūčio 18, ketvirtadienis

Dodžas

Dodžas suprato – kada nors turi pasirodyti Bišopas. Ilgai laukti nereikėjo. Praėjus trims dienoms nuo Bišopo prisipažinimo policijai, grįžęs iš darbo namo, Dodžas pamatė Bišopo mašiną. Bet lauke jo nebuvo, ir Dodžas nustebo, kaip

Deina jį išleido. Bišopas sėdėjo ant sofos pasidėjęs rankas ant kelių; keliai beveik rėmė smakrą, nes jis buvo toks aukštas, o sofa tokia žema.

Deina sofos kamputyje ramiausiai skaitė, lyg jie būtų buvę draugai.

- Labas, - tarė Dodžas.

Bišopas atsistojo. - Einam į lauką.

Deina įtariai pašnairavo į Dodžą. Jis matė, jog ji laukia

ženkle, kad viskas gerai. Tačiau jis nesiteikė jos nuraminti. Jinai jį išdavė – pasikeisdama, netikėtai pataisydama scenarijų. Panika buvo jų abiejų žaidimas, drauge sukurtas planas, bendras troškimas atkeršyti.

Jis, aišku, suprato, kad niekas negrąžins jam sesers, kad sužeisdamas ar net nužudydamas Rėjų Deinei kojų nesugrąžinsi. Tačiau tai ir yra visa esmė: Rėjus ir Lukas

Henrahanai pavogė tai, ko
Dodžas niekada neatgaus. Todėl
Dodžas savo ruožtu kai ką
pavogs iš jų.

Dabar, kai Deina taip
keičiasi, virsta svetimu,
nepažįstamu žmogumi, – vadina
jį nesubrendėliu, priekaištauja,
kam jis žaidžia Paniką, visą
laiką sėdi su Rikiu, – jam to dar
labiau reikia. Juk neteisinga.
Viskuo kalti jie.

Kas nors turi sumokėti.

Lauke jis mostelėjo Bišopui eiti į Met Rou gatvelę. Bent kartą joje buvo matyti gyvybės ženklų. Keletas žmogelių sėdėjo savo įlinkusiose verandose rūkydami ir gurkšnodami alų. Viena moteriškė į kiemą išsitempė televizorių: kiekvienas tikėjosi pamatyti tigrą. Per kelias dienas tai virto manija.

- Žinok, aš pasitraukiu, - staiga tarė Bišopas. - Negausiu

nei savo dalies, nei nieko.

Viskas veltui, – širdo jis.

Dodžui jo beveik pagailo.

Nesuprato, kurių galų Bišopas apskritai sutiko teisėjauti, dalyvauti šitame reikale. Ir kodėl kiti sutiko. Galbūt jie visi – žaidėjai, teisėjai, net Diginas – turi savo paslapčių. Gal pinigai jiems buvo tik dalis masalo, o tikrasis prizas – visai kas kita?..

– Žaidimas beveik baigiasi, – tarė Dodžas. – Ar verta dabar

mesti?

- Neturiu kitos išėities. Aš sulaužiau taisykles, išplepėjau. - Bišopas nusimovė kepurę ir persibraukęs plaukus vėl ją užsimaukšlino. - Be to, aš nekenčiu to žaidimo. Visada nekenčiau. Prakeikta Panika. Varo žmones iš proto. Ir yra beprotiška. Aš sutikau dalyvauti tik todėl, kad... - Jis žvilgtelėjo į rankas. - Norėjau atiduoti Heter savo dalį, - tyliai

pasakė. – Kai pati pradėjo žaisti, išeiti jau negalėjau. Turėjau jai padėti. Apsaugoti.

Dodžas tylėjo. Juodu abu, nors ir idiotiškai, viską darė dėl meilės. Dodžui pasidarė liūdna, kad artimiau nesusipažino su Bišopu. Ir šiaip dėl daug ko apgailestavo. Pavyzdžiui, kad per mažai bendravo su Heter. Jie būtų galėję tapti tikrais draugais.

Ir, aišku, dėl Natos. Jau su ja

tikrai baisingai susimovė.

Dar pamanė: neįau visas gyvenimas toks ir bus – nesibaigiantys apgailestavimai?

– Ar esi kada padaręs bloga turėdamas gražų tikslą? – staiga paklausė Bišopas.

Dodžas vos nesusijuokė.

Tačiau tarstelėjo:

– Taip.

– Tai kokie tada esame? – dar paklausė Bišopas. – Geri ar blogi?

Dodžas gūžtelėjo.

- Turbūt ir tokie, ir tokie.

Kaip ir visi žmonės.

Staiga nusmelkė kaltė. Tai, ką jis daro, - ką nori padaryti Rėjui, - tikrai nedora. Blogiau už viską, ką yra padaręs. Tačiau senovės išmintis sako: akis už akį, dantis už dantį. Jis taip ir elgiasi. Ketina atsilyginti. Galų gale ne jis pradėjo.

Bišopas atsigrėžė į jį, sustojo.

- Man reikia žinoti, ką tu

ketini daryti, – pasakė.

Bišopas atrodė sutrikęs, tarsi nemokantis, kaip naudotis savo didžiulėmis rankomis ir kojomis.

– Ketinu žaisti toliau, – ramiai tarė Dodžas. – Beveik baigėme. Bet dar ne visai.

Bišopas garsiai iškvėpė, tarsi Dodžas būtų jam smogęs po krūtine, nors tikriausiai tokio atsakymo ir tikėjosi. Staiga Dodžas suvokė, ką galima padaryti, kad Bišopas pasijustų

geriau, kaip dėl įvairumo atlikti gerą darbą ir kartu užsitikrinti, kad Rėjus pralaimėtų.

– Aš galiu apsaugoti Heter, – pasakė Dodžas. Bišopas įbedė į jį akis. – Galiu padaryti, kad jai nereikėtų susidurti su Rėjumi. Galiu padaryti, kad jai nieko neatsitiktų. Sutarta?

Bišopas žiūrėjo į jį gal kelias minutes. Dodžas suprato, kad jis abejoja, galbūt ne iki galo pasitiki Dodžu. Ir Dodžas jo

nekaltina.

- Ką turiu padaryti? -
paklausė Bišopas.

Dodžui lyg akmuo nusirito
nuo krūtinės. Dar vienas
žingsnis į priekį. Dėlionė tuoj
bus baigta.

- Man reikia pasiskolinti
mašiną, - atsakė Dodžas.

Dodžas bijojo, kad Heter gali
net nesileisti į kalbas. Galų gale

juk jis jai sakė, kad jokie susitarimai daugiau negalioja, jokių dalybų. Bet kai paprašė susitikti Dot užkandinėje, ji sutiko. Buvo dešimta vakaro – vienintelis laikas, kai užkandinė būna tuščia: tarp vakarienės antplūdžio ir naktinės minios, kai porelės, išvirtusios iš gretimo baro, užeina prasiblaivyti – pasmaguriauti blynų ir išgerti kavos.

Jis paaiškino, ką ji turinti

daryti. Buvo užsisakiusi kavos su grietinėle. Dabar taip ir sustingo nenurijusi gurkšnio. Tada padėjo puodelį.

- Prašai mane pralaimėti? - paklausė.

- Tyliau kalbėk, - sudraudė ją Dodžas.

Mama atidirbo pirmą pamainą ir tikriausiai trainiojasi mieste su Bilu Keliu, - jie jau, velniai rautų, pasidarė neišskiriami, - tačiau visi

užkandinės darbuotojai jo pažįstami. O čia dar Rikis, kas kartą, kai tik virtuvės durys atsiveria ir užsiveria, išsišiepęs mojuoja jam kaip kvailys. Tačiau Dodžas pripažino, kad vaikas visai nieko. Jis jau atsiuntė jiems už dyką kepinto sūrio ir mocarelos lazdelių.

- Klausyk, negi tu nori susidurti su Rėjumi, ką? Jis bjaurus tipas. - Dodžui suspaudė gerklę. Galvojo, dėl ko

šitai daro: prisiminė, kaip Deina pirmą kartą buvo parvežta namo vežimėliu, kaip naktį išvirsdavo iš lovos ir šaukdavosi pagalbos, nes nepajėgdavo įlipti į patalą. Kaip sėdėdavo vežimėlyje pripumpuota nuskausminamųjų, kone be sąmonės. Ir nors pastaruoju metu lyg ir geriau jaučiasi, atrodo laimingesnė, gal net atgavusi viltį, jis, Dodžas, niekada nepamirš. – Heter, jis

tave nustums nuo kelio. Vis tiek pralaimėsi.

Ji susiraukė, bet nieko nesakė. Jis matė, jog ji galvoja.

– Jeigu darysime, kaip aš sakau, tu vis tiek laimėsi, – tarė užsikvempdamas ant stalo, lipnaus nuo įsigėrusių riebalų. – Aš su tavim pasidalysiu pinigus. Ir niekas nenukentės.

Išskyrus Rėjų.

Kuri laiką ji tylėjo. Jos plaukai buvo surišti, veidas

paraudęs nuo saulės. Visos strazdanos susiliejusios su įdegiu. Atrodė graži. Kaip gera būtų jai pasakyti, kad laiko ją nuostabia. Kad gailisi artimiau nesusidraugavęs. Ir viską sujaukęs, kai išsimylėjo jos geriausią draugę.

Tačiau dabar visa tai nesvarbu.

- Kodėl? - vėl atsisukdama pagaliau paklausė ji. Jos akys buvo giedros, pilkšvai žalios

kaip vandenynas, kai jame
atsispindi dangus. – Kodėl šitaip
trokšti laimėti? Juk ne dėl
pinigų, tiesa? Tik tam, kad
laimėtum. Kad sutriuškintum
Rėjų.

– Nesuk sau galvos, – atšovė
jis. Vėl prasivėrė durys ir Rikis,
baltą virėjo prijuostę
išsitepliojęs raudonu marinaros
padažu ir riebalais, išsiviepęs
iškėlė jam nykščius. O Dieve...
Nejau Rikis ją laiko jo mergina?

Jis atsisuko į Heter. – Klausyk, aš pažadėjau Bišopui, kad...

– Kuo čia dėtas Bišopas? – staigiai pertraukė jį Heter.

– Viskuo, – atsakė Dodžas. Ir išgėrė visą skardinėlę atšaldytos kokakolos, maloniai graužiančios liežuvį. – Jis nenori, kad tu nukentėtum.

Heter nusuko akis.

– Iš kur man žinoti, ar galiu jums pasitikėti? – pagaliau pasakė.

- Pasitikėjimas ir yra pasitikėjimas. - Jis krimstelėjo leduką. - Nieko negali žinoti.

Ji ilgai žiūrėjo į jį.

- Gerai, - pagaliau tarė. -
Tebūnie.

Lauke automobilių aikštelės pakraštyje vėjas šokdino medžius. Kai kurie lapai jau pradėję gelsti - pakraščeliai nusidažė auksine spalva. Kiti, lyg nesveiki, buvo išmėtyti raudonom dėmėm. Mažiau negu

po trijų savaitių Darbo diena – ir oficiali vasaros pabaiga. Liko vos savaitė iki finalinės rungties. Atsisveikinęs su Heter, Dodžas nėjo tiesiai namo, kurį laiką vaikštinėjo gatvėmis.

Jis surūkė dvi cigaretes, bet ne todėl, kad norėjo, o kad aplink tamsa, tylą ir vėsus vėjas, artėjantis ruduo kvepia švara ir išplautomis grindimis. Įdomu, ar tigras dar palaidas? Tikriausiai,

nes nebuvo girdējšs, kad bŭtŭ
pagautas. Ir norējo, ir bijojo jŭ
sutikti.

Apskritai pokalbis su Heter
buvo lengvesnis, negu tikējosi.
Tiksias visai arti.

Sunkiausia, Źinojo jis, bus
paruoŹti netikrŭ sprogimŭ.

Rugpjūčio 22, pirmadienis

Heter

Tigrams pabėgus, Heter taip
graužė nerimas, jog ji negalėjo
užmigti. Vis bijojo, kad
nepasirodytų Krista ir neatkištų
teismo sprendimo,
reikalaujančio grąžinti Lilę
namo. Arba, dar blogiau, –
neužgriūtų policija su gyvūnų

gynėjų organizacijos atstovais ir nesuimtų Anos. Ką ji tada darytų?

Tačiau dienos ėjo, ir ji pamažu apsiramino. Galbūt Krista suvokė, kad be dukterų jai daug geriau. Kad ji netinka motinos vaidmeniui. Visa tai Heter girdėjo iš jos lūpų tūkstančius kartų. Nors vis pasirodydavo policininkų, neprarandančių vilties surasti antrąjį tigrą ir toliau budinčių

šalia Anos sodybos, o gyvūnų gerovės sargai patikrino, kokiomis sąlygomis ir ar teisėtai laikomi kiti įnamiai, Anos niekas nesurakino antrankiais ir niekur neišvežė, kaip bijojo Heter.

Giliai širdyje ji suprato, kad jos padėtis laikina. Ji negali amžinai likti pas Aną. Rudenį Lilei vėl reikės eiti į mokyklą. Kol kas Ana jas išlaiko, tačiau kiek tai gali tęstis? Heter reikia susirasti darbą, gražinti Anai

skolą. Ji vis svajojo, kad viską išspręš Panika: už laimėtus pinigus, net jei pasidalytų su Dodžu, galėtų išsinuomoti kambarį iš Anos arba išsikelti kitur.

Kuo ilgiau gyveno toli nuo Pušyno kempingo, tuo aiškiau suprato: ji niekada ten negrįš. Jos vieta čia ar kituose namuose, kur daug erdvės, nėra ant galvos lipančių kaimynų, niekas nerėkauja, nedaužo

butelių ir per naktį neleidžia
trankios muzikos. Sodyboje, kur
yra gyvulių, aukštų medžių, kur
kvepia šviežiu šieniu ir mėšlu (jo
kvapas visai malonus).

Nuostabu, kaip jai patinka
ruoša: kuopti vištidę, šukuoti
arklius ir net mėžti arklidę.

Nuostabu ir tai, kaip gera
jaustis reikalingai. Mat Heter
jau patikėjo Anos žodžiais. Anai
ji rūpi. Ji gal net ją myli, nors
trupučiuką.

O tai didžiulis skirtumas.

Trys dienos iki finalo. Dabar, kai Heter jau žino, kaip jis vyks – kad iš jos reikalaujama pirmame Dvikovos ture pralaimėti Dodžui, – ji pajuto nepaprastą palengvėjimą. Už gautuosius pinigus pirmiausia nupirks Lilei naują dviratį, į kurią žiūrėdama ji prieš porą dienų varvino seilę „Target“ tinklo universalinėje parduotuvėje, kur visos prekės parduodamos su

nuolaida.

Ne. Pirmiausia duos pinigų
Anai, tik paskui nupirks dviratį.

O tada gal įsigis kokią gražią
vasarinę suknelę sau ir odines
basutes su dirželiais. Kad turėtų
kuo pasipuošti, kai pagaliau
įsidrąsins pasikalbėti su
Bišopu, – *jeigu* įsidrąsins.

Užmigusi susapnavo jį. Jis
stovėjo su ja ant vandentiekio
bokšto atbrailos ir ragino ją
šokti žemyn. Apačioje – kažni kur

žemai – vilnijo bangos,
numargintos ryškiai baltomis
šviesomis, spindinčiomis tame
juodame vandenyje lyg
nemirksinčios akys. Jis liepė jai
nebijoti, o ji nenorėjo
prisipažinti, kad iš baimės
negali net pajudėti.

Iš kažkur atsirado Dodžas.

– Kaip tu manai laimėti, jeigu
bijai šokti žemyn? – priekaištavo
jis.

Staiga Bišopas dingo, o

atbraila po jos kojomis iš metalinės virto sutrešusia medine. Dodžas užsimojo beisbolo lazda ir ėmė tvatyti per atbrailą, į vandenį pasipylė atplaišos.

- Šok, Heter. Heter!

- Heter... - tą pačią akimirką sušnibždėjo jos vardą Lilė, ir ji pabudo. Lauke jos vardą tarsi aidas pakartojo dar vienas balsas.

- Heter Lin! - šaukė tas

balsas. Pasipylė smūgiai į lauko duris. – Nulipk! Nulipk, man reikia su tavim pasikalbėti.

– Mama, – tarė Lilė, kai Heter pagaliau atpažino balsą. Lilės akys buvo išsigandusios.

– Bėk į lovą, – liepė Heter.

Visi miegai išsilakstė.

Pažiūrėjo į telefoną: trylika po pirmos. Koridoriuje po Anos miegamojo durimis švietė juostelė. Heter išgirdo krebždesį. Taigi ir Ana pabudo.

Baladojimasis nesiliovė,
Krista šaukė:

- Heter! Žinau, kad esi.

Nejau neįsileisi nuosavos
motinos?

Ir neįsileidusi Heter suprato,
kad motina girta.

Verandoje degė lemputė. Kai
Heter atidarė duris, motiną
pamatė prisidengusią delnu akis
lyg nuo saulės. Atrodė kaip
kokia kūtvėla. Plaukai smulkiai
susiukę nuo lietaus, giliai

iškirpta palaidinukė atidengė
susiraukšlėjusį tarpelį tarp
krūtų ir baltus pusmenulius, kur
bikinio liemenėlė neleido įdegti.
Džinsai dėmėti, basutės
didžiulėmis platformomis.

Netvirtai laikydamasi ant kojų,
ji vis mindžikavo, kad
neprarastų pusiausvyros.

– Ką čia, po galais, veiki?

– Ką aš veikiu? – ištarė

sunkiai apversdama liežuvį. – O
pati ką čia veiki?

- Eik sau. - Heter žengė į verandą. - Neturi teisės čia būti. Neturi teisės veržtis į namus...

- Teisės? Teisės? Aš turiu teisę. - Motina susverdėjo bandydama eiti į vidų. Heter jos neleido pirmą kartą džiaugdamosi, kad yra tokia didelė. Krista ėmė šaukti: - Lile! Lile Ana! Kur tu, vaikeli?

- Liaukis.

Heter norėjo sugriebti ją už

pečių, bet motina nubloškė jos ranką ir žengtelėjo atgal.

- Kas čia darosi? - paklausė Ana, išlindusi iš koridoriaus. Ji markstėsi ir buvo užsimetusi seną chalatėlį. - Heter, ar kas atsitiko?

- Tai vis tu... - Krista užsipuolė ją Heter nespėjus sulaikyti. - Tu pavogei mano vaikus. Prakeikta ragana, man reikėjo...

- Mama, nutilk!

Heter apglėbė save rankomis
lyg bijodama, kad neišvirstų
viduriai.

- Gerai, visos

apsiraminkime, - tarė Ana,
iškeldama rankas, tarsi
gindamasi nuo Kristos.

- Man nereikia apsiraminti...

- Mama, nutilk!

- Traukis iš kelio...

- Palaukit, palaukit...

- Kas čia vyksta? - staiga
paklausė balsas iš tamsos.

Lemputė verandoje užgeso, bet
išižiebė žibintuvėlis. Jo
spindulys braukė per stovinčias
moteris it pirštas. Iš patamsio
išnirusi figūra sunkiai užlipo
laipteliais, ir nuo jo judesio vėl
užsidegė lempuė. Visos taip ir
nustėro. Heter buvo pamiršusi,
kad pamiškėje stovi patrulinis
automobilis. Policininkas tankiai
mirksėjo, tarsi būtų neseniai
pabudęs iš miego.

– Vyksta tai, kad ši moteris

laiko uždariusi mano vaikus. Ji juos pavogė.

Policininkas ritmingai krutino žiauną, matyt, kramtė gumą.

Pamažų nužvelgė visas: Kristą, Heter, Aną. Heter sulaikė kvapą.

– Čia jūsų mašina, ponija? – pagaliau paklausė jis, smakru rodydamas į Kristos automobilį.

Krista pasižiūrėjo ton pusėn. Tada į jį. Jos akyse šmėstelėjo kažkokia mintis.

- Ir kas iš to?

Nenuleisdamas nuo jos akių,
jis tebekramtė gumą.

- Leistinas alkoholio kiekis -
aštuonios dešimtosios promilės.

- Aš negirta, - pakėlė balsą
Krista. - Ne girtesnė už tave.

- Malonėkit eiti su manimi.

Dėkinga Heter vos nepuolė
jam ant kaklo. Ji norėjo viską
paaiškinti, bet nepajėgė įkvėpti.

- Nemalonėsiu.

Policininkas žengė artyn, bet

Krista pasitraukė šonan vos nesuklupdama ant vazono. Jis griebė jai už alkūnės. Ji bandė nusikratyti jo rankos.

- Prašyčiau, poniam, eiti su manimi...

- Paleisk!

Heter žiūrėjo kaip sulėtintą filmą. Triukšmas. Rikšmas. Štai Krista atsivėdėjusi vožė policininkui į veidą. Smūgis nuskambėjo garsiai, tarsi sustiprintas aido.

Staiga laikas vėl ėmė bėgti – policininkas užlaužė Kristai rankas už nugaros, o ji spyriojosi ir raitėsi kaip gyvūnas.

– Jūs suimama už smurtą prieš policijos pareigūną...

– Paleisk.

– Jūs turite teisę tylėti. Visa, ką pasakysite, bus panaudota prieš jus teisme.

Jai buvo uždėti antrankiai. Heter nežinojo, džiaugtis ar

išsigąsti. Gal ir taip, ir taip.
Policininko vedama į patrulinį
automobilį, Krista nesiliovė
rėkti – šaukė Lilę, klykavo apie
savo teises. Pagaliau ji atsidūrė
mašinoje, durelės užsitrenkė,
stojo tylą, tik suūžė variklis,
sučežėjo žvyras apsisukant
policijos automobiliui.

Švystelėjo žibintai. Ir vėl tamsa.
Šviesa verandoje vėl užgeso.

Heter visa drebėjo. Atgavusi
žadą tik įstengė ištart:

- Aš jos nekenčiu. - Ir pakartojo: - Aš jos nekenčiu.

- Einam, vaikeli. - Ana apkabino ją per pečius. - Einam į vidų.

Heter atsiduso. Išleisdama visą pyktį. Jiedvi drauge įžengė į namą, į koridoriaus vėsa, į jau tokį pažįstamą šešėlių ir mėnesienos raizginį. Ji galvojo apie Kristą, nirštančią policijos automobilyje. Jai pasidarė bloga. Dabar visi sužinos tiesą:

kokia yra Krista, nuo ko Heter
ir Lilė pabėgo.

Ana spustelėjo Heter petį.

- Viskas bus gerai. *Tau*

viskas bus gerai.

Heter pažvelgė į ją.

Prisivertė šyptelėti.

- Žinau, - tarė.

Ruggjūčio pabaiga - Karpe
liūdniausias metų laikas. O gal
visur liūdniausias.

Kasmet, nesvarbu koks oras, viešuosiuose baseinuose net tiršta žmonių, parkų vejose nuklojamos iškylautojų pledais ir paplūdimio rankšluosčiais, keliai sausakimši mašinų, nes visi traukia praleisti savaitgalio prie Kopeiko ežero. Virš medžių tvyro išmetamųjų dujų debesys, jų smarvė sumišusi su anglių ir dūmų kvapu, kylančiu nuo šimtų laužų. Tai paskutinis triukšmingas vasaros

pasispardymas, beviltiškas bandymas sulaikyti artėjantį rudenį.

Bet ruduo, suleidęs dantis į dangaus mėlynę, atsikanda kąsnį saulės, sudrasko storą mėsą kvėpiančių dūmų šydą. Ir ima artintis. Niekas jo ilgam nesulaikys.

Jis atneš lietu, žvarbą ir permainas.

Bet prieš tai bus finalinė rungtis. Pavojingiausia iš visų.

Dvikova.

Rugpjūčio 25, ketvirtadienis

Dodžas

Dvikovos diena buvo darganota ir šalta. Dodžas basas atėjo į svetainę su savo mėgstamais džinsais ir palaikiais marškinėliais, užvalgė javainių ir su Deina pasižiūrėjo keletą televizijos šou pasišaipydamas iš kvailelių, leidžiančių filmuoti

visą savo gyvenimą. Ji lyg ir nusiramino, pamane, kad jis elgiasi įprastai.

Bet visą laiką jo mintys buvo kažki kur, tamsiame tiesiame kelyje, kur kauks varikliai, žviogs padangos ir dvoks dūmai.

Jam buvo neramu. Neramu, kad gaisras neprasidėtų per anksti, kai automobiliu važiuos jis pats. Ir neramu, kad Rėjus gali nesutikti keistis mašinomis.

Nuo to viskas priklausė.

Galvoje jis pasirepetavo tekstą. „Aš noriu pasikeisti mašiną, – sakys, kai Heter bus leidusi jam laimėti pirmąjį turą. – Noriu žinoti, kad niekas neprikišo nagų. Žinoti, kad jis neįsitaisë turbovariklio ar nesugadino mano stabdžių.“

Kaip Rėjus galėtų atsisakyti? Jeigu Dodžas važiuos atsargiai, ne didesniu kaip keturiasdešimties mylių greičiu, variklis neturėtų perkaisti ir

neturėtų sprogti. Heter turi leisti jam laimėti, net jei jis šliaužtų kaip vėžlys. Rėjus nieko neįtars. Paskui persės į Dodžo mašiną, paspaus kaip reikiant, variklis ims rūkti, kibirkščiuoti ir...

Kerštas.

Jeigu viskas vyks pagal planą. Jeigu, jeigu, jeigu... Nekentė to kvailo žodelio.

Trečią valandą Bilas Kelis atvažiavo vežti Deinos į

fizioterapijos seansą. Dodžas nesuprato, kaip Kelis išiskverbė į jų gyvenimą. Deina tiesiog laižo jam padus. Sakytum jie būtų tapę viena didele laiminga šeima, kurioje tik Dodžas prisiminė: jie nėra šeima ir niekada nebus. Visada buvo tik Dodžas ir Deina, daugiau nieko.

Dabar jis net ir jos neteko.

– Tau nebus nuobodu? – paklausė ji.

Deina jau gerokai įgudo

važinėtis vežimėliu, apsisukdavo aplink baldus trinksėdama per grindų nelygumus. Jam buvo pikta, kad jai tenka pratintis būti luošai.

- Žinoma, ne. - Tyčia nežiūrėjo į ją. - Pasižiūrėsiu televizorių ar šiaip ką.

- Mes grįšime po poros valandų, - tarė ji. Ir pridūrė: - Dodžai, manau, tikrai padeda.

- Džiaugiuosi, - burbtelėjo jis. Nustebo, kad gerklę kažkas

sugniaužė. Jai riedant pro duris
pašaukė: – Deina!

Viskas dėl tavęs.

Ji grįžtelėjo.

– Ko?

Jis dirbtinai nusišypsojo.

– Myliu tave.

– Nebūk kvailas, – nusijuokė

ji.

Ir išvažiavo.

Heter

Kiekviena minutė ją vis labiau priartino prie pabaigos.

Ji turėjo justį palengvėjimą, bet visą dieną kankino baimė. Ramino save, kad jai tereikia pralaimėti. Ir pasikliauti Dodžu, kad jis nesulaužys pažado dėl pinigų.

Jis žaidžia ne dėl jų. Ji visą laiką tai jautė. Gaila, kad neiškvotė tikrųjų jo tikslų. Gal todėl ji taip nervinasi: netgi dabar, pačioje žaidimo pabaigoje, nesupranta, ko jis nori. Todėl jaučiasi taip, lyg, be Panikos, vyktų dar kažkokie žaidimai, turintys savas taisykles, savus susitarimus ir grupuotes, o ji tebūtų marionetė.

Apie penktą valandą praėjo

audra ir debesys ėmė sklaidytis. Oras buvo tirštas nuo drėgmės ir uodų. Kelias bus slidus. Bet ji priminė sau, kad šitai nesvarbu. Panorėjusi ji net gali pasitraukti – apsimesti, kad išsigando, arba iš tikrųjų paskutinę minutę išsigąsti. Tada Dodžas galės susiremti su Rėjumi, o jai žaidimas jau bus baigtas.

Bet vis tiek širdyje nepraėjo sunkumas, ėmė kažkoks

niežulys.

Dvikova buvo perkelta į kitą vietą. Nebuvo jokių pranešimų – nei žinučių, nei elektroninių laiškų. Bišopas niekur nesirodė vengdamas tų, kurie gal pyksta dėl taip sujaukto žaidimo. Heter jo nekaltino. Vivjanos irgi nematyti. Pirmą kartą per visą žaidimo istoriją finalas įvyks net ir nesant teisėjų.

Bet Heter pasiekė kalbos, kaip visada esti miestelyje,

gyvenančiame paskalomis.

Visame kelyje, kur tradiciškai vykdavo Dvikova, išstatyti policijos postai. Taigi – vietos pakeitimas. Dabar finalas vyks netoli slėnio, kur eina senasis geležinkelis.

Heter liūdnei pagalvojo, ar pasirodys Nata.

Ji išvažiavo šeštą valandą. Jai jau drebėjo rankos ir ji bijojo, kad po kokios valandos išvis neįstengs vairuoti arba ims alpti

iš baimės. Ana sutiko paskolinti jai mašiną. Heter nekeitė savęs, nes turėjo pameluoti, kam jai reikia automobilio. Bet paskui nuramino save, kad viskas, jau pabaiga, daugiau nereikės nieko apgaudinėti. Ir ji bus be galo atsargi, nuvažiuos nuo kelio net nepasirodžius Dodžui.

Su Lile ji neatsisveikino. Nenorėjo viso to sureikšminti. Nes nieko nepaprasto.

Vėliausiai po kelių valandų ji
grįš namo.

Vos išsukusi iš kiemo pajuto
skambant telefoną. Neatsiliepė,
bet netrukus jis vėl suskambo.
Paskui ir trečią kartą. Pasukusi
į kelkraštį pasižiūrėjo.

Nata. Ir iškart suprato, kad
kažkas labai negerai.

- Klausyk, Heter, - prabilo
Nata, Heter net nespėjus
pasisveikinti. - Įvyks kai kas
labai baisaus. Turime užkirsti

kelią.

- Palauk... - Heter girdėjo,
kaip Nata šniurkščioja. -

Raminkis. Pradėk nuo pradžių.

- Tai įvyks šįvakar, - pasakė
Nata. - Turime ką nors daryti.

Jis žus. Arba nužudys Rėjų.

Heter nesuprato, apie ką toji
kalba.

- Kas toks?

- Dodžas, - sudejavo Nata. -
Prašau, Heter. Padėk mums.

Heter giliai atsiduso. Tą

akimirką pro debesis galutinai
prasiplėšė saulė. Raudoni
dryžiai danguje atrodė lyg
kruvini pirštai.

- Kas tie „mes“?

- Atvažiuok, būk gera, -
paprašė Nata. - Tada viską ir
papaiškinsiu.

Dodžas

Iškart po šeštos Dodžas pravažiavo pro slėnį. Bišopo paskolintas automobilis „Le Sabre“, kuris, Dodžas žinojo, niekada nebus gražintas, buvo senas ir užgaidus, tik užsižiopsok, jau ir suka kairėn. Nesvarbu. Neilgai jo reikės.

Pasistatė jį gatvelėje netoli kelio, pasirinkto finalinei rungčiai. Gatvelė buvo tuščia – galbūt žmonės bijojo blogo oro. Dodžas džiaugėsi. Negalima rizikuoti, kad jį kas pastebėtų.

Užtruko ne kažin kiek.

Paaiškėjo, kad darbas neįtikėtinai lengvas – vaikų žaidimas, ypač kai prisimeni, jog jis tris kartus neišlaikė chemijos egzamino ir išvis nėra tikslukas. Juokinga, kaip

paprasta visą šitą šlamštą
susirasti internete. Sprogmenys,
bombos, Molotovo kokteiliai...
ko tik pageidauji. Sužinoti, kaip
ką nors susprogdinti, lengviau
negu nusipirkti sumauto alaus.

Namie jis paėmė seną
polistireno indą vyno buteliui
atšaldyti ir dalį jo ištirpino
benzine, mišinį supylė į stiklainį.
Naminis napalmas – paprastas
kaip salotų užpilas. Dabar prie
stiklainio šono lipniaja juosta

stropiai priklijavo petardą ir
sprogmenį įdėjo į variklio nišą.
Ne per arti dujų cilindro – jam
pirmiausia reikia laimėti prieš
Heter. Be to, turės važiuoti
lėtai, kad neperkaistų variklis.

Tada mašina pereis Rėjui.

Rėjus paspaus, petarda
užsidegs, stiklainis suduš,
pasipils sprogstamasis skystis.

Driokst!

Dabar jam telieka laukti.

Ir iškart atėjo žinutė nuo

Heter. *Reikia užvažiuoti pas tave. Skubus reikalas. Turim pasikalbėti.* Ir dar: *Tuoj pat.*

Dodžas garsiai nusikeikė. Ir staiga išsigando: ji nori išeiti iš žaidimo. Tada viskas žlugtų. Jis jai greit nurašė: *Vilko kalno ir Fazanų sankryža. Atvažiuok.*

Važiuoju, – atsakė ji.

Laukdamas jos suko ratus ir nesustodamas rūkė. Pirma buvo ramus, o dabar nerado vietos iš nerimo – koktaus niežulio, tarsi

po oda ropinėtų vorai.

Prisiminė Deina ligoninėje po avarijos – akys išplėstos, panosėj sukrešėjusio kraujo lašas. „Nejaučiu kojų. Kas pasidarė mano kojoms?“ – klausė ji. Palatoje ją ištiko isterija, kai mėgindama stotis sukniubo Dodžui į glėbį.

Prisiminė Luką Henrahaną, nuvažiuojantį su penkiasdešimčia tūkstančių, ir vakarą, kai Dodžas stovėjo prie

jų namo spausdamas beisbolo lazda, tačiau pulti nedrįso.

Kai Heter privažiavo, jautėsi šiek tiek geriau.

Heter nieko nenorėjo sakyti mašinoje.

- O kas yra? - paklausė jis.

Bet ji tik kartojo:

- Turėk kantrybės, gerai? Ji pati nori tau pasakyti.

- Ji? - Jam suspurdo širdis.

- Nata, - pridūrė Hetera.

- Jai viskas gerai? -

susirūpino jis.

Bet Heter tik papurtė galvą, atseit daugiau iš jos nieko neišgirsiaš. Ji jau pradėjo imti pyktis. Kaip ne laiku, juk jam reikia susikaupti. Skrandį graužė jaudulys. Bet kartu buvo malonu, kad Heter jo prisireikė, taip pat malonu, kad Nata, atrodo, nori su juo susitikti. O iki sutemstant dar dvi valandos.

Laisvai spēs.

Natos kieme stovėjo dvi mašinos, viena jų – apdaužytas ševrolė pikapas, jam visiškai nepažįstamas. Kilo įtarimas, ar tik kas nesugalvojo įsikišti jos vardu, ir po oda vėl kažkas sukirbo.

– Kas čia darosi? – dar paklausė jis.

– Jau sakiau, kad ji pati nori paaiškinti, – atsakė Heter.

Durys buvo nerakintos. Nors

lauke sparčiai temo, viduje nedegė nė viena lempa. Dulšvas oras užklojo viską lyg antklode, paslėpdamas daiktų kontūrus. Žengdamas į Natos namus, Dodžas jautėsi kaip kadaise įeidamas į bažnyčią: tartum darytų šventvagystę. Visur vien medis, daugybė gražių baldų, daiktų, liudijančių apie šeimininkų turtą. Bet jokio garso.

– O ji namie? – paklausė jis.

Jo žodžiai nuskambėjo
neįprastai garsiai.

- Apačioje.

Heter jį pralenkė ir atidarė
duris į dešinę nuo svetainės.

Nebaigti laiptai, matyt, vedė į
pusrūšį. Dodžui pasirodė, kad
išgirdo kažką judant, gal ir
šnibždant, bet tie garsai iškart
išnyko.

- Lipk, - liepė Heter.

Jis norėjo praleisti ją pirmą,
bet pamane - dar palaikys

bailiu. Nors jam kažkodėl buvo
baisu. Kažkuo, galbūt tyla, šie
namai gąsdino. Lyg nujausdama
jo dvejones, Heter tarė:

- Mes pasikalbėsime
apačioje. Ji tau viską pasakys. -
Patylėjusi pašaukė: - Nata?

- Lipkite čia! - nuaidėjo
Natos balsas.

Padrąsintas jis ėmė lipti
žemyn, į drėgme ir pelėsiais
atsiduodantį požemio orą.

Pusrūsis buvo didelis, prikrautas

išmestų baldų. Nulipęs laiptais
ėmė dairytis Natos, bet užgeso
šviesa. Suglumęs jis sustingo.

- Kas per... - norėjo
nusikeikti, bet jį sugriebė
kažkieno rankos, kažkas
sušneko. Jis dar net pamanė, jog
tai kažkokia netikėta Panikos
rungtis.

- Čionai, čionai! - šaukė
Nata. Dodžas ėmė muistytis,
bet jį laikantis žmogus buvo
stambus, raumeningas, stiprus.

Vyras. Dodžas suprato iš didumo ir kvapo – nuo jo dvelkė mentoliu, alumi, skutimosi losjonu. Dodžas spyrė, užpuolikas nusikeikė, kažkas parvirto. Sudužo stiklas. Natali balsas pasakė: – Velnias! Čia, čia.

Dodžas buvo pasodintas ant kėdės. Rankos surištos už nugaros. Suklijuotos lipniaja juosta. Kojos taip pat.

– Kas per velniava? – suriko

jis. – Paleiskite mane, rupūžės!

– Ššš, Dodžai, viskas gerai.

Net šią akimirką Dodžą

tiesiog paralyžiavo Natali

balsas. Atėmė valią priešintis.

– Kas čia vyksta? Ką tu

darai?

Akys pamažu apsiprato su

tamsa. Jau įžiūrėjo ją, liūdnas,

tamsias akiduobes.

– Mes taip padarėme tavo

labui, – paaiškino ji.

– Ką čia šneki? – Staiga

prisiminė mašiną, stovinčią
Fazanų skersgatvyje, stiklainį su
sprogstamuoju skysčiu, gulintį
variklyje tarsi slapta širdis. Jis
įsitempė bandydamas perplėšti
juostą. – Paleisk.

– Dodžai, paklausyk, – prabilo
Nata, ir jis suprato, jog ji
verkia. – Aš žinau... žinau, kad
Luką tu kaltini už tai, kas
atsitiko tavo seseriai. Už tą
avariją, ar ne?

Dodžą nusmelkė ledinis

šaltis. Jis nepajėgė kalbėti.

- Gerai nežinau, ką tu planuoji, bet aš neleisiu tau to padaryti, - kalbėjo Nata. - Tai turi liautis.

- Paleisk mane! - riktelėjo jis.

Jį vėl užliejo panika, neaiški baimė, apsėmusi visą kūną kaip ir prieš dvejus metus, kai stovėjo Henrahanų kieme bandydama pajudėti iš vietos.

- Dodžai, paklausyk. - Ji

uždėjo rankas jam ant pečių. Jis norėjo nustumti, bet negalėjo. Troško jos ir kartu nekentė. – Aš tai darau dėl tavęs. Nes tu man brangus.

– Tu nieko nežinai, – pasakė jis. Jos oda kvėpėjo vanile ir kramtuke, nuo to kvapo net susopo širdį. – Paleisk mane, Natali. Tai beprotybė.

– Ne, atleisk, bet negaliu. – Jos pirštai glustelėjo prie jo skruosto. – Neleisiu tau iškrėsti

jokios kvailystės. Nenoriu, kad nukentėtum.

Ji pasilenkė prie jo, lūpos beveik lietė jo burną. Jis pamanė, gal ji nori jį pabučiuoti, ir nepajėgė nususukti, atsispirti jai. Tada pajuto, kaip jos rankos, kažko ieškodamos, slysta jo šlaunimis aukštyn.

– Ką čia dabar?.. – subjuro jis, tačiau tą akimirką jos pirštai, užčiuopę jo kišenę, ištraukė raktus ir telefoną.

- Atsiprašau, - atsitiesdama tarė ji. Jos balsas tikrai skambėjo kaltai. - Bet, patikėk, taip bus geriau.

Jį užplūdo bejėgiškumas.

Paskutinį kartą trūktelejo juostas bandydamas išsilaisvinti. Kėdė kelis colius slystelėjo cementinėmis grindimis.

- Natali, prašau...

- Atleisk, Dodžai, - tarė

Nata. - Grišiu, kai tik pasibaigs Dvikova. Prisiekiu.

Ji netyčia kažką spustelėjo, ir išsižiebęs telefono ekranėlis trumpam apšvietė liūdnas jos akis, gailesčio sklidiną veidą. Taip pat už jos stovintį berną. Tą, kuris Dodžą padrėbė ant kėdės.

Jis buvo pastambėjęs, priaugęs mažiausiai trisdešimt svarų, ir nesikirpęs, užsileidęs ilgus plaukus. Į jį pažiūrėjęs nepasakysi, kad laimėjo penkiasdešimt tūkstančių

žaliųjų. Tačiau akys tos pačios,
tas pats kvadratinis smakras ir
randelis, lyg balta kirmėlaitė
užrėpliojęs ant kairio antakio.

Dodžas nustėro. Nepajėgė
nei kalbėti, nei įkvėpti.

Lukas Henrahanas.

Heter

Heter laukė mašinoje, kol Natali ir Lukas darė, ką turėjo daryti. Stengėsi kvėpuoti normaliai, bet plaučiai neklausė ir keistai spurdėjo širdis. Dabar ji turės važiuoti priešais Rėjų Henrahaną. Nei pasiduos, nei išsisuksi.

Įdomu, ką šiam vakarui
Dodžas buvo suplanavęs. Ir
Lukas nieko tikslaus nežinojo,
nors Natai su Heter parodė
keletą grasinamų žinučių nuo
Dodžo. Buvo keista Natos
virtuvėje sėdėti su Luku
Henrahanu, futbolo žvaigžde
Luku Henrahanu, abiturientų
susitikimo karaliumi, išmestu iš
vakarėlio už tai, kad, teisėjams
skelbiant savo sprendimą,
drabužinėje rūkė žolę. Panikos

laimėtoju. Kuris kartą Hadsone „7-Eleven“ smogė kasininkui, nesutikusiam parduoti jam cigarečių.

Jis atrodė prastai. Heter stebėjosi, jog dveji metai gyvenimo ne Karpe nė trupučio neišėjo jam į naudą. Ji manė, kad užtenka – jiems visiems – tik išsinešdinti iš miestelio. Bet galbūt žmogus visur nešiojasi savo demonus kaip šešėlį.

Jis pasakojo, kad susirasti

Natą padėjo lažybų lapelis,
pasivijęs jį net Bafale. Ir dar –
tas kvailas videofilmas, kuriame
vendentiekio bokštų fone
Dodžas stovi apsikabinęs Natą.
Iš išsilaikiusių žaidėjų Natos
adresą buvo lengviausia rasti, ir
jis nusprendė: galgi pavyks ją
prikalbinti, kad padėtų jam
įtikinti Dodžą nedalyvauti finale.

Pagaliau Nata išėjo. Heter
žiūrėjo, kaip priebutyje ji
kalbasi su Luku. Jis buvo kone

dvigubai aukštesnis už ją.

Keista, bet prieš kelerius metus Nata būtų pakraupusi vien nuo minties, kad Lukas galėtų pažiūrėti jos pusėn ar sužinoti, kas ji. Nesuvokiami gyvenimo keliai – pilni staigių posūkių, aklaviečių ir netikėtų galimybių. Ko gera, jeigu galėtum atspėti ar numatyti viską, kas įvyks, prarastum motyvą visa tai pereiti.

Viltis visada slypi galimybėse.

- Kaip Dodžas? - paklausė Heter, kai Nata įsėdo į mašiną.

- Siunta, - atsakė Nata.

- Betgi jūs jį pagrobėt, - pasakė Heter.

- Jo paties labui, - pyktelejusi atšovė Nata, bet paskui nusišypsojo. - Pirmą kartą dalyvavau pagrobiant žmogų.

- Nepriprask. - Abi, atrodo, nutarė neminėti savo nesutarimo, ir Heter tuo džiaugėsi. Ji linktelejo rodydama

į Luką, sėdantį į savo pikapą. –
Ar jis važiuos žiūrėti?

Nata papurtė galvą.

– Nemanau. – Patylėjusi tyliai
pridūrė: – Siaubinga, ką jis
padarė Deinei. Tikriausiai
nekenčia savęs.

– Atrodo, taip, – pritarė
Heter. Bet jai nesinorėjo galvoti
apie Luką arba Dodžo seserį,
kojas, prislėgtas sudaužyto
metalo krūvos. Jau ir taip pykino
nuo sukilusių nervų.

- Tau viskas gerai? -
paklausė Nata.

- Ne, - atkirto Heter.

- Tu jau taip arti, Heter.

Beveik finišuoja. Ir *laimi*.

- Dar nelaimiu, - pasakė
Heter, įjungdama pavarą.

Daugiau nėra ko gaišti. Danguje
išblėso paskutinė šviesa,

horizontas žiojėjo lyg juoda
skylė, sugerianti visas spalvas.

Staiga jai toptelėjo: - Viešpatie,
juk čia Anos mašina. Man

beveik neleidžiama ja važinėti.
Aš negaliu ją vairuodama
rungtis su Rėjumi.

- Tau ir nereikės.

Nata išsitraukė iš rankinės
raktų ryšulėlį ir išdidžiai juo
sužvangino.

Heter pasižiūrėjo.

- Iš kur juos gavai?

- Dodžo, - atsakė Nata.

Mestelėjusi raktus aukštyn
įsikišo atgal į rankinę. - Galėsi
važiuoti jo mašina. Verčiau

apsidrausti, tiesa?

Užgesus paskutiniams
saulėlydžio gaisams ir iš po
debesų išlindus didžiuliam
mėnulio pjautuvui, jie susirinko.
Tylutėliai išniro iš miško,
atvažiavo slėniu žarstydami į
šalis žvyrą, atriedėjo nuo kalno,
lėtai atšliaužė susispaudę
keliuose automobiliuose, kurie
slinko neįjungę žibintų,

skrosdami tamsą lyg
povandeniniai laivai.

Kai danguje sužibo
žvaigždės, visi jau buvo čia: visi
Karmo vaikai, panorę matyti
finalinę rungtį.

Jau laikas. Diginui nebuvo
reikalo kartoti, visi žinojo
Dvikovos taisykles. Du
automobiliai dideliu greičiu
lekia vienas į kitą. Pralaimi tas,

kuris pasuka iš kelio.

Laimėtojas pasiima prizą.

Heter taip jaudinosi, kad
įjungė variklį tik iš trečio karto.

Dodžo „Le Sabre“ ji rado
šalikelėje, beveik paslėptą
krūmuose. Mašina buvo Bišopo,
Dodžas, matyt, pasiskolino.

Ji nežinia ko supyko, kad
Bišopas Dodžui šitokiu būdu
padėjo. Kažin ar Bišopas
rizikavo šį vakarą būti čia –
įsimaišęs kur nors minioje,

tamsioje žmonių masėje, tarp
blausios mėnesienos pakeistų
veidų. Išdidumas neleido
parašyti jam ir įsitikinti. Taip
pat gėda. Jis mėgino pasikalbėti
su ja, pasiaiškinti, o ji elgėsi
kaip tikra pabaisa.

Kažin ar jis jai atleis...

- Kaip jautiesi? - paklausė
Nata. Ji pasisiūlė būti su Heter
iki paskutinės minutės.

- Normaliai, - pamelavo
Heter.

Lūpos buvo nutirpusios.

Liežuvis tarsi kuo apaugęs. Kaip ji vairuos, jeigu beveik nejaučia rankų? Privažiavus prie starto linijos, žibintai apšvietė vaiduokliškai blyškius veidus, tyliai laukiančius medžių šešėlyje. Variklis zvimbė, lyg jam būtų kas nors negerai.

- Tau nieko neatsitiks, - pasakė Nata, pasisukdama į Heter. Jos akys degė. - Nieko neatsitiks, aišku? - pakartojo

tarsi norėdama įtikinti save pačią.

Diginas mojo Heter rodydamas, kad ji turi apsukti mašiną. Variklis keistai girgždėjo. Jai pasirodė, kad užuodžia kažkokį keistą kvapą. Bet pamanė, jog vaidenasi. Šiaip ar taip, viskas tuoj baigsis. Trisdešimt, daugiausia keturiasdešimt sekundžių. Kai jai pavyko pastatyti mašiną nurodyta kryptimi, Diginas

pabarbeno į priekinį stiklą ir
linktelėjo.

Kitame kelio gale, už
tūkstančio pėdų – nelyginant už
tūkstančio mylių – ji pamatė
Rėjaus automobilio žibintų
skritulius. Čia įsiplieskiančius,
čia užgęstančius. Kaip koks
įspėjamasis signalas.

– Tu eik, – kimiai tarė
Heter. – Tuoju atsiplėšime.

– Heter, aš tave myliu. –
Nata pasilenkusi apkabino

Heter kaklą. Nuo jos
dvelktelejo tik jai būdingu
kvapu, ir Heter vos nepravirko –
lyg jiedvi atsisveikintų paskutinį
kartą. Staiga Nata atsitraukė. –
Klausyk, jeigu Rėjus nepasuks...
Supranti, jeigu jau būsi arti ir
atrodys, kad jis neketina sukti...
Pažadėk mestis į šoną.

Nerizikuok susidurti
kaktomuša. Pažadėk.

- Pažadų, – tarė Heter.
- Sėkmės.

Ir Nata nuėjo. Heter matė,
kaip ji nubėgo į šalikelę.

Heter liko viena mašinoje,
tamsoje, o priešais driekėsi
ilgas siauras kelio ruožas, it
pirštas rodantis į tolimas žibintų
šviesas.

Ji prisiekė sau, kad pirma
nepasuks.

Tamsiame pusrūsyje, nosį
graužiant naftalinui ir senų

baldu kvapai, Dodžas per vėlai
suprato, kam Nata paėmė jo
raktus, – ir šaukdamas iš
paskutiniųjų tampė savo raiščius
galvodamas apie lėtai tiksinčią
mažutę laikrodinę bombą...

Variklis ėmė rūkti. Heter matė,
kaip iš po gaubto, lyg juoda
gyvačiukė, rangosi dūmelis.
Tačiau tada į kelio vidurį žengė
nuogas iki pusiaujo Diginas ir

ėmė mojuoti virš galvos savo marškinėliais tartum vėliava.

O tada jau buvo per vėlu ką nors daryti. Ji išgirdo žviegiant padangas – Rėjus rovė iš vietos. Ji nuspaudė akceleratoriaus pedalą, ir mašina šoko pirmyn kiek slystelėdama į kairį šoną. Ir iškart dūmai ėmė veržtis kone dvigubai smarkiau. Ji beveik nematė kelio.

Panika...

Jai atslūgus ji pamatė

artėjančius žibintus, spindintį mėnulį ir iš po gaubto tirštu srautu lyg skystis tekančius dūmus. Kaip greitai, viskas vyksta per greitai – ji lekia keliu, priekyje nieko daugiau, tik du mėnuliai, vis didėjantys... vis artėjantys...

Degančios gumos smarvė ir žviegiančios padangos...

Arčiau ir arčiau... Ji lekia. Spidometras rodo šešiasdešimt mylių per valandą. Sukti į šalį

per vėlu, jis irgi nesuka. Per vėlu, lieka tik trenktis kaktomuša.

Staiga iš variklio pliūptelėjo liepsnos, suūžė ugnis. Heter suklykė. Nieko nematyti. Vairas trūkčiojo rankose, bet ji stengėsi išsilaikyti ant kelio. Dvokė degančiu plastikumu, dūmai lindo į plaučius.

Ji staigiai nuspaudė stabdžius aiškiai suprasdama savo beviltišką padėtį. Kairėje

pastebėjo šmėstelint – nejau kažkas išbėgo į kelią? – ir po akimirkos suvokė, jog Rėjus, norėdamas išvengti gaisro, pasuko kairėn ir varo tiesiai į mišką.

Su baisiu bildesiu ji pralėkė pro jį. Liepsnos laižė priekinį stiklą. Ji spiegė. Suprato turinti šokti iš mašinos, kol į ką neatsitrenkė.

Slysdamas, kratydamasis automobilis apsisuko ratu ir

lētēdamas pasuko miško link.
Heter galynējosi su durelēmīs.
Rankena užsikirto, ir ji pamanē
liksianti įkalinta ir sudegsianti.
Tada iš visų jėgų trenkė petimi į
dureles, jos išvirto ir ji išsiritu
lauk, atsitrenkus į kelią, alkūnę
ir petį nutvilkę skausmas, į
burną prilindo žvyro ir dulkių,
ausyse aidėjo tolimas triukšmas,
sakytum žmonių minia būtų
šaukusi jos vardą. Iš po ratų
pasipylė kibirkštys, ir mašina,

nuslydusi nuo kelio, nuriedėjo į mišką.

Sprogimas buvo toks smarkus, kad supurtė visą kūną. Ji prisidengė galvą. Dabar aiškiai išgirdo, kad žmonės *tikrai* šaukia jos vardą – ir Rėjaus. Ėmė kaukti sirenos. Akimirką jai pasivaideno, jog ji jau negyva. Tačiau burnoje pajuto kraujo skonį. Jeigu būtų negyva, nejustų jokio skonio.

Ji pakėlė galvą. Iš

automobilio likusi metalo laužo
krūva, ją rijo liepsnos.

Stebuklas, bet ji įstengė
atsisėsti, o paskui – atsistoti.

Skausmo nejautė, atrodė, tarsi
žiūrėtų filmą apie savo
gyvenimą. Ir dabar jau nieko
negirdėjo. Nei ją šaukiančių
balsų, liepiančių eiti nuo kelio,
toliau nuo mašinos, nei sirenų –
nieko. Ji paniro į tylą nelyginant
į gilią sietuvą.

Atsisukusi pamatė, kaip Rėjus

bando išlipti. Jo veidu tekėjo kraujas, trys vyrukai traukė jį iš sumaitotos mašinos. Pasukęs iš kelio, jis pataikė tiesiai į medį, gaubtas buvo sumaigytas, suspaustas maždaug per pusę.

Ir dabar ji pamatė kodėl.

Už keliasdešimties žingsnių nuo jos vidury kelio lyg įaugęs į asfaltą stovėjo tigras.

Jis žiūrėjo į Heter tomis savo giliomis juodomis akimis, išmintingomis ir sklidinomis

sielvarto akimis, regėjusiomis,
kaip šimtmečiai virsta dulkėmis.
Ir tą akimirką ją tarsį pervėrė
strėlė – ji suprato, jog tigras
bijo: triukšmo, ugnies ir
reikalaujančių žmonių,
susių abipus kelio.

Tačiau ji, Heter, daugiau
nieko nebijo.

Ją pastūmėjo nepaaiškinama
jėga. Ji jautė tik gailestį ir
užuojautą. Kelyje buvo viena su
tigrū.

Paskutinę žaidimo minutę, į orą virstant dūmų kamuoliams ir ugniai laižant dangų, Heter Nil nedvejodama priėjo prie tigro, švelniai uždėjo delną jam ant galvos – ir tapo laimėtoja.

Spalio 8, šeštadienis

Spalio pradžioje Karpas savaitę
džiaugėsi bobų vasara. Buvo
šilta ir giedra, galėjai pamanyti,
kad vasaros pradžia, jeigu ne
pasikeitę medžiai: tarp tamsios
pušų žalumos margavo ryškiai
raudoni ir oranžiniai lapai.

Vieną rytą Heter pabudo

jausdama nenumaldomą norą
grįžti ten, kur žaidimas
prasidėjo. Virš Karpo
ribuliuodamas lėtai kilo rūkas,
pamažu tirpstantis saulės
spinduliuose, oras kvėpėjo
drėgna žeme ir šviežiai nupjauta
žole.

- Bil, gal norėtum
paplaukioti? - paklausė ji Lilę,
kai ši sumirksėjusi apsivertė
apdriekdama plaukais pagalvę.

Lilės nosis buvo nusėta

šviesiomis strazdanėlėmis, saulė
nuauksino blakstienas, ir Heter
pamanė, kad jos sesutė dar
niekada neatrodė tokia graži.

- Ir Bišopą pasikviesime? -
paklausė Lilė.

Heter nesusilaikė
nenusišypsojusi.

- Ir Bišopą.

Kiekvieną savaitgalį jis
parvažiuodavo iš koledžo: atlikti
viešosios darbo prievolės. Ir
susitikti su ja.

Galų gale ji nutarė pasikviesti ir Natą su Dodžu. Atrodė teisinga. Kai paštu paslaptinai atėjo nedidelis geltonas vokas su jame gulinčiu auksiniu rakteliu, atrakinančiu saugyklą vietos banke, ji pasiėmė pinigus ir padalijo visiems trims. Žinojo, kad Dodžas didžiąją jų dalį atidavė Bilui Keliui: nugriauto Greibilų namo sklype iškilis nedidelis paminklas Mažajam Keliui. Nata Olbanyje lanko

vaidybos mokyklą, be to, savaitgaliais „Hadsono slėnio“ prekybos centre dirba drabužių modeliuotoja.

Sausio mėnesį Heter stos į valstybinį Džefersono koledžą mokytis veterinarijos.

Ji sudėjo į bagažinę pledą, kelis paplūdimio rankšluosčius, purškala nuo uodų ir kremą nuo saulės, šūsnį senų vandeniui sulauistytų žurnalų iš Anos svetainės, pilną šaltkrepsį šaltos

arbatos, keletą pakelių bulvių
traškučių ir girgždančias
sulankstomąsias paplūdimio
kėdes išblukusiais dryželiais.
Jautė, kad rytoj orai vėl keisis,
padvelks šalteliu. Netrukus
Krista baigs mėnesio programą,
tada Heter su Lile galbūt turės
grįžti į Pušyno kempingą, bent
laikinais. O paskui prasidės
lietaus mėnesiai.

Bet ši diena nuostabi.

Upės žiotis jie pasiekė prieš

pietus. Mašinoje beveik
nesikalbėjo. Lilė ant
užpakalinės sėdynės įsispraudė
tarp Dodžo ir Natos. Pindama
Lilei plaukus, Nata pakuždomis
pasakojo, kokios kino žvaigždės
jai gražiausios. Dodžas atrėmė
galvą į langą, ir tik iš retos
šypsenėlės galėjai suprasti, jog
jis nemiega. Bišopas
vairuodamas vieną ranką laikė
ant Heter kelių. Buvo tikras
stebuklas žinoti, jog ji guli čia,

žinoti, jog jis yra jos – ir iš dalies
visada buvo. Tačiau dabar
viskas kitaip.

Kitaip ir geriau.

Išlipę visi atsikratė stingulio.
Lilė klykaudama bėgo į mišką
virš galvos lyg vėliavą
išskleidusi savo rankšluostį.
Nata ją vijosi blokšdama nuo
tako šakas. Dodžas su Bišopu
padėjo Heter iškraustyti
bagažinę, trise jie patraukė
joms iš paskos vilkdami

rankšluosčius, kėdes ir
šaltkrepių su činksinčiais
ledukais.

Paplūdimys buvo švaresnis
negu įprastai. Jo gale stovėjo du
šiukšlių konteineriai, smėlis
nebuvo nusėtas nuorūkomis ir
alaus skardinėlėmis. Pro medžių
šakas prasisunkę saulės
spinduliai numargino vandenį
gražiausiomis spalvomis –
raudona, žalia ir ryškiai mėlyna.
Net ir uolos skardis anapus, nuo

kurio andai šokinėjo visi
žaidėjai, dabar atrodė gražus, o
ne bauginantis: iš akmens plyšių
stiebėsi gėlės, žemyn raitėsi
susipynę vynuogienojai. Uolos
viršuje augantys medžiai saulėje
liepsnojo it ugnis.

Atbėgusi pas Heter Lilė
išskleidė pledą. Pūtė vėjas, todėl
Heter pledo kampus prislėgė
visokiais daiktais: savo
šlepetėmis, Bišopo akiniais nuo
saulės, paplūdimio krepšiu.

- Ar ten, Heter? - rodė Lilė. -
Ar nuo ten šokai į vandenį?

- Ir Nata šoko, - tarė
Heter. - Mes visi šokome. Tik
Bišopas ne.

- Ką galiu pasakyti? - Jis jau
varstėsi savo „Converse“
sportbačius. Mirktelėjo Lilei. -
Esu bailys.

Jo akys susidūrė su Heter
žvilgsniu. Ji vis dar negalėjo
patikėti, jog jis suplanavo
Paniką, ir atleisti, kad nepasakė

jai. Pati nebūtų atspėjusi per milijoną metų: jos Bišopas, jos geriausias draugas, berniukas, kuris pakurstydavo ją suvalgyti nuo kelių nusiluptus šašus ir kone vemdavo, kai ji tai padarydavo.

Betgi čia ir yra šuo pakastas. Jis toks pat ir vis dėlto kitoks. Todėl ir ji nepraranda vilties. Jeigu žmonės keičiasi, vadinasi, ir jai niekas nedraudžia pasikeisti. Ji gali tapti kitokia.

Gali būti laimingesnė.

Heter bus laimingesnė – jau yra.

– Ne taip ir aukštai, – prisimerkusi tarė Lilė. – Kaip jūs ten patekot?

– Užkopėm, – atsakė Heter. Lilė tik žioptelėjo.

– Ei, Lile, pralenk mane!

Stovėdama prie vandens, Nata išsinėrė iš šortų. Dodžas buvo atokiau ir šypsodamas žiūrėjo į ją.

- Palauk!

Lilė bėgdama nusitraukė
marškinėlius.

Heter ir Bišopas

aukštiekninki išsitiesė ant pledo.
Ji padėjo galvą jam ant krūtinės.
Retkarčiais jis lengvai
perbraukdavo pirštais jai
plaukus. Kurį laiką jie tylėjo.
Nebuvo reikalo kalbėtis. Heter
žinojo: kad ir kas nutiktų, jis
visada bus jos, jiems niekada
nesibaigs ši nuostabi diena -

trumpas atokvėpis nuo rudenio
žvarbos.

Heter pradėjus snūduriuoti,
Bišopas sujudėjo.

- Heter, aš tave myliu.

Ji atsimerkė, sušilusi ir
aptingusi.

- Ir aš tave myliu, - pasakė.

Žodžiai slyste išslydo.

Jis ją pabučiavo, - švelniai į
viršugalvį ir, kai ji pasuko galvą,
kiečiau į lūpas, - tačiau tada
ėmė klykti Lilė:

- Heter, Heter, pažiūrėk į mane! Heter!

Lilė stovėjo pačiame uolos viršuje. Heter nematė, kada ji užsikeberiojo, turbūt greitai kaip driežas. Heter suėmė baimė.

- Nulipk! - sušuko.

- Nieko jai neatsitiks, - pasakė Dodžas.

Jis stovėjo vandenyje su Nata - Heter negalėjo patikėti, kad Nata prikalbino jį maudytis

ir kad jis turi maudymosi
kelnaites. Viena ranka jis
apkabino Natai liemenį. Drauge
jie atrodė įspūdingai, lyg
skulptūros, iškaltos iš skirtingų
spalvų akmenų.

- Žiūrėkite, aš šoksiu! -
suriko Lilė.

Iš tikrųjų. Lilė nedvejodama
švystelėjo į orą. Akimirką tarsi
kybojo išskėtusi rankas ir kojas,
kvatodama. Štai niurkstelėjo į
gelmę ir išniro spjaudydama

vandenį, šaukdama:

- Matėt? Aš nebijojau. Nė trupučio.

Heter užliejo džiaugsmas, nuo jo svaigo galva ir apėmė kažkoks nesvarumas. Pašokusi puolė į vandenį, kol Lile nepasiekė kranto, aptaškydama spiegiančią Natą. Ji sugriebė besistojančią seserį ir nutempė atgal.

- Ak nebijojai? - Heter ėmė kutenti Lilei nuoga pilvą, ta

raitēsi norēdama ištrūkti,
kvatodama žvygavo, šaukēsi
Bišopo. – O kutenimo bijai? Ką?

– Bišopai, gelbėk! – klykė

Lilė. Heter suspaudė ją glėbyje.

– Ateinu, Bil!

Bišopas atpuškėjęs atplėšė
Heter, juodu nugriuvo į vandenį.
Heter kvatodama atsistojo ir jį
pastūmė.

– Taip lengvai manęs
neatsikratysi, – pasakė Bišopas,
stverdamas ją per liemenį. Jo

akys buvo vandens spalvos,
melsvai žalios. Jos Bišopas.
Geriausias draugas.

- Vaikai, vaikai, nesipeškit, -
nusišaipė Nata.

Nuo vėjo Heter pašiorpo, bet
saulė šildė. Suprato, jog ši
diena, šis jausmas neamžini.

Viskas praeina, iš dalies todėl ir
yra taip gražu. Teks įveikti
daugybę sunkumų. Tačiau nieko
baisaus.

Drąsa - tai veržimasis į

priekį nepaisant jokių kliūčių.
Galbūt kada nors jai vėl prireiks
šokti nuo uolos. Ir ji šoks. Dabar
žino, kad šviesa niekur
nedingsta – įveikusi tamsą ir
baimę, ji kyla iš gelmės; reikia
tik veržtis į saulę, orą, erdvę ir
laisvę.

Visada yra kelias į viršų, tik
nereikia bijoti.